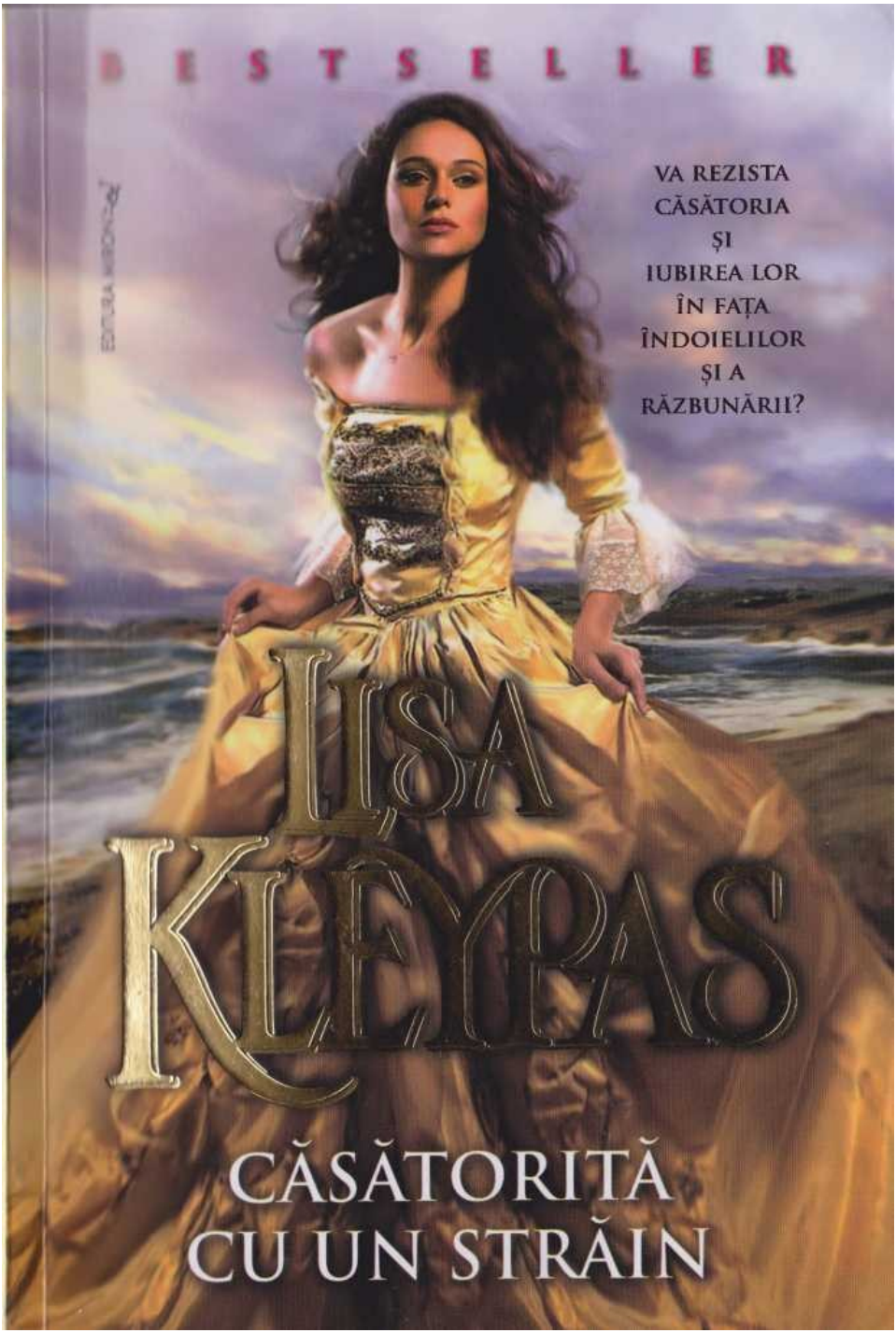
BESTSELLER
VA REZISTA CĂSĂTORIA ȘI IUBIREA LOR ÎN FAȚA ÎNDOIELILOR ȘI A RĂZBUNĂRII?
LISA KLEYPAS
CĂSĂTORITĂ CU UN STRĂIN

LISA KLEYPAS
CĂSĂTORITĂ CU UN STRĂIN

When strangers marry by Lisa Kleypas

SOŢUL MEU, STRĂINUL

Prolog
NATCHEZ, 1805

Încăperea răsuna de zgomotul pumnilor care loveau cu sălbăticie. Lysette se ghemuise la pământ, ferindu-şi capul cu braţele şi scoţând gemete înfundate. Era o rebelă, iar tatăl ei vitreg înţelegea să o pedepsească aspru pentru asta.

Gaspar Medart era un bărbat scund şi îndesat, având puterea unui bivol. Cu ea încerca adesea să compenseze lipsa de inteligenţă. Când a fost în sfârşit mulţumit de pedeapsa aplicată Lysettei, s-a îndreptat de spate mârâind şi şi-a şters pe vestă pumnii însângeraţi.

A trecut mai bine de un minut până ce Lysette a înţeles că Gaspard terminase cu ea. Şi-a coborât cu grijă mâinile de deasupra capului şi a întors capul într-o parte. El continua să stea aproape, cu pumnii încleştaţi. A înghiţit cu greu, simţind gust de sânge, şi s-a chinuit să se îndrepte de spate.

— Sper că ţi-ai învăţat lecţia, a mârâit Gaspard. Şi că vei şti de-acum încolo că orice altă privire impertinentă va fi răsplătită *aşa.* Şi-a fluturat pumnul prin faţa ochilor ei. Ai înţeles?

— *Da,* a răspuns Lysette cu ochii închişi. *Doamne, să se termine odată,* s-a rugat cu ardoare. *Să se termine...* Ar fi spus orice, ar fi făcut orice, doar să-l vadă plecat.

Abia dacă a auzit sunetul dispreţuitor scos de Gaspard în timp ce ieşea pe uşă. S-a târât cu greu spre pat, cu capul vâjâind. Şi-a atins uşor obrazul rănit. Un gust sărat i-a umplut gura şi a scuipat. A auzit uşa scârţâind şi s-a întors îngrozită, temându-se că tatăl ei vitreg se întorsese. Era însă mătuşa Delphine, care aşteptase cu laşitate în camera învecinată ca Gaspard să-şi verse toată furia.

Lui Delphine toată lumea i se adresa cu *tante.* Făcea parte din acea categorie de fete bătrâne lipsite de noroc

care nu reuşiseră să-şi facă rost de un soţ la tinereţe iar acum era nevoită să trăiască din mila rudelor. Pe faţa rotundă i s-a citit îngrijorarea, disperarea, atunci când a privit chipul tumefiat al Lysettei.

— Crezi că am meritat să fiu pedepsită, nu? i-a spus Lysette cu voce joasă. Ştiu că asta crezi. La urma urmei, Gaspard este stâlpul casei… este singurul bărbat de aici. Iar deciziile lui trebuie acceptate fără crâcnire, nu-i aşa?

— Ai avut noroc că n-ai păţit-o şi mai rău, i-a răspuns Daphne, pe un ton compătimitor şi dojenitor totodată. N-am crezut că vei merge atât de departe. S-a apropiat de Lysette şi a luat-o de mână. Lasă-mă să te ajut…

— Lasă-mă în pace, i-a răspuns Lysette, îndepărtându-i mâna plinuţă. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu acum. Am avut cu zece minute în urmă, când mă bătea Gaspard.

— Trebuie să-ţi accepţi soarta, i-a răspuns Delphine. Poate că nu este chiar atât de groaznic precum îţi închipui să fi soţia lui Etienne Sagesse.

Lysette a respirat zgomotos în timp ce se chinuia să urce în pat.

— Nici măcar tu nu crezi asta, Delphine. Sagesse este un porc, este rău şi leneş, şi toată lumea ştie asta.

— *Le bon Dieu a* decis pentru tine, iar dacă El a spus că trebuie să fii soţia unui astfel de om… Delphine a tăcut, ridicând din umeri.

— Dar nu Dumnezeu este cel care a decis. Lysette a privit spre uşă. Ci Gaspard. În ultimii doi ani, el cheltuise până la ultimul bănuţ din averea pe care i-o lăsase moştenire tatăl ei. Pentru a face din nou rost de bani, Gaspard aranjase căsătoria dintre sora ei mai mare, Jacqueline, şi un bărbat bogat care avea de trei ori vârsta ei. Iar acum venise rândul lui Lysette să fie vândută celui care oferea mai mult. Crezuse că Gaspard nu va fi în stare să-i găsească un soţ mai rău decât cel al surorii ei, dar se înşelase. De data aceasta, Gaspard se întrecuse pe el însuşi.

Viitorul soţ al Lysettei era un stăpân de plantaţii din

New Orleans pe nume Etienne Sagesse. Cele mai sumbre temeri i se adeveriseră în timpul primei lor întâlniri. Fusese îngâmfat şi nepoliticos şi mersese într-atât de departe încât o prinsese de decolteul rochiei, să-i pipăie sânii. Gaspard păruse amuzat şi proclamase acea creatură dezgustătoare ca fiind plină de bărbăţie.

— Lysette? Delphine îi tot dădea târcoale, enervând-o. Poate dacă te-ai spăla cu apă rece…

— Nu mă atinge. Lysette şi-a ferit faţa. Dacă vrei într-adevăr să-mi fii de folos, trimite după sora mea. Numai gândul la Jacqueline o mai alina cât de cât.

— Dar e foarte posibil ca soţul ei să nu-i permită să…

— Spune-i… a insistat Lysette, cufundându-şi fruntea în tăblia capitonată a patului. Spune-i lui Jacqueline că am nevoie de ea.

Plecarea lui Delphine a fost urmată de o linişte nefirească. Lysette şi-a umezit buzele crăpate, a închis ochii şi a încercat să-şi facă un plan. Abuzul din partea lui Gaspard nu făcuse altceva decât să-i sporească dorinţa de a scăpa de coşmarul în care se afla.

În ciuda durerilor, Lysette a moţăit toată după-amiaza, până la căderea serii. Când s-a trezit şi-a văzut sora la căpătâiul ei.

— Jacqueline, a şoptit, încercând să schiţeze un zâmbet. Cu ceva timp în urmă, Jacqueline ar fi plâns împreună cu ea şi ar fi ţinut-o strâns în braţe, să o aline. Dar Jacqueline cea din trecut fusese înlocuită de o femeie aspră, extrem de rezervată. Jacqueline fusese dintotdeauna cea mai drăguţă dintre ele, cu părul întunecat şi tenul perfect, de alabastru, în timp ce părul lui Lysette era mereu vâlvoi iar obrajii plini de pistrui. Cu toate astea însă, Lysette nu fusese niciodată geloasă pe sora ei mai mare, iar Jacqueline fusese mereu iubitoare, maternă. Chiar mai mult decât propria lor mamă, Jeanne.

Jacqueline s-a sprijinit de tăblia patului. Părul îi era perfect aranjat şi se pudrase cu multă grijă, dar niciun artificiu nu ar fi putut ascunde faptul că îmbătrânise mult de când se căsătorise.

— Jacqueline… vocea Lysettei s-a frânt.

Chipul surorii ei a rămas împietrit.

— Aici s-a ajuns? M-am temut dintotdeauna că-l vei aduce pe Gaspard în stare să facă asta. Ţi-am tot spus să nu-l mai provoci.

Lysette era dornică să se destăinuie.

— Vrea să mă mărit cu un stăpân de plantaţii din New Orleans… un bărbat pe care *îl dispreţuiesc.*

— Cu Etienne Sagesse, a venit răspunsul. Am ştiut chiar dinainte ca el să sosească la Natchez.

— Ai ştiut? Lysette s-a încruntat, uimită. De ce nu m-ai avertizat? De ce nu mi-ai spus care sunt planurile lui Gaspard?

— Din câte am auzit, nu este o partidă rea. Iar dacă Gaspard îşi doreşte asta, ar fi bine să-l asculţi. Măcar aşa vei scăpa de el.

— Dar nu înţelegi cum este omul acesta, Jacqueline…

— Sunt sigură că este exact la fel cu ceilalţi bărbaţi, i-a răspuns sec Jacqueline. Căsătoria nu este chiar atât de grea, Lysette – nici nu se compară cu ce păţeşti acum. Te vei ocupa de propria casă şi nu va mai trebui să fii mereu la cheremul lui Maman. Iar după ce vei avea un copil sau doi soţul tău nu-ţi va mai vizita patul la fel de des.

— Iar eu ar trebui să mă mulţumesc cu asta? Pentru tot restul vieţii? I se pusese un nod în gât.

Jacqueline a oftat.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot alina suferinţa. Dar cred că trebuie să afli adevărul, nu să ţi se spună doar platitudini. A atins-o pe umăr, dar Lysette s-a tras, din cauza durerii. De aici încolo sper că vei fi suficient de înţeleaptă încât să-ţi ţii gura în faţa lui Gaspard. Nu poţi nici măcar să te prefaci că-l asculţi?

— Ba da, a mormăit Lysette.

— Mă duc s-o văd pe Maman. Cum s-a mai simţit zilele acestea?

— Mai rău decât de obicei. Doctorul a spus… Lysette a ezitat şi şi-a fixat privirea într-un punct de deasupra tăbliei patului. Tot mobilierul din casă era vechi, decolorat. De-

acum Maman nu se mai poate da jos din pat nici dacă ar dori asta. Toţi anii în care s-a prefăcut invalidă şi în care nu a ieşit din camera ei au slăbit-o îngrozitor. Dacă nu ar fi fost Gaspard, ar fi fost perfect sănătoasă. Dar ori de câte ori el începe să ţipe, ea mai ia o doză de tonic, trage draperiile şi doarme două zile la rând. De ce s-a măritat cu el?

Jacqueline a clătinat din cap, gânditoare.

— O femeie trebuie să aleagă din ceea ce i se oferă. Când Papa a murit, Maman nu mai era tânără şi pretendenţii nu s-au înghesuit. Probabil Gaspard i s-a părut cea mai potrivită alegere.

— Ar fi putut să rămână singură.

— Chiar şi un soţ rău e mai bun decât singurătatea. Jacqueline s-a ridicat şi şi-a netezit fustele. Mă duc la Maman. Ştie ce s-a întâmplat?

Lysette a zâmbit cu amărăciune, gândindu-se la tot scandalul făcut mai devreme.

— Nu văd cum ar fi putut să nu afle.

— Înseamnă că este supărată, cu siguranţă. Poate că după plecarea ta va fi în sfârşit linişte aici. Sper să fie aşa, de dragul lui Maman.

După plecarea lui Jacqueline, Lysette a rămas privind în gol.

— Nu ştiu de ce, a murmurat, dar mă aşteptam la ceva mai multă înţelegere.

A închis ochii şi a început să urzească un plan. În niciun caz nu va fi mireasa lui Sagesse… indiferent ce ar fi trebuit să facă.

Capitolul 1
NEW ORLEANS

Philippe şi Justin Vallerand se aventuraseră prin pădure, strecurându-se printre bălţi pline cu noroi, printre pini şi platani. Băieţii erau înalţi pentru vârsta lor, subţiri şi deşiraţi, nu dobândiseră încă statura puternică a tatălui lor.

Chipurile lor purtau emblema aroganţei înnăscute a celor din neamul Vallerand. Şuviţe groase de păr negru le cădeau în ochii albaştri cu gene lungi. Străinii nu reuşeau să-i deosebească, dar erau extrem de diferiţi. Philippe era blând, plin de compasiune, urma regulile chiar şi atunci când nu le înţelegea. Pe de altă parte însă, Justin era crud, lipsit de scrupule, nu recunoştea autoritatea nimănui şi se mândrea cu asta.

— Ce vrei să facem? a întrebat Philippe. Luăm piroga şi pornim în căutarea piraţilor, în aval?

Justin a râs ironic.

— Tu n-ai decât să faci ce vrei. Eu unul am de gând să o vizitez pe Madeleine.

Madeleine Scipion era fata frumuşică a unui negustor din oraş. În ultima vreme se arătase foarte interesată de Justin, deşi ştia prea bine că Philippe era cel îndrăgostit de ea. Fetei părea să-i facă plăcere să-i aţâţe pe cei doi fraţi unul împotriva celuilalt.

Pe chipul lui Philippe se citea invidia.

— O iubeşti?

Justin a râs ironic şi a scuipat.

— Iubire? Cui îi pasă de aşa ceva? Ţi-am povestit ce m-a lăsat Madeleine să-i fac ultima oară când ne-am văzut?

— Ce? a întrebat imediat Philippe, din ce în ce mai gelos.

Privirile li s-au întâlnit. Brusc, Justin a luat-o la fugă, urmărit de Philippe.

— Te fac eu să-mi spui! a strigat Philippe, aruncând cu un pumn de noroi spre Justin. Te fac eu…

S-au oprit amândoi văzând o siluetă lângă pirogă. Un băieţandru în haine ponosite şi cu o pălărie zdrenţuită meşterea ceva. Când şi-a dat seama că fusese văzut, a luat de jos o boccea cu haine şi a rupt-o la fugă.

— Încerca să o fure! a spus Justin şi cei doi fraţi au rupt-o la fugă după hoţ, scoţând strigăte fioroase şi uitând de motivul de ceartă de dinainte. Hai să-l prindem! Philippe a luat-o spre stânga şi a dispărut după un pâlc de chiparoşi care se întindea până pe malul apei. Câteva minute mai

târziu a reuşit să-i taie calea băiatului. L-a prins bine, simţindu-l cum tremura de spaimă şi a zâmbit triumfător în timp ce-şi ştergea cu mâneca sudoarea de pe frunte. O să-ţi pară rău că te-ai atins de piroga noastră! i-a spus, îmboldindu-l înainte.

Respirând greu, hoţul s-a întors pe călcâie şi a dat de Justin, care l-a prins cu o mână. Băiatul a scăpat jos bocceaua şi a scos un ţipăt ascuţit, făcându-i pe cei doi fraţi să izbucnească în râs.

— Philippe! a strigat Justin, ignorând zbaterile slabe ale băiatului. Uite pe cine-am prins! Un hoţoman fără pic de respect pentru proprietatea altuia! Ce să facem cu el? Philippe l-a măsurat cu privirea:

— Tu! a tunat el. Cum te numeşti?

— Daţi-mi drumul! N-am făcut nimic!

— Asta doar pentru că te-am întrerupt noi, a spus Justin. Phillipe a scos un fluierat atunci când a văzut sutele de pete roşii care acopereau braţele şi gâtul băiatului.

— Te-au muşcat ţânţarii, nu-i aşa? De cât timp eşti aici, prin mlaştini?

Copilul a reuşit, nu se ştie cum, să-i tragă un şut în genunchi lui Justin.

— Ah! A durut! Justin şi-a îndepărtat părul din ochi şi la privit pe băiat. Să ştii că-mi pierd răbdarea!

— Dă-mi drumul, căpcăunule!

Justin l-a luat de ureche.

— Te învăţ eu să te comporţi, băiete!

— Stai, Justin, l-a întrerupt Philippe. Să nu-l sperii de tot. E doar un copil.

— Te-ai şi înmuiat? l-a ironizat Justin, dar şi-a retras braţul. Cum crezi că am putea să-l facem să vorbească? Dacă i-am cufunda capul în apă?

— Nu cred că ar fi… a început Philippe, dar fratele lui se îndrepta deja spre malul apei, târându-l după el pe copilul care răcnea din toate puterile.

— Ştii că sunt şi şerpi pe-aici? a spus Justin, pregătindu-se să-l arunce pe băiat în apă. Şi sunt otrăvitori.

— Nu! Te rog!

— Sunt şi aligatori… şi sunt flămânzi… Nu a mai continuat, pentru că pălăria băiatului a zburat spre apă şi un păr roşu, lung şi rebel, a scăpat liber, căzând pe umerii copilului ale cărui trăsături delicate ieşiseră acum la iveală.

Hoţul era de fapt o fată, o fată de vârsta lor, poate ceva mai mare. S-a aruncat de gâtul lui Justin, agăţându-se de el cu toată puterea.

— Nu mă arunca acolo. *Je vous en prie.* Nu ştiu să înot.

Justin se uita la chipul mic şi murdar aflat atât de aproape de chipul lui. Arăta ca o fată obişnuită, destul de drăguţă, probabil, sub tot noroiul şi muşcăturile de ţânţari.

— Ei bine, se pare că ne-am înşelat, Philippe. A scuturat-o pe fată de umeri, încercând să o facă să tacă. Şşt. Nu te arunc în apă. Găsesc eu ce să fac cu tine.

— Dă-mi-o mie, Justin, i-a spus Philippe.

Justin a zâmbit ironic şi i-a întors spatele fratelui său.

— Du-te şi distrează-te în altă parte. E a mea.

— E şi a mea şi a ta!

— Eu am prins-o, a spus Justin.

— Cu ajutorul meu! a strigat nemulţumit Philippe. Şi apoi, tu o ai pe Madeleine!

— Ia-o tu pe Madeleine. Eu o vreau pe ea.

— Las-o *pe ea* să aleagă! a strigat Philippe.

S-au privit ameninţător. Câteva clipe mai târziu, Justin a cedat.

— Fie. A scuturat-o pe fata pe care continua să o ţină strâns. Ei bine, pe care din noi doi îl vrei?

*

Lysette a clătinat din cap, prea epuizată să înţeleagă întrebarea. Cutreierase prin mlaştini timp de două zile îngrozitoare, udă până la piele şi murdară, convinsă că la un moment dat va cădea pradă unui aligator sau unui şarpe veninos. Aburul care se ridica din pământ era îngrozitor, dar cele care o înnebuniseră erau insectele. O muşcaseră prin haine, fiecare centimetru de piele o mânca, o ardea.

Lysette ajunsese să creadă că nu va supravieţui călătoriei, dar nu mai conta. Să i se întâmple orice, să moară într-un braţ mort de râu, orice era de preferat unei vieţi alături de Etienne Sagesse.

— Haide, n-avem toată ziua la dispoziţie, i-a spus nerăbdător Justin. Lysette s-a zbătut, dar braţele lui subţiri erau nebănuit de puternice. Şi-a sporit într-atât de mult strânsoarea încât ea a scos un geamăt.

— *Mon Dieu,* nu e nevoie să-i faci rău, a spus Philippe.

— Nu i-am făcut nimic, i-a răspuns indignat Justin. Doar ce-am strâns-o puţin. A privit-o ameninţător pe Lysette. Şi o voi face din nou dacă nu se hotărăşte repede.

Ameţită, Lysette îşi muta privirea de la chipul hotărât al băiatului care o ţinea prizonieră la cel al celuilalt băiat, aflat în apropiere. Erau gemeni, şi-a dat într-un final seama. Cel pe care îl chema Philippe părea ceva mai blând, un licăr de compasiune se citea în ochii lui albaştri, ceea ce nu se putea spune despre celălalt frate. Poate că pe el avea să reuşească să-l convingă să o lase să plece.

— Tu, a spus disperată, privind spre Philippe.

— El? s-a strâmbat Justin, lăsând-o să atingă pământul cu picioarele. A împins-o spre fratele său, pufnind dispreţuitor. Fă ce vrei cu ea, Philippe. Oricum eu n-o voiam. Şi a început să scotocească prin boccea până ce a dat de o mână de monede legale într-o batistă şi de un pieptene de culoarea ambrei.

Incapabilă să-şi menţină echilibrul, Lysette s-a sprijinit de celălalt băiat. El a prins-o de umerii firavi.

— Cum te numeşti? a întrebat-o.

Glasul îi era neaşteptat de blând. Lysette avea ochii în lacrimi. S-a dispreţuit imediat pentru momentul de slăbiciune, dar era epuizată şi flămândă, la capătul puterilor.

— De ce ai vrut să ne iei piroga? a mai întrebat-o Philippe.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta. Dă-mi drumul, te rog.

Philippe o privea atent, din cap până în picioare.

Lysette a aşteptat resemnată ca el să termine inspecţia. Chiar şi în zilele ei bune nu era ceea ce se numea o mare frumuseţe. Darămite acum, când traversase mlaştini, era plină de noroi şi mirosea urât.

Băiatul părea însă să fi luat o hotărâre:

— Vino cu mine, i-a spus prinzând-o de încheietură. S-ar putea să fim în stare să te ajutăm, dacă spui că ai necazuri.

Lysette era speriată de-a dreptul. Probabil că băiatul avea de gând să o ducă înapoi la părinţii ei. În câteva ore, cel mult, avea să se reîntoarcă în casa lui Sagesse.

— *Nu, te rog,* l-a implorat ea, încercând să se desprindă din încleştare.

— Nu ai de ales.

L-a împins cât-colo cu toată puterea de care a fost în stare, dând din coate şi din picioare. El a înfrânt-o însă cu uşurinţă.

— Nu vreau să-ţi fac rău, i-a spus Philippe, răsucindu-i mâinile la spate. Ea a scos un ţipăt de umilinţă şi de disperare, continuând să se zbată în gol.

Justin îşi urmărea fratele zâmbind superior.

— Unde o duci?

— La tata.

— *La tata?* De ce să faci asta? O să te oblige să-i dai drumul.

— Aşa şi trebuie, i-a răspuns convins Philippe.

— Idiotule, a mormăit Justin în barbă, dar l-a urmat totuşi pe fratele lui, fără prea mare tragere de inimă.

Philippe a aruncat-o peste umărul lui, iar Lysette s-a lăsat dusă cu forţa, hotărâtă să-şi cruţe bruma de energie care îi mai rămăsese pentru mai târziu. Nu avea nici cea mai vagă idee ce-i rezerva soarta. Nu avea cum să scape din ghearele băieţilor acelora aroganţi. A închis ochii. I se făcea rău.

— Nu mă mai purta cu capul în jos, a spus. Mi-e greaţă.

Din spatele lor s-a auzit vocea lui Justin.

— E cam verde la faţă, să ştii.

— Adevărat? Philippe s-a oprit şi a lăsat-o pe Lysette să alunece pe pământ. Vrei să mergi singură?

— Da, i-a răspuns Lysette, dar s-a împiedicat imediat ce a făcut câţiva paşi. Fraţii au luat-o fiecare de câte un braţ şi au mers înainte. Ameţită, se uita în stânga şi-n dreapta, înţelegând abia atunci că ei făceau parte dintr-o familie cu o avere considerabilă. Asemeni altor case aflate pe plantaţii, şi aceasta dădea spre Bayou St. John, un braţ de râu care se întindea de la lacul Pontehartrain până la Mississippi. Soarele după-amiezii se reflecta în zidurile alb-gri, în coloanele albe, masive. De jur-împrejur fuseseră plantaţi chiparoşi, stejari şi magnolii, iar mai în spate se zăreau o afumătoare, o capelă şi câteva case în care cel mai probabil locuiau sclavii.

Stomacul i s-a strâns când, îmboldită de băieţi, a început să urce treptele de la intrarea principală. Au străbătut împreună holul răcoros, întunecat, mărginit cu banchete din mahon.

— Tată? a strigat Philippe şi o femeie speriată, cu pielea închisă la culoare, le-a făcut semn spre unul dintre saloanele din capătul holului. Băieţii au intrat victorioşi în bibliotecă, împreună cu prada lor. Acolo era tatăl lor, aşezat la un birou masiv din mahon. Încăperea era splendid mobilată, scaunele erau tapiţate cu mătase scumpă, galbenă, care se asorta perfect cu tapetul. Draperii grele din lână roşie încadrau ferestrele.

Atenţia Lysettei a fost însă atrasă de bărbatul din spatele biroului, care continua să lucreze, cu capul plecat. Nu purta vestă iar cămaşa albă îi scotea în evidenţă spatele puternic.

— Ce s-a întâmplat? s-a auzit o voce profundă care i-a dat fiori.

— Tată, a spus Philippe, am prins pe cineva care încerca să ne fure piroga.

Bărbatul şi-a aranjat hârtiile într-un teanc perfect aliniat.

— Aşa, deci? Sper că a aflat ce păţeşte dacă îşi însuşeşte o proprietate a familiei Vallerand.

— Adevărul este... Philippe a tuşit, încurcat. De fapt, tată...

— E o fată! a izbucnit Justin.

Au fost cuvintele care i-au atras în sfârşit atenţia lui Vallerand. S-a întors în scaun şi a privit-o curios pe Lysette.

Dacă diavolul s-ar fi hotărât să-şi la faţă umană, exact aşa ar fi arătat, şi-a spus Lysette. Era brunet, frumos, cu un nas puternic, gură fermă şi ochi negri, cruzi. O fiinţă izbitor de masculină, cu alura cuiva care îşi petrecea mult timp în aer liber. Deşi Lysette era mai înaltă decât media, prezenţa dominatoare a lui Vallerand o făcea să pară chiar minionă. S-a ridicat în picioare, s-a sprijinit de birou şi a studiat-o pe îndelete, fără să pară prea încântat de prezenţa unei fete pline de noroi în biblioteca lui.

— Cine eşti? a întrebat-o.

Lysette i-a susţinut privirea fără să clipească, încercând să-şi dea seama cum să se poarte cu el. Nu părea genul de bărbat pe care să-l impresioneze pledoariile înlăcrimate. Nici ameninţările, nici dispreţul. Exista posibilitatea ca el să fi auzit de Sagesse, să fi fost chiar prieteni. Putea doar spera să-l convingă că nu merita să-şi bată capul cu ea.

Justin i-a răspuns imediat, înainte ca ea să apuce să zică ceva:

— Nu vrea să spună, tată!

Vallerand s-a depărtat de birou şi s-a apropiat de Lysette. Ea şi-a dat seama că se dădea înapoi doar atunci când s-a lovit de Philippe, aflat în spatele ei. Vallerand a ajuns lângă ea şi i-a ridicat bărbia cu degetele, i-a întors uşurel capul, de la stânga la dreapta, studiind semnele lăsate de aventura ei de pe braţul de râu. Sub atingerea lui, Lysette a înghiţit în sec. Avea în faţa ochilor pieptul lui, iar sub ţesătura subţire a cămăşii se zărea o umbră de păr negru.

Acum, că stătea atât de aproape, ea şi-a dat seama cât de întunecaţi erau ochii lui. Crezuse întotdeauna că ochii căprui erau calzi, dar aceştia de acum îi dovedeau că se înşelase.

— De ce ai vrut să iei piroga?

— Îmi pare rău că am făcut-o, a spus ea cu glas răguşit. Nu am mai furat niciodată nimic. Numai că eu aveam mai multă nevoie de pirogă decât aveaţi voi.

— Cum te numeşti? Văzând că nu-i răspundea, i-a ridicat ceva mai mult bărbia. Cine sunt rudele tale?

— Vă sunt recunoscătoare, monsieur, a contracarat ea, dar nu am nevoie de ajutor. Şi nu vreau să vă creez probleme. Dacă îmi permiteţi, îmi voi vedea de drum…

— Te-ai rătăcit?

— Nu, a răspuns ea scurt.

— Înseamnă că fugi de cineva.

Lysette a ezitat o clipă mai mult decât ar fi trebuit.

— Nu, monsieur…

— De cine fugi?

Ea i-a îndepărtat degetele care îi susţineau încă bărbia, simţindu-se dintr-odată neajutorată.

— Nu e cazul să afli. Lasă-mă să plec.

A zâmbit. Fermitatea ei păruse să-i facă plăcere.

— Eşti din New Orleans, mademoiselle?

— Nu.

— Ai auzit de familia Vallerand?

Auzise. În timp ce-l privea pe străinul oacheş încerca să-şi amintească ce auzise despre familia Vallerand. Numele fusese pomenit la o cină, când Gaspard şi prietenii lui discutaseră despre politică şi afaceri. Câţiva stăpâni de plantaţii reuşiseră să devină cei mai bogaţi oameni din ţară. Printre ei şi Vallerand. Iar dacă îşi amintea bine, familia deţinea pământuri întinse, de o parte şi de alta a oraşului New Orleans, până dincolo de lacul Pontehartrain. Prietenii lui Gaspard spuseseră atunci, cu o oarecare invidie, că Maximilien Vallerand era prietenul şi sfătuitorul noului guvernator.

— Am auzit de tine, a recunoscut franc Lysette. Eşti un om important în New Orleans, *n'est-ce pas*? Cred că ai multe probleme pe cap. Îmi cer scuze pentru neplăcerea creată, dar acum aş vrea să plec, dacă nu te superi.

Ţinându-şi răsuflarea, s-a întors pe călcâie, dar a

simţit mâna lui mare prinzând-o de braţ.

— Ba mă supăr, i-a spus încet.

Atingerea fusese uşoară, dar nimerise pe una din vânătăile provocate de Gaspard. Lysette a pălit. Durerea era agonizantă.

Vallerand şi-a retras imediat mâna şi a privit-o atent. Lysette şi-a îndreptat spatele, străduindu-se să-şi ascundă cât mai bine durerea. Când Vallerand i-a vorbit din nou, tonul lui era mult mai blând:

— Ce voiai să faci cu piroga?

— Am o rudă care locuieşte în Beauvallet.

— În Beauvallet? a repetat Justin, privind-o dispreţuitor. Dar e la douăzeci şi cinci de kilometri de aici! Nu ai auzit de aligatori? Sau de piraţii râului? Nu ştii ce ai fi putut păţi în mlaştini? Chiar nu ştii pe ce lume te afli?

— De ajuns, Justin, i-a spus Vallerand.

Fiul său a tăcut imediat.

— Să călătoreşti o distanţă atât de mare presupune mult curaj, a continuat Vallerand. Dar poate că nu aveai de gând să mergi singură. Urma să te întâlneşti cu cineva? Cu vreun iubit?

— Da, a minţit Lysette. Se simţea brusc prea obosită, însetată şi ameţită. Stele argintii îi jucau prin faţa ochilor. Trebuia să scape de acolo. Exact asta urma să fac. Aşa că nu voi mai zăbovi niciun minut. S-a întors orbeşte pe călcâie şi a încercat să ajungă la uşă, cuprinsă de dorinţa arzătoare de a evada.

Vallerand a prins-o imediat. Lysette a strâns din dinţi şi a gemut, recunoscându-şi într-un final înfrângerea.

— Naiba să te ia, a şoptit. De ce nu mă laşi să plec?

Vocea lui profundă i-a gâdilat urechea.

— Nu-ţi fac niciun rău. Rămâi pe loc.

S-a uitat spre gemeni, care îi priveau fascinaţi.

— Plecaţi, amândoi.

— Dar de ce? a protestat Justin. Noi suntem cei care am găsit-o şi în plus…

— Acum. Şi spuneţi-i lui *grand-mère* că o aştept în bibliotecă.

— Pleacă cu lucrurile mele! a strigat Lysette, privind acuzator spre Justin. Să mi le dea înapoi!

— Justin, a spus Vallerand.

Băiatul a zâmbit ironic şi a scos din buzunar batista în care erau monedele. A aruncat-o pe cel mai apropiat scaun şi a ieşit, înainte ca tatăl lui să apuce să-l dojenească.

Rămasă singură cu Vallerand, Lysette se zbătea neajutorată, încercând să scape din strânsoarea lui. El o ţinea cu uşurinţă lipită de el.

— Ţi-am spus să stai liniştită.

A împietrit atunci când a simţit că-i ridica bluza la spate, dezvelindu-l.

— Ce faci? Dacă îţi imaginezi că mă poţi abuza, brută ce eşti…!

— Linişteşte-te. I-a ridicat poalele bluzei şi i le-a îndesat sub guler, la ceafă. Nu mă interesează deloc… a făcut o pauză şi a adăugat, ironic: farmecele tale. În plus, prefer ca victimele mele să fie ceva mai curate atunci când le molestez.

Lysette a oftat şi s-a agăţat cu unghiile de braţul lui atunci când i-a simţit atingerea de-a lungul spatelui. Îi găsise deja capătul legăturii cu care era încinsă, aflată pe undeva pe la subraţul drept.

Dându-şi seama că nu avea cum să i se împotrivească, Lysette şi-a cruţat eforturile.

— Nu eşti un gentleman, a murmurat.

Comentariul ei nu l-a tulburat deloc.

— Adevărat. Nu sunt. Şi a desfăcut legătura care îi aplatiza sânii, pe sub bluză.

În ciuda faptului că era aproape goală în faţa unui străin, Lysette nu şi-a putut înfrâna un oftat de uşurare atunci când materialul aspru nu i-a mai atins spatele. Aerul răcoros i-a atins pielea, făcând-o să se înfioare.

— Exact aşa cum credeam, l-a auzit şoptind.

Lysette ştia prea bine ce văzuse – rănile de acum o săptămână, de la bătaia lui Gaspard, sutele de muşcături de insecte, zgârieturile şi urmele de scărpinat. Nu mai fusese niciodată atât de umilită, dar, cumva, încetase să-i

mai pese de ce anume gândea el. Era mult prea epuizată ca să se mai poată ţine pe picioare. Şi-a lipit obrazul de umărul lui şi i-a simţit aroma trupului, un amestec de miros de piele curată de bărbat cu cel de tutun şi de cai. Mirosul pur masculin i s-a părut neaşteptat de atrăgător. Şi-a deschis nările şi a inspirat şi mai adânc, începând să se relaxeze.

Când degetele lui i-au coborât pe şira spinării, Lysette a simţit un fior ciudat. Nu se aşteptase ca un bărbat atât de masiv să aibă o atingere atât de uşoară. Îi era tot mai greu să gândească, întreaga scenă părea învăluită într-o ceaţă groasă, promiţând uitare. S-a luptat să rămână conştientă, dar probabil că şi-a pierdut cunoştinţa preţ de câteva secunde, pentru că nu şi-a mai amintit când el i-a acoperit la loc spatele şi a întors-o cu faţa spre el.

— Cine ţi-a făcut asta? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap şi a rostit printre buzele crăpate, uscate:

— Nu contează.

— Mademoiselle, nu eşti în postura de a mă înfrunta. Nu-mi irosi timpul. Şi nici pe al tău. Spune-mi ce vreau să ştiu şi te las să te odihneşti.

Odihnă. Cât de mult şi-o dorea! Era clar că el nu avea de gând să o lase să plece şi nici nu avea rost să i se mai împotrivească. *Mai târziu,* şi-a promis. Mai târziu se va gândi la un alt plan. Dar până atunci trebuia să-şi recapete puterile pierdute.

— Tatăl meu vitreg.

— Numele lui?

A dat capul pe spate şi l-a privit în ochii negri.

— Promite-mi mai întâi că nu-i vei trimite vorbă.

— Nu am de gând să mă tocmesc cu tine, *petite.*

— Atunci du-te naibii.

A zâmbit. Era evident că sfidarea ei îl amuza, nu-l îngrijora în niciun fel.

— Bine, îţi promit că nu-l voi anunţa. Acum spune-mi numele lui.

— Monsieur Gaspard Medart.

— De ce te-a bătut?

— Am venit la Natchez, pentru căsătoria mea. Îmi dispreţuiesc logodnicul şi am refuzat să onorez înţelegerea făcută de tatăl meu vitreg.

Vallerand a ridicat din sprâncene. Până la căsătorie, tatăl bun sau vitreg era considerat stăpânul oricărei fete creole, la fel ca şi soţul ei, mai apoi. Era de neconceput să sfidezi dorinţa părintelui, mai ales atunci când era vorba de căsătorie.

— Majoritatea oamenilor i-ar da dreptate. O fiică rebelă trebuie disciplinată.

— Şi tu eşti de aceeaşi părere? la întrebat Lysette, deşi ştia deja răspunsul.

— Eu nu aş lovi niciodată o femeie, i-a răspuns el pe loc, luând-o prin surprindere. Indiferent cum m-ar provoca.

— Ce noroc… Cuvintele păreau să-i fi rămas în gât. Ce noroc pe soţia ta, monsieur.

El a întins mâna şi i-a îndepărtat din ochi o şuviţă rebelă.

— Sunt văduv, *petite.*

— Oh. Lysette a clipit, surprinsă, întrebându-se de ce informaţia aceea îi provocase o senzaţie de căldură în stomac.

— Unde locuieşte tatăl tău vitreg?

— Acasă la monsieur Sagesse.

O strălucire ciudată din ochii lui i-a atras atenţia. El a rămas tăcut câteva clipe, după care i-a vorbit cu glas aproape catifelat:

— I-ai fost promisă lui Etienne Sagesse?

— *Oui.*

— Cum te numeşti? a insistat el.

— Lysette Kersaint, a şoptit ea, înfrântă. Înţeleg că vă cunoaşteţi cu familia Sagesse?

— Oh, da.

— Sunteţi prieteni?

— Nu. Suntem duşmani, chiar.

Lysette a cântărit informaţia. Dacă Vallerand îi dispreţuia pe cei din neamul Sagesse, poate că accepta să-i

vină în ajutor.

— Max? *Qu'est-ce qu'il y a*? O femeie în vârstă, cu părul grizonant, îmbrăcată într-o rochie frumoasă din muselină îşi făcuse apariţia în bibliotecă. S-a încruntat când a văzut-o pe Lysette, înfăşurată în zdrenţe.

— Ea este domnişoara Lysette Kersaint, Maman. Vine din Natchez. Se pare că a pierdut legătura cu familia ei. Băieţii au găsit-o şi au adus-o aici. Te rog să pui să i se pregătească o cameră. Va rămâne la noi în noaptea asta. I-a aruncat lui Lysette o privire hotărâtă: ea este mama mea, Irénée Vallerand. Du-te cu ea, *petite.*

Deşi Irénée era evident curioasă, nu a comentat deloc şi i-a întins mâna lui Lysette, în semn de bun-venit. Cei din New Orleans erau recunoscuţi pentru ospitalitatea lor, iar ea nu făcea excepţie.

— *Pauvre petite.* Vino. O să-ţi pregătim baia, după care vei mânca ceva şi imediat la culcare!

— Madame, a început Lysette cu glas slab. Eu trebuie să…

— Discutăm mai târziu, a spus Irénée şi a luat-o de mână. *Allons,* copilă.

— Merçi, madame, a murmurat Lysette şi s-a lăsat condusă, dornică să scape de prezenţa lui Maximilien Vallerand. Trebuia să-şi recapete puterile cât mai curând şi să părăsească plantaţia, cu prima ocazie.

*

Două ore mai târziu, Irénée i s-a alăturat fiului ei. Max stătea în faţa ferestrei din bibliotecă, cu un pahar în mână.

— Ce face? a întrebat fără să se întoarcă.

— A făcut baie, a mâncat puţin iar acum se odihneşte. Noeline i-a pus nişte pomadă pe zgârieturi şi pe muşcăturile de insecte. Irénée i s-a alăturat şi a contemplat în tăcere luciul apei. Am cunoscut-o pe mama ei, pe Jeanne, cu mulţi ani în urmă. Face parte din familia Magniers, o familie bună din New Orleans care, din păcate, nu a produs niciun fiu care să ducă numele mai departe. Îmi amintesc că Jeanne

era o femeie de o mare frumuseţe. Ce păcat că fiica ei nu ia moştenit-o!

Max a zâmbit absent, amintindu-şi chipul pistruiat, ochii albaştri sfidători şi părul roşcat, neîmblânzit. Era clar că Lysette Kersaint nu era o frumuseţe clasică, dar ceva îl făcea să o dorească. Nu era ceva de moment, superficial, ci o foame care îi mistuia întreaga fiinţă. Ea era ca o promisiune a ceva neobişnuit, ca o împlinire a unei nevoi care îl consuma de prea mult timp.

Dincolo de dorinţă, Max era ros de curiozitate. Voia să o cunoască, să descopere faţetele unei fete hotărâte şi disperate. O va face a lui. Dumnezeu îi era martor că s-ar fi irosit alături de Etienne Sagesse.

— Ştii cu cine este logodită, Maman? a întrebat-o.

Irénée s-a încruntat.

— *Oui,* mi-a povestit despre aranjamentul cu Etienne Sagesse.

— Cu bărbatul care mi-a dezonorat soţia şi numele. Consider că este potrivit ca eu să-i iau logodnica.

Mama îl privea ca pe un străin.

— Cum adică „să i-o iei”?

— După care, a continuat el, ne vom duela. Este inevitabil.

— Nu voi permite asta!

A privit-o ironic.

— Şi cum ai de gând să mă opreşti?

— Vrei să distrugi inocenţa unei fete doar ca să te răzbuni pe Etienne Sagesse? Lysette Kersaint nu ţi-a făcut niciun rău. Vrei să o ai pe conştiinţă pentru tot restul vieţii?

— Eu nu am conştiinţă, i-a răspuns sec.

Irénée a oftat.

— Să nu faci asta, Max.

— Preferi să o vezi măritată cu unul ca Sagesse?

— Da, dacă singura alternativă este să fie dezonorată şi aruncată în stradă!

I-a citit groaza din privire şi şi-a dat seama că îl credea în stare de orice.

— Nu va fi aruncată în stradă, a spus cu răceală. Mă

voi îngriji să aibă tot ce-i trebuie. Mi se pare un preţ prea mic pentru şansa pe care mi-o oferă ea.

— Tatăl ei vitreg te va provoca la duel, cu siguranţă.

— Nu va fi primul meu duel.

— *Alors,* să înţeleg că vrei să profiţi de inocenţa lui Lysette, după care să-i faci cadou o casă, ştiind prea bine că nu va fi primită în societate. Şi te vei duela cu un tată vârstnic, care va încerca să răzbune onoarea pierdută a fiicei sale…

— Tată vitreg. Care o bate, dacă îmi permiţi să adaug.

— Asta nu justifică purtarea ta! Cum am putut creşte un fiu atât de crud, de imoral?

Max s-a foit stânjenit la auzul acelor cuvinte, dar nu putea rezista perspectivei de a se răzbuna în sfârşit pe bărbatul care îi distrusese viaţa. Trebuia să profite de această ocazie, neapărat.

— Nu te băga, Maman. Te avertizez. Am aşteptat ani întregi această şansă. Chiar nu ai de ce să-i plângi de milă fetei. Îţi garantez că va fi recompensată generos la final.

Capitolul 2

Rochia cu care fusese îmbrăcată Lysette se distrusese iremediabil în mlaştină. A doua zi dimineaţă, Irénée i-a adus o rochie de un albastru pal care i s-a potrivit ca măsură, numai că stilul era cam elaborat şi avea guler înalt, nepotrivite pentru o fată de vârsta ei. Chiar şi aşa, Lysette i-a fost recunoscătoare pentru blândeţe şi generozitate. Era o uşurare să poarte haine curate şi să scape de mirosul neplăcut.

— Arăţi mult mai bine, *ma chère,* i-a spus Irénée cu blândeţe.

Lysette a murmurat câteva cuvinte de mulţumire, întrebându-se cum de o femeie atât de blândă putuse să crească un fiu precum Maximilien Vallerand. Probabil că era o excepţie. Ceilalţi membrii ai familiei nu aveau cum să fie

ca el.

— Mai aveţi şi alţi copii, madame Vallerand?

— *Oui,* mai am doi fii mai mici, Alexandre şi Bernard, care se vor întoarce curând dintr-o călătorie în Franţa. Irénée s-a apropiat şi i-a şoptit conspirativ: am acolo o verişoară cu cinci fete drăguţe, toate nemăritate. I-am încurajat să le facă o vizită mai lungă, în speranţa că fie Alexandre fie Bernard se vor arăta interesaţi de vreuna dintre ele şi se vor întoarce acasă cu soţie. S-a încruntat. Se pare însă că fetele nu erau chiar atât de frumuşele aşa cum le vede verişoara mea. Sau poate că fiii mei sunt hotărâţi să nu se însoare niciodată. Ar trebui să se întoarcă în vreo două luni.

Părând să-i citească gândurile lui Lysette, Irénée a adăugat:

— Te asigur că sunt foarte diferiţi de fratele lor. Dar Maximilien nu a fost mereu aşa. S-a schimbat mult în ultimii ani, din cauza tragediei suferite.

Lysette abia s-a abţinut să nu pufnească a dispreţ. Suferise? Bărbatul acela plesnind de sănătate, foarte sigur pe sine pe care îl cunoscuse cu o zi înainte nu părea să fi suferit vreodată. Iar acum, după o noapte de odihnă, se simţea în stare să dea din nou ochii cu el. Vallerand nu va mai putea profita de ea. Un lucru era sigur: nu se va mai întoarce sub tutela lui Gaspard Medart şi nu va fi soţia lui Etienne Sagesse, indiferent ce ar fi trebuit să facă.

Mama îi repetase adesea că femeia trebuie să sufere, să îndure. Iar *tante* Delphine îi spusese că orice soţ e mai bun decât singurătatea. Poate că asta le era de ajuns fetelor în general, dar nu şi ei.

Inima îi bătea cu putere când au intrat amândouă în salon, o încăpere mică dar aerisită, decorată în nuanţe de roz şi maro, cu brocart crem înflorat. Mobila cu motive flamande era din stejar alb lăcuit, iar ferestrele mari, de la podea până în tavan, lăsau să pătrundă soarele leneş al după-amiezii din Louisiana. Scaunele erau tapiţate în verde intens, iar câteva sofale mici, în stil baroc, erau grupate într-un colţ, invitând la conversaţii intime. Văzând că în

cameră nu mai era nimeni, Lysette s-a relaxat.

Atunci a auzit vocea lui Vallerand, venind din spate.

— Mademoiselle, avem câteva lucruri de discutat... a început el, dar s-a oprit de îndată ce ea s-a întors cu faţa.

Se uita la ea fascinat. Lysette i-a aruncat o privire de gheaţă, întrebându-se ce văzuse oare. Era clar, arăta ceva mai bine acum, după ce făcuse baie şi se odihnise, dar nu îşi făcea iluzii că ar putea-o găsi frumoasă. Nici cel mai viguros periat nu i-ar fi putut îmblânzi explozia de bucle roşii, iar după cele două zile petrecute în aer liber pistruii ei se înmulţiseră alarmant. Era subţire, dar silueta nu era spectaculoasă, cu sânii ei mici şi şolduri aproape inexistente. Trăsăturile îi erau plăcute, dar avea nasul prea mare şi buzele prea pline.

Cum tăcerea se prelungea, Lysette l-a studiat la rândul ei, cu priviri pe care o lady nu le-ar fi adresat niciodată unui gentleman. Vallerand era mai frumos şi mai viril decât şi-l amintea ea... înalt, bronzat, plin de muşchi, cu părul negru ca tăciunele şi ochi iscoditori, întunecaţi. Înfăţişarea lui făcea ca tinerii pe care îi cunoscuse în Natchez să i se pară acum imaturi şi cruzi. S-a întrebat dacă Vallerand era urmaşul tipic al creolilor din New Orleans. Dumnezeu să o ajute dacă mai erau mulţi ca el pe acolo, prin oraş!

— Da, avem multe de discutat, i-a răspuns hotărâtă. Cum Irénée se aşezase pe un fotoliu, s-a aşezat pe scaunul din apropiere, încercând să pară mai relaxată decât se simţea de fapt. Şi-a aţintit asupra lui Vallerand o privire provocatoare. Mai întâi de toate, monsieur, vreau să ştiu dacă ai de gând să mă trimiţi înapoi, la plantaţia lui Sagesse.

Felul ei direct de a vorbi nu a părut să-l deranjeze pe Vallerand. Şi-a sprijinit un umăr de tocul uşii, nonşalant, continuând să o studieze.

— Dacă nu vrei asta, atunci nu, mademoiselle.

— Nu vreau.

— De ce te opui căsătoriei? a întrebat-o. Multe fete de vârsta ta ar dori să se mărite cu un Sagesse.

— Nu-mi place nimic la el. Nici caracterul, nici manierele, nici înfăţişarea. Nici măcar vârsta.

— Vârsta? s-a încruntat el.

— Are vreo treizeci şi cinci de ani, l-a provocat ea. E cam bătrân.

Vallerand a privit-o ironic. Era evident că avea cam aceeaşi vârstă cu Sagesse.

— Nu se poate spune despre un bărbat de treizeci şi cinci de ani că ar fi cu un picior în groapă, i-a răspuns sec. Cred că mai are ani buni de trăit.

— Dacă te măriţi cu Sagesse nu vei mai avea griji materiale, Lysette, a intervenit Irénée. Comentariul i-a atras o privire ameninţătoare din partea fiului său.

— Nu contează, i-a răspuns Lysette. Prefer să fiu săracă decât să mă căsătoresc cu un bărbat pe care îl dispreţuiesc. Şi i-am spus-o foarte clar şi lui monsieur Sagesse. Nu înţeleg însă de ce s-a oferit să mă ia tocmai pe mine de soţie. Dota mea este aproape inexistentă şi deşi provin dintr-o familie bună nu se poate spune că am fi nişte aristocraţi. Şi este evident că nu sunt vreo mare frumuseţe. A ridicat din umeri. Sunt zeci de alte femei care ar fi putut să fie în locul meu.

— Cum rămâne cu ruda ta din Beauvallet? a întrebat-o Max. Ce sperai să reuşeşti, odată ajunsă acolo?

— Încercam să ajung la verişoara mea, Marie Dufour, şi la soţul ei Claude. Cei doi erau fermieri şi se bucurau de o oarecare prosperitate. Marie era o femeie blândă şi înţelegătoare care fugise cu Claude, ca să se căsătorească din dragoste. Marie şi cu mine am fost foarte apropiate în copilărie. M-am gândit că ar putea să mă ajute, să mă lase să locuiesc la ei.

Pe chipul lui Vallerand nu se putea citi nimic.

— Aş putea să te ajut să câştigi ceva timp. Două-trei zile, cel puţin. Ai putea să-i scrii verişoarei tale, să-i explici situaţia în care te afli şi să rămâi aici până ce primeşti răspuns. Dacă soţii Dufour sunt de acord să te ajute, te voi încredinţa lor, fără ca monsieur Medart să se poată atinge de tine.

Lysette s-a încruntat, gânditoare.

— Nu va trece prea mult timp până ce tatăl meu vitreg şi Sagesse vor afla că sunt aici. Iar când vor veni după mine nu-i vei putea împiedica să mă ia cu ei.

— Putem pretinde că te-ai îmbolnăvit după ce ai traversat mlaştina. Doctorul familiei le va spune că nu te poţi deplasa, că eşti în convalescenţă.

— Dar doctorul va şti că nu sunt bolnavă.

— Va spune ce trebuie să spună.

Lysette a cântărit propunerea, în timp ce Vallerand continua să-şi ţină privirea fixată pe ea.

— Prezenţa mamei mele este o garanţie că reputaţia ta nu va avea de suferit.

— De ce vrei să mă ajuţi? a întrebat ea, precaută.

I-a zâmbit aproape imperceptibil.

— Pentru că am inimă bună, de aceea.

Lysette a râs, neîncrezătoare.

— Să mă ierţi, dar nu te cred. Care este adevăratul motiv? Să-l lipseşti pe monsieur Sagesse de ceva ce-şi doreşte foarte mult?

— Da, a recunoscut el. Exact acesta este motivul.

I-a susţinut privirea, conştientă că îi ascundea ceva.

— Care este cauza urii dintre voi doi?

— Nu are niciun rost să-ţi explic. Pentru că Lysette deschisese gura să-l chestioneze în continuare, a adăugat cu bruscheţe: scrii sau nu scrisoarea aceea, domnişoară Kersaint?

— O voi scrie, i-a răspuns ea, în ciuda suspiciunii care nu îi dădea pace. Nu ar fi vrut să se încreadă în Vallerand, dar nu avea de ales. Mulţumesc, monsieur.

Ochii îi străluceau, era mulţumit.

— Cu multă plăcere.

*

Max a însoţit-o pe Lysette în bibliotecă şi a invitat-o să se aşeze la biroul lui, aducându-i la îndemână toc, tuş şi hârtie. A rămas în picioare, în spatele scaunului ei, privindu-

i în creştet, locul de unde pornea o coadă împletită din frumosul ei păr. Avea o culoare care îţi sărea imediat în ochi, cu nuanţe aproape purpurii presărate prin roşul adânc. Era fascinat de culoare, de bogăţia lui, care îl făcea să pară greu de susţinut de un gât atât de fragil.

Gândurile care nu-i dăduseră pace cu o zi înainte se transformaseră în hotărâre în clipa în care o revăzuse, de dimineaţă. Trecuseră ani de când nu mai dorise pe cineva într-atât. Era frumoasă într-un fel neconvenţional, irezistibilă chiar, fără să aibă proporţiile clasice. Trăsăturile îi erau puternice, liniile pometţilor şi bărbiei se conturau ferm, dar cu gingăşie. Şi nu mai văzuse la nimeni nişte pistrui atât de tentanţi... ar fi vrut să le urmeze linia pe tot trupul ei, să-l atingă pe fiecare cu limba.

Faptul că Lysette era mult prea tânără pentru el nu mai conta, deşi ar fi trebuit. Era remarcabil de sigură pe ea, la o vârstă atât de fragedă. Era evident că nu-i era frică de el – îl trata ca pe un egal, fără să ţină cont de anii care îi despărţeau.

Mintea îi rătăcea printre imagini încărcate de sex, aşa că s-a străduit să revină la ce aveau de făcut.

— Ai nevoie de ajutor la scris, mademoiselle Kersaint?

I-a zâmbit, amuzată.

— Ştiu să scriu, mulţumesc.

Max cunoscuse multe femei de familii mult mai bune, cu sânge albastru, care erau practic analfabete. O mare parte din societatea bună considera că prea multă educaţie îi dăunează unei femei. S-a aplecat de o parte a biroului, cu faţa aproape de ea.

— Ai primit educaţie, înţeleg.

— Da, mulţumită tatălui meu. El ne-a angajat o guvernantă, mie şi surorii mele Jacqueline. Am învăţat să scriem şi să citim, să vorbim corect în franceză şi în engleză deopotrivă. Am studiat istoria, geografia, matematica... chiar şi vreo câteva manuale de ştiinţe. Dar după moartea tatălui meu guvernanta a fost concediată. A luat un toc din argint gravat şi a început să se joace cu el, învârtindu-l cu degetele subţiri. Oricum nu mai avea prea multe lucruri pe

care să ni le predea. Cam aici se termină educaţia unei femei, cu tot regretul meu.

— La ce ţi-ar fi folosit mai multă?

A zâmbit şi i-a întors privirea provocatoare, fără să clipească.

— Poate că am şi alte ambiţii în afară de a servi drept iapă de prăsilă unui aristocrat pompos care se teme să se căsătorească cu o femeie mai isteaţă decât el, monsieur.

— Ai o părere foarte bună despre inteligenţa ta, mademoiselle Kersaint.

— Te deranjează? Vocea îi era catifelată.

Max era complet fascinat, sângele îi clocotea, se simţea provocat. Dumnezeule, cât ar fi vrut să se culce cu ea!

— Nu, deloc.

I-a zâmbit şi a netezit hârtia aflată în faţa ei.

— Dacă nu-ţi este cu supărare, monsieur, aş avea nevoie de câteva minute de intimitate, cât să-mi pun la contribuţie creierul meu de femeie şi să încropesc câteva rânduri cât de cât coerente. Poate că ai vrea să-mi verifici ortografia, la sfârşit?

Ar fi vrut să-i examineze ceva, dar nu ortografia. Max a reuşit să zâmbească rece, deşi era cât pe să-i sfâşie fustele, să o aşeze în poala lui şi să o necinstească, ore la rând.

— Plec. Am încredere deplină în tine, i-a răspuns şi a ieşit, cât încă mai era în stare.

Abia dacă a reuşit să-şi recapete stăpânirea de sine atunci când s-a întors în salon. Văzându-l, Irénée a răsuflat uşurată.

— Am ştiut că până la urmă nu vei profita de ea, i-a spus cu căldură. Slavă Domnului că te-ai răzgândit!

El a privit-o inexpresiv.

— Dar nu m-am răzgândit deloc.

Irénée era nedumerită.

— Dar scrisoarea pentru verişoara ei…

— Acea scrisoare nu va fi expediată niciodată. Dacă tot mi-am pus în minte să o compromit, nu am nevoie de

amestecul niciunei verişoare blestemate.

Irénée nu-şi revenea din uimire.

— Cum poţi face asta, Max? Nu te-aş fi crezut în stare să profiţi într-un asemenea fel de o femeie!

— Mă ştii capabil de lucruri mult mai rele, Maman, i-a răspuns el cu amărăciune. Nu-i aşa?

Ea şi-a ferit privirea, pentru că nu s-a simţit în stare să-i răspundă. Pe chip i se citea un regret plin de neputinţă care l-a înfuriat la culme.

*

Familia Medart a sosit la plantaţie mult mai devreme decât anticipase Max. Se părea că ei şi Sagesse trecuseră pe la toate casele din zonă, sperând să capete orice informaţie despre tânăra care se părea că se rătăcise. Când Max şi Irénée i-au confirmat prezenţa acolo, rudele ei au răsuflat uşurate.

În clipa în care l-a văzut pentru prima oară, Max era deja sigur că-l dispreţuia pe Gaspard Medart. Acesta era scund, musculos, cu chip aspru şi ochi negri, făcuţi parcă din obsidian. Iar gândul că această brută o bătuse pe Lysette îl umplea pe Max de o ostilitatea pe care o ascundea cu greu.

Medart era însoţit de o femeie corpolentă, cu părul vopsit stângaci, cel mai probabil cu cafea. Avea o privire speriată şi chipul congestionat. Era mătuşa, a presupus Max, care nu o bănuia deloc că s-ar fi împotrivit în vreun fel abuzurilor la care îşi supunea Medart fiica vitregă.

— Unde este? a întrebat Medart, transpirând abundent. Se uita de jur-împrejur, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să răsară din spatele vreunui scaun. Unde este Lysette? Aduceţi-o imediat în faţa mea!

Max i-a prezentat-o pe mama lui şi au luat cu toţii loc, după care Noeline, menajera, le-a adus răcoritoare. Aşa era tradiţia acolo: nimic nu era făcut în grabă. Vizitele erau lungi şi fiecare conversaţie începea cu un ritual legat de istoria familiei şi de liniile lungi de înaintaşi. Cei din New

Orleans nu se încredeau niciodată într-o persoană cu care nu-şi descopereau cel puţin o rudă comună. Îşi cunoşteau într-atât de bine arborele genealogic, pe cel puţin zece generaţii de rude mai mult sau mai puţin îndepărtate, că era aproape imposibil să nu găsească o legătură, până la urma.

Dar Gaspard Medart nu se arăta deloc dornic să respecte această tradiţie.

— Vreau să-mi văd imediat fiica vitregă, le-a cerut el. Nu am timp de pălăvrăgeală. Aduceţi-o acum.

Uimită de grosolănia bărbatului, Irénée i-a aruncat o privire fiului ei. Max i s-a adresat lui Medart, netulburat:

— Din nefericire, monsieur, am să vă dau o veste neplăcută.

— A fugit din nou! a explodat Medart. Ştiam eu!

— Nu este vorba de asta. Nu e cazul să vă alarmaţi, dar este la pat. Cu friguri.

— Friguri! a exclamat *tante,* gândindu-se imediat la boala mortală care decima când şi când oraşul.

— Pare să nu fie foarte grav, i-a asigurat Max. Am chemat imediat doctorul familiei, să o examineze. Până la sosirea lui, cred că e mult prea periculos să fie deranjată. Se odihneşte într-una din camerele de oaspeţi de la etaj.

— Insist să o văd chiar acum!

— Bineînţeles. Max a dat să se ridice, după care l-a întrebat: presupun că aţi avut febră tifoidă, nu-i aşa?

— *Non.*

— Atunci ar fi mai bine să nu o vizitaţi. Este o boală care poate fi fatală, mai ales cuiva de vârsta dumneavoastră.

— Poate, a intervenit grăbită mătuşa, ar trebui să revenim mâine, după ce o vede doctorul, Gaspard.

Irénée le-a spus, convingătoare:

— Vă asigur, monsieur Medart, că va fi foarte bine îngrijită.

— Dar atâta deranj... a spus Delphine, gesticulând a neputinţă.

— Nu este niciun deranj, i-a răspuns ferm Irénée.

Niciunul. Acum contează doar sănătatea Lysettei.

— Nu am nici cea mai mică dovadă că este aici cu adevărat! a strigat Medart.

— Este aici, l-a asigurat Max.

— Îţi cunosc reputaţia, domnule. Şi ştiu că eşti duşmanul viitorului ei soţ. Dacă urzeşti ceva, fii sigur că te voi face să plăteşti!

Irénée s-a aplecat spre el şi i-a spus cu convingere:

— Îţi promit, monsieur Medart, că fiica ta vitregă este în siguranţă la noi. Nu i se va întâmpla niciun rău. S-a uitat la Max şi a adăugat, ferm: voi veghea eu însămi la asta.

După alte insistenţe, cei doi au plecat, părând că au înţeles că nu au de ales. Max a răsuflat uşurat la auzul trăsurii care se îndepărta.

— Ce oameni îngrozitori! a murmurat.

Irénée a strâns din buze, nemulţumită:

— Ştiau prea bine că minţi, Max.

El a ridicat din umeri.

— Dar nu au ce face.

— Aş fi lăsat-o imediat pe Lysette să plece cu ei dacă nu i-aş fi văzut rănile de pe spate. Dar nu vreau să o abandonez în mâinile lui monsieur Medart.

— Iar acum vor începe bârfele, a murmurat satisfăcut Max. Aş da o avere să-i văd faţa lui Sagesse când Medart îi va spune că e la mine.

— Lysette ar fi mai în siguranţă cu Etienne decât cu tine, i-a spus Irénée pe un ton acuzator. Măcar el se gândeşte la căsătorie!

— Va vedea că o relaţie cu mine este mai plăcută decât măritişul cu cineva ca el.

— Ce bărbat crud şi plin de amărăciune ai devenit! a spus îngândurată Irénée. Şi ce dezamăgit ar fi fost tatăl tău dacă ar fi văzut asta!

Rănit, Max i-a aruncat o privire aspră.

— Şi el ar fi reacţionat la fel dacă ar fi trecut prin ce am trecut eu.

— Asta arată cât de puţin îl cunoşteai, a ripostat Irénée şi a părăsit încăperea, foarte dreaptă.

*

Deşi Irénée era dezamăgită de fiul ei cel mare, nu renunţase să spere că se va îndrepta. În timp ce lua micul dejun în camera ei, a discutat despre întreaga situaţie cu Noeline, menajera. Aceasta era o femeie subţire, atrăgătoare, care îşi spunea deschis părerile. Noeline era menajera lor de cincisprezece ani. Aşa cum se aşteptase Irénée, privirilor ei atente nu le scăpase nimic, nici de data aceasta.

— Nu pot să cred că vrea cu adevărat să o distrugă, a spus Irénée în timp ce ducea la gură ceaşca din porţelan. Este o fată cuminte şi nu merită să fie prinsă la mijloc în disputa dintre fiul meu şi Etienne Sagesse.

Pe chipul ciocolatiu al lui Noeline nu se citea nimic, dar ochii îi străluceau, trişti.

— Monsieur Vallerand îşi doreşte prea mult să se răzbune pe Sagesse şi nu se mai poate gândi la nimic altcineva.

— Bănuiesc că aşa este, i-a răspuns Irénée fără prea mare convingere. Dar nu pot concepe că Max poate fi într-atât de crud încât să seducă în mod deliberat o tânără.

— Nu este crud, i-a spus Noeline pe când aranja sticluţele de parfum şi periile de pe măsuţa de toaletă. E bărbat, madame. Şi nu poţi ţine un bărbat departe de o fată drăguţă cum este ea, aşa cum nu poţi ţine un câine flămând departe de şirul de cârnaţi.

— Ţi se pare că Lysette este drăguţă? s-a încruntat Irénée, gânditoare. Trebuie să recunosc că nu mi s-a părut, la început, dar pe măsură ce o cunosc devine tot mai atrăgătoare.

— Are *ceva* care-i este pe plac lui Monsieur, a remarcat sec Noeline. Se schimbă la faţă ori de câte ori intră ea în încăpere.

— Noeline… a mustrat-o Irénée, ascunzându-şi râsul în ceaşcă.

Menajera a zâmbit la rândul ei.

— Este adevărat, madame, a insistat ea. Când se uită la ea nu se gândeşte doar la răzbunare, ci la mai mult de atât. Numai că nu vrea să recunoască.

*

Când Lysette a fost în sfârşit sigură că tatăl ei vitreg plecase a pornit în căutarea lui Vallerand. El tocmai ce-şi terminase trabucul şi paharul, pe verandă şi-l urmărea cu privirea pe unul dintre băieţii de la grajduri care trăgea de hăţurile unui pur-sânge. Părea că Vallerand se pregătea să plece în oraş.

Auzind paşii Lysettei, s-a întors cu faţa spre ea. A privit-o pe sub gene, zâmbindu-i leneş, iar asta a tulburat-o într-un mod ciudat. Se simţea tentată să-l şocheze, să-l ia prin surprindere... s-a întrebat cum ar fi reacţionat el dacă s-ar fi apropiat pur şi simplu şi l-ar fi sărutat apăsat, dacă i-ar fi lărgit nodul cravatei... Niciun alt bărbat nu mai avusese acest efect asupra ei. Voia să-i atingă obrajii proaspăt bărbieriţi, să-l sărute, să-i simtă răsuflarea fierbinte pe piele. El părea să se ia puţin cam prea în serios, de parcă ar fi avut o nevoie disperată de ceva – sau de cineva – care să-l tachineze, să-l dezarmeze. Dacă ar fi fost soţia lui ar fi făcut neapărat ceva în privinţa asta.

S-a întrebat de cât timp era văduv şi cum murise soţia lui. Era evident că acesta era un subiect interzis în casa Vallerand. Chiar şi Irénée cea vorbăreaţă refuzase să-i răspundă la aceste întrebări, deşi o chestionase.

Lysette i-a zâmbit timid lui Vallerand.

— Bănuiesc că tatăl meu vitreg a fost furios când i-ai spus că nu-l laşi să mă vadă.

— Foarte.

— Mă bucur. S-a apropiat de el, dar din cauza înălţimii lui a fost nevoită să-şi dea capul pe spate. Dumnezeule, omul acesta era de-a dreptul imens! Te-a crezut când i-ai spus că sunt bolnavă?

— Nu m-a crezut.

— Şi totuşi a plecat? Şi-a muşcat buza, îngândurată.

Mă aşteptam să te provoace la duel.

— Tatăl tău vitreg încearcă să evite un scandal, i-a răspuns Vallerand. Nu mă va provoca la duel. Şi atâta vreme cât te afli în casa mea nimeni nu te va putea lua cu forţa.

— Nici măcar autorităţile?

El a clătinat din cap.

— Sunt prieten bun cu guvernatorul Claiborne.

Lysette a râs.

— Ce noroc pe mine să mă împrietenesc cu un asemenea bărbat influent! A scos din mânecă scrisoarea adresată lui Marie şi i-a întins-o. Aceasta este scrisoarea. Te rog să ai grijă să ajungă cât de curând posibil. Este foarte important.

— Sunt conştient de importanţa scrisorii, mademoiselle.

Lysette l-a privit întrebător, fără să-şi dea seama de ce părea atât de stânjenit în prezenţa ei. Poate că nu-i plăcea felul ei direct de a fi. Era obişnuit, mai mult ca sigur, cu doamnele rafinate din New Orleans, care nu rătăceau prin mlaştini şi nu-şi sfidau rudele.

— Monsieur Vallerand, i-a spus cu blândeţe, îmi cer scuze pentru toate neplăcerile pe care ţi le-am creat. Drept mulţumire pentru ospitalitate îţi promit că voi pleca de aici cât mai curând posibil. Dacă verişoara Marie nu mă primeşte, voi merge la mănăstirea călugăriţelor ursuline. Nu va trebui să mă suporţi prea mult.

El a zâmbit, părând amuzat de acea imagine.

— O călugăriţă cu părul roşu, ca de vrăjitoare. Vocea îi era blândă, aproape mângâietoare…

Lysette a zâmbit, ridicând mâna spre părul ei cel mereu răvăşit.

— Probabil voi fi obligată să-l tund foarte scurt.

— Să nu faci asta, i-a spus el. Este foarte frumos.

Lysette era cât pe ce să se simtă jignită, crezând că-şi bătea joc de ea. Numai că el continua să o privească în ochi şi şi-a dat seama că era sincer. Şi şi-a mai dat seama de ceva: că Maximilien Vallerand era atras de ea, aşa cum şi

ea era atrasă de el.

Nu avea să iasă nimic bun din asta, era sigură. Şi totuşi i se părea interesant. Un val de căldură i-a urcat în obraji, aşa că şi-a ferit imediat faţa.

— Bună seara, monsieur, a murmurat şi s-a îndepărtat atât de repede că fustele aproape că i s-au înfăşurat în jurul gleznelor.

*

— Ai venit din nou? i-a susurat la ureche Marianne, deschizând larg uşa şi lăsându-l pe Max să intre în casa ei albă cu un singur etaj aflată în Vieux Carré, lângă Rampart. Şi-a plecat genele lungi, concentrată să lărgească nodul cravatei lui apretate. Credeam că azi-noapte am reuşit să te satisfac pe deplin.

Cu opt ani în urmă, primul protector al lui Marianne o părăsise fără să mai ţină cont de înţelegerea dintre ei, lăsând-o pe ea şi pe copilul ei ilegitim fără bani şi fără vreun acoperiş. Disperată, îşi făcuse bagajele să se mute înapoi cu mama ei. Când Max auzise cele întâmplate nu ezitase nicio clipă. Era una dintre cele mai frumoase femei din New Orleans, iar el o admira de mult timp.

Marianne nu-şi ascunsese uimirea atunci când el îi propusese să-i devină protector.

— Majoritatea bărbaţilor îşi doresc virgine, îi spusese. În New Orleans erau multe fete frumoase care fuseseră educate pentru a fi amantele proprietarilor de plantaţii şi oamenilor de afaceri bogaţi care îşi permiteau să le întreţină. *Placées,* aşa erau numite acele fete care trăiau, în marea lor majoritate, într-un lux orbitor.

Max râsese auzindu-i cuvintele.

— Nu dau doi bani pe virginitate, îi spusese. Vreau compania unei femei frumoase şi inteligente. Spune-mi care sunt condiţiile tale, Marianne – te vreau prea mult ca să mă împiedic de detalii.

Admiraţia lui fără şi îi alinase durerea şi mândria rănită. Auzise zvonuri destul de neplăcute despre Vallerand

şi se întrebase adesea dacă erau adevărate. Şi totuşi, văzând singurătatea din ochii lui, se hotărâse să accepte.

În cei opt ani care trecuseră de atunci, Marianne nu îşi regretase nici măcar o dată decizia. Max era un amant tandru, banii nu erau o problemă şi se dovedise un bun prieten. Deşi avusese grijă să nu aibă vreun copil cu ea îi plătise studiile fiului ei, la Paris. Bijuteriile şi rochiile pe care i le dăruise de-a lungul timpului i-ar fi fost suficiente să trăiască în lux pentru tot restul vieţii. Şi nu se îndoia că, la sfârşitul relaţiei lor, avea să o recompenseze de-a dreptul extravagant.

Pentru că Max fusese atât de drăguţ cu ea, Marianne se hotărâse să nu-i refuze nimic, niciodată. Iar când se va decide să o rupă cu ea, avea să-l lase să plece fără vreun protest. Nu avea de ce să încerce să-l lege cu lanţuri de ea. Pentru asta, fusese suficient de înţeleaptă să nu se îndrăgostească de el.

Chipul lui Marianne s-a luminat când l-a cuprins pe după umeri. Înaltă şi subţire, nu i-a fost deloc greu să se ridice pe vârfuri şi să-l sărute. Numai că de data aceasta Max nu i-a răspuns aşa cum o făcea de obicei. Era preocupat, ceva nu-i dădea pace.

— Nu am venit pentru asta, i-a spus desprinzându-se din îmbrăţişare.

Marianne s-a dus să-i toarne ceva de băut.

— Atunci de ce ai venit, Max?

— Nu ştiu. Se învârtea de colo-colo prin încăpere, neliniştit.

— Aşează-te, dragul meu. Îmi dai o stare de nervozitate când te văd aşa, ca un tigru flămând.

Max a ascultat-o şi s-a aşezat, privind în gol.

Marianne s-a aşezat confortabil pe sofaua de lângă scaunul lui şi şi-a pus un picior pe el. I-a întins paharul de coniac.

— Poate că acesta te va ajuta să te relaxezi.

A luat paharul din mâna ei şi l-a dat peste cap, fără să ţină cont de faptul că era de o calitate extraordinară.

Marianne a început să-l mângâie, ajungând până pe

coapsă. Era un drum pe care mâinile ei îl făcuseră adesea.

— Eşti sigur că nu vrei să…?

— Nu, i-a spus el şi i-a îndepărtat mâna.

Marianne a ridicat din umeri.

— *D'acord.* Zâmbind, a continuat, vădit interesată: spune-mi câte ceva despre femeia care se află acum în casa ta.

Max i-a aruncat o privire sarcastică, înţelegând că zvonurile se răspândiseră chiar mai repede decât se aşteptase el.

— Gemenii au găsit-o pe mademoiselle Kersaint pe când încerca să scape de o căsătorie nedorită.

— Ah. Marianne şi-a arcuit sprâncenele. Nu sunt multe femei care să îndrăznească asta. Cine era viitorul soţ, *bien-aimé*?

— Etienne Sagesse.

Degetele ei jucăuşe au poposit pe umărul lui.

— Sagesse… *bon Dieu.* Ce ciudat! Să vină tocmai la tine, să-ţi ceară tocmai ţie ajutorul. Şi ce ai de gând să faci?

— Să profit de situaţie, evident.

Pe frunte i-au apărut cute de îngrijorare.

— Ai grijă, Max. Ştiu că nimic nu te poate opri din dorinţa de a-l face pe Sagesse să plătească pentru ce ţi-a făcut cu nişte ani în urmă, dar vei ajunge să regreţi, în cazul în care vei abuza de o făptură inocentă aflată în grija ta. i-a zâmbit cu tandreţe. Ai conştiinţă, *cher,* indiferent cât de mult încerci să dovedeşti contrariul.

Max i-a zâmbit la rândul lui.

— Mă bucur că gândeşti aşa. Şi-a lăsat capul pe spate şi a fixat cu privirea tavanul îmbrăcat în lambriuri din chiparos. Marianne – a schimbat el brusc subiectul – ştii prea bine că nu aş încheia relaţia noastră fără să-ţi asigur tot ce îţi este necesar.

— Nu m-am temut nicio clipă că mă vei lăsa să mor de foame, i-a răspuns liniştită Marianne. Să fi fost oare un avertisment? Primul semn că interesul lui începea să scadă? Într-o bună zi, a continuat ea, aş vrea să-mi deschid un internat. Cred că m-aş pricepe la asta.

— Şi eu cred la fel.

— Să încep să fac planuri?

— Într-o bună zi. Dacă asta îţi doreşti cu adevărat. A mângâiat-o uşor pe obraz. Dar nu încă.

*

Joia era ziua în care Vallerand rămânea de obicei acasă, când prietenii şi rudele veneau în vizită, să pălăvrăgească la o ceaşcă de cafea tare, aromată cu cicoare. Din nefericire, Irénée fusese obligată de data aceasta să nu primească musafiri, dată fiind prezenţa Lysettei în casa lor.

— Îmi pare rău că vă stric obiceiurile, i-a spus Lysette.

Irénée i-a făcut semn să nu mai continue, fără să pară prea supărată.

— *Non, non,* ne vom bea cafeaua doar noi două. În clipa de faţă găsesc compania ta mai interesantă decât cea a prietenelor mele, cu care bârfim aceleaşi şi aceleaşi lucruri, săptămână după săptămână. Trebuie să-mi povesteşti totul despre mama ta, despre prietenii tăi din Natchez, despre curtezanii tăi.

— Adevărul este, madame, că duceam o viaţă foarte retrasă. Nici surorii mele şi nici mie nu ni s-a permis să fim curtate. Intram foarte rar în contact cu orice persoană de sex masculin, fie că ne erau veri sau rude îndepărtate.

Irénée a dat din cap, înţelegătoare.

— După standardele din ziua de azi, aţi fost educate pe stil vechi. Aşa am crescut şi eu. Nu am citit un ziar până după căsătorie. Nu ştiam nimic despre lumea înconjurătoare. Când a venit vremea să-mi părăsesc familia şi să-mi asum rolul de soţie a lui Victor Vallerand am fost speriată de moarte. Irénée a zâmbit amuzată, amintindu-şi cum fusese odată. *Tante* Marie şi cu mama m-au însoţit până la patul meu de femeie măritată, după care m-au lăsat acolo, singură, să-mi aştept bărbatul. Cât m-am rugat de ele să mă ia înapoi acasă! Nu voiam deloc să fiu soţie, cu atât mai puţin soţia unui Vallerand. Victor avea statura

unui urs şi mă intimida la culme. Eram înfricoşată doar când mă gândeam la el.

Lysette a lăsat ceaşca pe măsuţă.

— Dar se pare că totul a fost bine, până la urmă, a remarcat ea.

Irénée a chicotit.

— Da. Victor s-a dovedit un soţ atent. Curând, am simţit că mă îndrăgostesc de el. Bărbaţii Vallerand sunt foarte înşelători, să ştii. Pot părea dominatori şi aroganţi, dar când găsesc femeia potrivită fac orice pentru ea. A luat o linguriţă de argint şi şi-a mai pus zahăr în ceaşcă. Aşa, a spus mulţumită. Îmi place cafeaua neagră ca diavolul şi dulce ca păcatul.

— Madame, a spus Lysette într-o doară, sorbind din propria cafea, cum era soţia fiului dumitale? A fost femeia potrivită?

Întrebarea a agitat-o puţin pe Irénée. A ezitat destul de mult înainte de a-i răspunde:

— Corinne a fost cea mai frumoasă şi mai răsfăţată fată din câte am cunoscut... mult prea preocupată de ea însăşi ca să mai poată iubi pe altcineva. Nu a fost femeia potrivită pentru Max. Iar lui i-ar fi trebuit atât de puţin să fie fericit!

— Nu a fost o căsătorie reuşită, să înţeleg.

— Nu, i-a răspuns încet Irénée. Cred că acelaşi lucru i-ar spune oricine.

Spre marea dezamăgire a Lysettei, nu a vrut să-i mai spună nimic despre misterioasa soţie a lui Vallerand.

Întreaga casă a fost dată peste cap după miezul nopţii, când Justin a încercat să intre pe furiş, plin de sânge şi de vânătăi, pentru că se bătuse. Max l-a târât imediat în bucătărie, să-l certe. Lysette îi auzea din camera ei aflată la etajul doi. Foarte curioasă, s-a furişat în capul scărilor ca să audă mai bine.

— Nu mă poţi trata ca pe un copil! Sunt bărbat de-acum!

— Aşa pretinzi, i-a răspuns tăios Vallerand. Numai că un bărbat nu sare la bătaie aşa, pentru propria distracţie.

— Nu a fost asta, i-a răspuns cu ardoare Justin.

— Atunci care a fost motivul?

— Am vrut să demonstrez ceva!

— Şi te-ai repezit cu pumnii înainte? Aşa nu vei ajunge prea departe, Justin. Curând vei înlocui pumnii cu sabia şi vei avea pe mâini sângele unui om.

— Voi fi ca tine, deci?

Uimită de cuvintele lui, Lysette s-a aşezat pe prima treaptă şi şi-a ascuţit auzul.

— Indiferent cât aş fi de rău, nu te voi putea întrece, l-a acuzat băiatul. Ştiu totul despre tine, Papa. Şi despre planurile tale cu Sagesse şi cu domnişoara Kersaint.

A urmau o tăcere apăsătoare. Într-un final, Vallerand a mârâit:

— Am motive pe care nici nu le bănuieşti.

— Nu? l-a aţâţat Justin.

— Înţeleg că ai auzit ce se zvoneşte.

— Am auzit adevărul!

— Nimeni nu ştie adevărul, i-a răspuns sec Vallerand.

Justin i-a mai aruncat câteva cuvinte şi a ieşit în fugă. Lysette a sărit de pe scări şi nu s-a mai oprit decât în pat, temându-se să nu fie prinsă că trăgea cu urechea. Când s-a simţit în siguranţă, printre cearşafurile moi, a început să se întrebe dacă auzise bine. Ce-i reproşase în final băiatul tatălui său? I se păruse că aude cuvântul *criminal.*

Nu putea fi adevărat, şi-a spus tulburată, strângând în pumni aşternutul.

Capitolul 3

Max a lipsit toată ziua care a urmat, ocupându-se de afaceri în oraş. Drept răspuns la avalanşa de întrebări puse de Lysette, Irénée i-a dezvăluit că avea întâlnire cu guvernatorul Claiborne.

— Cum l-a cunoscut pe guvernator? a întrebat Lysette, fascinată.

Irénée a ridicat din umeri.

— Nu ştiu foarte bine. Max nu prea discută politică cu mine. Ştiu însă că atunci când a fost numit i-a cerut ajutorul fiului meu la negocierile cu creolii. Şi că tot el a fost cel care i-a sărit în apărare atunci când Claiborne a făcut un pas greşit.

Ceva mai târziu în aceeaşi dimineaţă, Lysette a explorat pe îndelete plantaţia, apărându-se de soare cu umbrela, pentru că nu-şi dorea o nouă explozie de pistrui. Numai că energia ei obişnuită a avut de suferit din cauza căldurii şi curând a început să o sâcâie o durere de cap, în zona tâmplelor. S-a retras în casă şi a încercat să coasă la goblenul pe care i-l oferise Irénée. Curând, căldura a invadat şi cele mai răcoroase încăperi din casă. Transpiraţia făcuse ca hainele să i se lipească de trup. Tot încerca, iritată, să şi le depărteze de corp.

Când Irénée s-a retras să-şi facă somnul de după-amiază, declarându-se obosită din pricina căldurii, Lysette a făcut şi ea acelaşi lucru. S-a dus în camera ei, şi-a dat jos rochia şi s-a întins pe cearşafurile albe, răcoroase. O cameristă i-a desfăcut *baire,* plasa care ţinea ţânţarii departe de pat. Fixând cu privirea baldachinul, a aşteptat să-i vină somnul. Trecuseră deja trei zile de la aventura ei prin mlaştini dar nu se refăcuse complet. Se simţea extenuată şi încă mai avea dureri în tot corpul.

*

Justin s-a furişat în bibliotecă, privind dintr-o parte într-alta. Înăuntru era o căldură înăbuşitoare. Cărţile aşezate în rânduri nesfârşite păreau să-l privească de sus, ca nişte sentinele.

Biroul impozant, din mahon, plin de sertare misterioase, era aşezat între cele două ferestre ale căror draperii fuseseră trase încă de dimineaţă. La vederea lui, un fior i-a trecut pe şira spinării. De câte ori nu-l văzuse pe tatăl lui aşezat acolo, cu capul plecat deasupra hârtiilor sau cărţilor lui. Sertarele erau pline până la refuz cu chei,

chitanţe, acte şi casete de valori – tot acolo trebuia să fie şi ceea ce căuta Justin. S-a aşezat la birou şi a început să scotocească pe rând, sertar după sertar.

Folosindu-se de un ac de păr luat din camera lui Irénée, a deschis o casetă de valori minusculă. Capacul acesteia s-a desfăcut cu un clic. A privit peste umăr înainte să se uite înăuntru. Alte chitanţe. Şi o scrisoare. Nedesfăcută. Ochii i-au strălucit, triumfători. A ascuns-o cu grijă sub cămaşă, a închis la loc caseta şi a pus-o acolo unde o găsise. *Cu asta vom fi chit, mon père,* a murmurat el.

*

Lysette a dormit mult după ora cinei iar Irénée a dat dispoziţie să nu fie deranjată. Când s-a trezit, camera era cufundată în întuneric şi răcoarea serii se instalase. S-a îmbrăcat cu o rochie galben pal şi a coborât.

— Te-ai trezit, în sfârşit! s-a auzit vocea lui Irénée. M-am gândit să te las să dormi cât vrei. Probabil că acum ţi-e foame, nu-i aşa? Femeia în vârstă a luat-o de braţ cu afecţiune. Şi eu şi gemenii am mâncat deja. Max tocmai ce s-a întors şi ia cina. Poţi să i te alături în *salle a manger.*

Gândul la mâncare i-a provocat greaţă.

— *Non, merçi,* a reuşit să spună. Nu mi-e deloc foame.

— Dar trebuie să mănânci ceva. Irénée a împins-o uşurel spre sufragerie. Avem mâncare de bame, stavrizi umpluţi cu crabi şi garnitură de orez…

— Dar chiar nu pot… a spus Lysette, înfiorându-se doar la gândul mâncării.

— Trebuie să încerci, măcar. Eşti mult prea slabă, draga mea.

Pe când intrau împreună în sufragerie, Lysette l-a zărit pe Max în oglinda cu ramă aurită de deasupra şemineului. Era aşezat la masă iar lumina se juca în părul lui negru.

— Bună seara mademoiselle. S-a ridicat, politicos ca un gentleman înnăscut şi i-a tras scaunul să se aşeze. Maman mi-a spus că dormi de ceva vreme. A privit-o cu

atenţie. Te simţi bine?

— Da, mulţumesc. Numai că nu mi-e deloc foame.

Irénée a scos un sunet dezaprobator.

— Ai grijă să mănânce ceva, Maximilien. Eu voi fi în cealaltă cameră, cu broderia mea.

Lysette a zâmbit când Irénée a ieşit din încăpere.

— Mama ta este o femeie cu o voinţă de fier, monsieur.

— Nu te contrazic, i-a răspuns el.

O servitoare a intrat şi i-a aşezat în faţă o farfurie. Simţind aburul care se ridica din peştele aranjat cu grijă pe un pat de orez, Lysette a simţit că i se pune un nod în gât. A întins mâna după un pahar cu apă şi a luat o înghiţitură, în speranţa că stomacul i se va linişti.

— Am auzit că te-ai întâlnit azi cu prietenul tău Claiborne, i-a spus.

— Da. Max a muşcat din pâinea cu crustă aurie.

— Ce aţi discutat? Sau ar fi prea greu de înţeles pentru o biată femeie?

Max a râs ironic auzindu-i remarca.

— Administraţia lui Claiborne este sub asediu. Încearcă să facă rost de informaţii, înainte ca inamicii să-l distrugă.

— Cine sunt duşmanii lui? Creolii?

Max a clătinat din cap.

— Nu, nu creolii, refugiaţi din Franţa şi din Santo Domingo şi o mână de americani foarte gălăgioşi. Inclusiv Aaron Burr, care este acum în Natchez.

— Fostul vice-preşedinte al Statelor Unite?

— Da. Circulă zvonuri că Burr ar fi într-o misiune de recrutare de adepţi care să-l ajute să preia posesia unor teritorii din Orleans.

— Probabil că guvernatorul este foarte agitat.

Max s-a sprijinit de spătarul scaunului şi a privit-o, zâmbind leneş.

— Pe bună dreptate. Claiborne este tânăr şi lipsit de experienţă. Adversarii lui politici încearcă acum să-l discrediteze şi să-i separe teritoriile de cele ale Uniunii.

— Te numeri şi tu printre cei care vor ca Louisiana să devină stat?

— Asta sper, i-a răspuns el. Când americanii au pus stăpânire pe aceste teritorii, acum doi ani, i-am jurat loialitate lui Claiborne. Din păcate, americanii nu şi-au ţinut promisiunea şi nu au primit Louisiana în Uniune.

— Dar de ce?

— Pretind că populaţia de aici nu este pregătită pentru a primi cetăţenie.

— Nu înţeleg de ce... a început Lysette, dar s-a întrerupt pentru că a fost cuprinsă de ameţeală. A închis ochii, iar când i-a deschis, Max era lângă ea şi o privea atent.

— Eşti foarte palidă, a murmurat. Ţi-e rău?

Ea a clătinat din cap.

— Eu... sunt obosită, monsieur. Stângace, a dat să se ridice de la masă. Te rog să mă scuzi. Trebuie să mă retrag în camera mea.

— Bineînţeles. A ajutat-o, cu mare grijă, prinzând-o de cot cu mâna lui mare. Îmi pare rău că voi fi lipsit de o asemenea companie încântătoare. Pentru o biată femeie, te descurci să susţii o conversaţie.

Ea a râs.

— Continuăm mâine, când mă voi simţi mai bine.

I-a susţinut privirea câteva clipe şi şi-a desprins cu părere de rău mâna.

— Odihnă plăcută, i-a şoptit şi a aşteptat în picioare până când ea a ieşit din cameră.

Lysette îşi simţea picioarele ca de plumb în timp ce urca scările. Când a ajuns în cameră, şi-a dus mâna la obraz, ştiind că ceva nu era în regulă. Pielea îi era acoperită de sudoare rece. Alte broboane de transpiraţie îi picurau printre sâni, pe sub corset. Trebuia să scape cât mai repede de hainele acelea strâmte.

Pe pat era o hârtie. Fusese aşezată cu grijă, printre perne. Curioasă, Lysette a ridicat-o. Inima i-a stat în loc atunci când a recunoscut-o.

— Scrisoarea mea, a şoptit, respirând şi mai greu.

Plicul îi tremura în mână. Era scrisoarea ei către Marie, nedeschisă, netrimisă. Vallerand o asigurase că fusese expediată. De ce o minţise? Şi ce urmărea păstrând-o? Dumnezeule mare, ştiuse încă de la început că nu putea să aibă încredere în el!

S-a hotărât să-l confrunte pe loc. Capul îi zvâcnea de durere, spatele o durea de la ceafă şi până la mijloc. Albă de furie, s-a sprijinit de balustradă şi a început lunga coborâre. Ajunsă la mijlocul scării l-a văzut pe Vallerand ieşind din sufragerie.

— Monsieur, i-a spus cu greu. Ai să-mi dai o explicaţie.

El s-a apropiat de scară.

— În legătură cu ce anume, mademoiselle?

Ea a ridicat scrisoarea.

— De ce m-ai minţit? Scrisoarea mea către Marie… ai păstrat-o la tine. Nu ai avut nici cea mai mică intenţie să o trimiţi. A clătinat din cap, încercând să alunge ţiuitul din urechi. Nu înţeleg. A încercat să se dea înapoi văzându-l că începea să urce treptele. Nu mai putea gândi din cauza sunetelor din cap, care o înnebuneau. Nu… nu te apropia de mine!

Vallerand era inuman de calm.

— De unde ai scrisoarea?

— Nu contează. Spune-mi de ce. Acum, la naiba! Spune-mi… Scrisoarea i-a scăpat din mână şi a plutit pe deasupra scării. Eu plec. Prefer să stau cu Sagesse decât să mai petrec un singur minut cu tine.

— Vei rămâne, i-a spus el sec. Pentru că am planuri pentru tine.

— Naiba să te ia, a şoptit Lysette iar ochii i s-au umplut de lacrimi de umilinţă. Ce vrei de la mine? Şi-a dus mâinile la cap încercând să oprească zvâcniturile de dinăuntru. Nu-şi dorea decât să se liniştească, să poată gândi limpede.

Brusc, expresia lui Vallerand s-a schimbat.

— Lysette… A întins mâna să prindă silueta fragilă care se clătina şi a prins-o de talie.

Ea l-a împins cu putere.

— Nu mă atinge!

Mâna lui a alunecat de-a lungul spatelui ei.

— Lasă-mă să te ajut să ajungi sus.

— Nu…

Deşi încerca să se elibereze, a simţit că puterile o părăsesc. Şi-a sprijinit capul de umărul lui în timp ce mâinile îi atârnau inerte pe lângă corp.

— Max? a spus întrebător Irénée, care ieşise din salon pentru că auzise zarvă. Noeline era chiar în spatele ei. S-a întâmplat ceva? *Mon Dieu, ce* este?

Vallerand nici măcar nu s-a uitat la ea.

— Trimite după doctor, a spus ferm şi a luat-o pe Lysette pe sus. A cărat-o în braţe de parcă nu cântărea mai nimic, ignorându-i gemetele de protest.

— Pot să merg şi singură, a suspinat ea, încercând să se elibereze din mâinile lui. Lasă-mă jos…

— Şşt, i-a spus el încet. Nu te mai zbate.

Drumul până în camera ei a durat doar câteva secunde, dar lui Lysette i s-a părut o veşnicie. Cu obrazul lipit de umărul lui, a început să plângă. Lacrimile ei îi udau bumbacul apretat al cămăşii. Avea temperatură şi era ameţită. Singurul lucru ferm din acea lume era pieptul lui puternic. A reuşit cumva să uite cât de mult îl dispreţuia şi să-i fie recunoscătoare pentru sprijinul oferit de braţele ferme.

Câteva clipe a crezut că se simte mai bine, dar atunci când Vallerand a aşezat-o pe pat camera a început să se învârtă cu ea. Simţea că se prăbuşeşte într-un întuneric sufocant. O mână blândă i-a dat părul de pe fruntea fierbinte.

— Ajută-mă, i-a şoptit.

— Totul va fi bine, *ma petite.* Tonul lui era calm, mângâietor. O să am grijă de tine. Haide, nu plânge. Ţine-te de mine.

Lysette încerca din răsputeri să scape din norul care o învăluise. A încercat să-i explice ceva iar el a părut să-i înţeleagă cuvintele chinuite.

— Ştiu, i-a murmurat el. Liniştește-te, *ma petite.*

Noeline, care îi urmase în dormitor, a privit peste umărul lui Max şi a clătinat din cap, preocupată.

— Friguri galbene, a spus. E de rău. Am văzut oameni care azi erau sănătoşi, pe picioare şi a doua zi au murit. A privit-o plină de milă pe fata de pe pat, ca şi cum moartea era deja o certitudine.

Max i-a aruncat o privire ameninţătoare, dar şi-a controlat tonul.

— Adu-mi apă rece şi nişte pudră din aceea – cum se numea? Din care le-am dat gemenilor când au fost bolnavi.

— Calomel cu volbură, monsieur.

— Repede! i-a spus el printre dinţi iar Noeline a ieşit grăbită.

Max şi-a întors privirea spre Lysette care murmura ceva, incoerentă, i-a descleştat degetele de pe cămaşa lui şi i-a cuprins degetele fierbinţi într-ale lui.

— La naiba! a şoptit el, înspăimântat aşa cum nu mai fusese de multă vreme, de când gemenii se îmbolnăviseră de friguri galbene. A mângâiat-o din nou pe păr şi când şi-a dat seama cât era de transpirată a scos o înjurătură printre dinţi.

Irénée era în spatele lui.

— Moartea ei ţi-ar dejuca planurile, *mon fils,* i-a spus ea încet.

El nu şi-a desprins privirea de la Lysette.

— Nu va muri.

— Boala s-a instalat prea repede şi cu prea mare forţă, a murmurat ea. Febra i-a ajuns deja la creier.

— Nu mai vorbi aşa în preajma ei, i-a retezat-o el. Se va face bine. Nu voi permite altceva.

— Dar, Max, ea oricum nu înţelege…

— Aude ce vorbim, S-a ridicat şi a fixat-o cu privirea. Scoateţi-i hainele şi răcoriţi-o cu o cârpă udă. Iar când va sosi doctorul să-i spui că nu poate face nimic fără permisiunea mea. Nu vreau să-i scoată sânge.

Irénée a dat din cap, amintindu-şi cât de aproape fuseseră să-l piardă pe Justin atunci când acesta se luptase

cu boala iar doctorul îi scosese prea mult sânge.

*

Irénée şi Noeline au păzit-o pe rând pe Lysette în primele patruzeci şi opt de ore. Irénée uitase cât de greu era să îngrijeşti un bolnav de friguri. Spatele o durea după orele petrecute aplecată deasupra patului, răcorind-o pe Lysette. Accesele violente de vomă, delirul, coşmarurile, mirosul înţepător al băilor de oţet – toate acestea erau istovitoare.

Max se interesa frecvent de starea fetei, dar decenţa îl împiedica să intre în camera ei. Deşi nu discutaseră despre asta, Max îl suspecta pe Justin în legătură cu scrisoarea, cunoscând înclinaţia acestuia spre conflict. Băiatul trecea prin casă ca o fantomă, ferindu-se de tatăl şi de fratele lui.

Altă dată, când adulţii erau ocupaţi, gemenii alergau liberi, chiuleau de la lecţiile cu perceptorul şi se furişau de acasă ca să se întâlnească cu prietenii sau să facă scandal prin oraş. Dar acum erau neobişnuit de liniştiţi. Casa părea cufundată în posomorâre iar tăcerea era tulburată doar de strigătele incoerente al Lysettei, în timpul celor mai rele crize de delir.

Atunci când rudele Lysettei s-au întors nu au mai avut nicio urmă de îndoială: ea era foarte bolnavă. Lui Delphine i s-a permis să meargă în camera ei, dar fata nu a recunoscut-o. Gaspard a plecat foarte abătut, pentru că era clar că şansele Lysettei de supravieţuire erau foarte mici.

Într-un acces de melancolie, Justin a început să se plângă. Ce rău era când aveai un oaspete bolnav!

— Aş vrea să se termine, într-un fel sau altul, a spus el posac în timp ce stătea pe trepte, alături de Philippe. Nu mai suport să văd cum toată lumea umblă pe vârfuri, să aud zgomotele pe care le face, să simt cum toată casa miroase a oţet.

— Nu mai durează mult, i-a răspuns Philippe. Am auzit-o pe *grand-mère* spunând că nu va apuca ziua de

mâine.

Au îngheţat la auzul strigătului slab care venea de la etaj. Tatăl lor a ieşit ca o furtună din bibliotecă, trecând pe lângă ei fără să scoată un cuvânt. A urcat câte două trepte odată. Gemenii s-au privit, surprinşi.

— Crezi că ţine la ea? a întrebat Philippe.

Chipul lui Justin s-a înăsprit, dispreţuitor.

— E doar îngrijorat să nu moară înainte să-i fie de folos.

— Ce vrei să spui? Bănuind că fratele lui îi ascundea ceva, Philippe l-a prins de mânecă. Justin, ce ştii tu şi eu nu?

Justin şi-a eliberat mâna.

— Nu-ţi spun. Eşti în stare să-i iei apărarea.

*

Irénée încerca în zadar să o liniştească pe fata care se zvârcolea, chinuită de un delir violent.

— *Pauvre petite,* a spus Irénée abia şoptit. Nimic nu o putea linişti. Fata nu putea să înghită nimic, nu se odihnea şi niciun medicament nu părea să-şi facă efectul. Epuizată, Irénée s-a prăbuşit pe scaunul de lângă pat.

— Nu… nu-l lăsaţi să… oh, vă rog, vă rog… se auzea vocea subţire, monotonă.

Irénée a întins mâna după burete, sperând să-i mai scadă febra cu ceva apă rece. A tresărit surprinsă când fiul ei a intrat în cameră.

— Max? a exclamat ea. Ce cauţi aici? Nu se cuvine să intri. Nu e îmbrăcată.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin.

A dat deoparte plasa de ţânţari şi s-a aşezat pe marginea patului. S-a aplecat spre fata care abia se vedea printre cearşafuri.

— Dai dovadă de indecenţă, Max, a protestat din nou Irénée. Trebuie să pleci imediat!

Max a ignorat-o. A dat deoparte cearşafurile ude de transpiraţie în care era înfăşurată Lysette. Cămaşa ei

devenise transparentă şi i se lipise de corp. Concentrat, Max i-a dat deoparte părul lipit pe obraji şi a ridicat-o în braţe. Toată forţa, toată voinţa i se concentraseră pe silueta tremurândă de la pieptul său.

— Şşt, i-a şoptit cu buzele lipite de tâmpla ei, susţinându-i capul în palmă. Sprijină-te de mine. Aşa, *petite.* Eşti epuizată.

Fata s-a agăţat de el, murmurând incoerent.

Continuând să o ţină strâns la piept, Max a întins mâna spre buretele ud. I l-a trecut pe obraji şi pe decolteu şi l-a strâns uşor, până ce apa s-a prelins în râuri mici şi i-a udat şi hainele lui.

— Stai liniştită, Lysette. Lasă-mă să am grijă de tine. Dormi. Eşti în siguranţă, *ma chère.*

Ceva mai târziu, gesturile şi cuvintele lui liniştitoare au părut să o aline. A luat ceaşca de pe noptieră şi i-a lipit-o de buze. Ea s-a înecat şi a încercat să i se împotrivească, dar el nu s-a lăsat până nu a convins-o să înghită ceva din medicament.

Cu blândeţe, Max a lăsat-o pe pat şi a acoperit-o cu un cearşaf. S-a uitat spre mama lui, care părea uimită.

— Spune-i lui Noeline să aducă aşternuturi curate. O să mă ajute să schimbăm patul.

Irénée a reuşit într-un final să-şi recapete glasul.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Max. Am eu grijă de ea în continuare.

Max a luat un pieptene de pe noptieră şi a încercat să-i descurce părul Lysettei.

— Eşti epuizată, Maman. Du-te să te odihneşti. Mă ocup eu de ea.

Irénée a rămas fără replică în faţa unor cuvinte atât de scandaloase.

— Poftim? Ce sugestie ridicolă! Depăşeşti orice limită a decenţei. Şi apoi bărbaţii nu ştiu să îngrijească un bolnav. Este treabă de femeie. Trebuie să te ocupi de anumite lucruri care…

— Trupul de femeie nu este tocmai un mister pentru mine. Iar cât priveşte îngrijirea bolnavilor de friguri… ai

uitat că eu m-am ocupat de gemeni?

Cuvintele lui au redus-o la tăcere pe Irénée. Dar numai pentru câteva secunde.

— Ai dreptate, uitasem, a recunoscut ea. Ai dat dovadă de pricepere atunci când gemenii au fost bolnavi. Dar erau fiii tăi, în timp ce ea este o fată inocentă…

— Şi crezi că am să o abuzez? a zâmbit ironic Max. Nici măcar eu nu sunt într-atât de degenerat, Maman.

— *Mon fils,* a întrebat ea suspicioasă, de ce vrei să te ocupi personal de ea?

— Şi de ce n-aş face-o? Sunt extrem de interesat ca ea să-şi revină. Haide, du-te să te odihneşti. Sunt în stare să am grijă de ea singur, câteva ore.

Ea s-a ridicat fără prea mare tragere de inimă.

— Îi voi spune lui Noeline să fie pregătită să-ţi ia locul, mai târziu.

Până la urmă Max nu le-a permis nici lui Noeline şi nimănui altcuiva să-l înlocuiască. Din clipa aceea şi-a petrecut fiecare minut la căpătâiul Lysettei, cu mânecile suflecate până la cot. Era neobosit şi extrem de răbdător.

Irénée nu auzise de niciun bărbat care să facă atâtea, nici măcar pentru soţia lui. Totul era de-a dreptul şocant. Era uluită, dar nu se simţea capabilă să intervină. Nu avea niciun control asupra lui Max. Poate dacă fraţii lui ar fi fost acasă l-ar fi convins să părăsească încăperea bolnavei, dar zilele treceau una câte una fără ca ei să sosească – iar Max rămânea în camera fetei, ca şi cum ar fi avut acest drept.

*

Un lup îi bântuia visele Lysettei, o hăituia, o alerga, iar într-un final a făcut-o să se împiedice. S-a plecat deasupra ei, cu colţii strălucind, după care a început să o sfâşie în bucăţi. A ţipat din toate puterile şi, brusc, lupul a dispărut, alungat de o voce liniştitoare:

— Sunt aici… eşti în siguranţă. Şşt… sunt aici, sunt aici.

O fierbinţeală imensă îi cuprinsese pielea, rănindu-i

plămânii. Ţipa în agonie, se lupta să scape. O mână rece a atins-o pe frunte. Răcoarea era plăcută, aşa că a căutat mai mult.

— Te rog, a gemut ea şi a răsuflat uşurată când atingerea dătătoare de viaţă s-a întors, alinând focul de nesuportat.

Ochii de lup o fixau din nou, ameninţători şi diabolici, strălucind în întuneric. S-a zvârcolit, panicată, şi a dat de braţele puternice şi de pieptul unui bărbat.

— Te rog, ajută-mă…

— Mi-ai fost promisă mie, a auzit glasul lui Etienne Sagesse şi i-a descoperit oripilată chipul. În ochii lui strălucea dorinţa iar buzele îi luceau, umede. S-a smuls de lângă el şi a dat nas în nas cu tatăl ei vitreg.

Pe chipul lui Gaspard se citea furia.

— Te vei mărita cu el! A lovit-o, după care a ridicat din nou mâna, pregătit să o lovească din nou.

— Maman! a strigat, văzând-o în apropiere pe mama ei. Numai că aceasta s-a dat câţiva paşi înapoi, clătinând din cap.

— Trebuie să faci ce spune *ton beau-père.* Trebuie să-l asculţi.

— Dar nu pot…

A simţit cum o ceaşcă îi era lipită de buze şi s-a strâmbat la gustul amar. Numai că braţele acelea de oţel nu-i dădeau voie să se retragă.

— Nu, s-a înecat ea. Capul i-a căzut inert pe umărul lui.

— Nu te împotrivi, *petite.* Bea-l pe tot. Aşa… ce fată bună… încă puţin. Ea a deschis mai mult gura, ascultătoare.

Ca prin ceaţă, a reuşit să distingă silueta unui bărbat. Sigur o putea ajuta… trebuia să o ajute. A alergat disperată după el, şi a alergat, şi a alergat, până ce a dat de o poartă masivă din fier forjat. S-a prins de bare şi a început să o scuture violent.

— Lăsaţi-mă să intru! Lăsaţi-mă să intru!

Lupul era chiar în spatele ei. Îl simţea apropiindu-se.

Să agăţat cu disperare de poartă, dar aceasta nu se deschidea. Iar fălcile puternice i s-au încleştat în jurul gâtului.

— Şşt… Haide, linişteşte-te. Trebuie să te odihneşti.

— Nu-l lăsa să-mi facă rău…

— Eşti în siguranţă în braţele mele, *ma chère.* Nimeni nu-ţi va face vreun rău.

O ţesătură rece i-a umezit spatele, apoi picioarele, gâtul, braţele. După care, din nou, ceaşca i-a fost lipită de buze.

— Încă o dată, a auzit o poruncă şoptită. Încă o dată.

S-a supus, deşi lupul încă îi mai dădea târcoale, flămând. Într-un final, a apucat-o de gât şi a început să o tragă după el în întuneric, în strigătele ei după ajutor… dar lupul nu-i dădea drumul… nu avea să-i mai dea drumul niciodată…

*

Lysette s-a smuls din valurile de întuneric, luptându-se să ajungă la suprafaţă, dincolo de somnul fără vise. Era întinsă pe burtă, într-o încăpere abia luminată. Singura lumină venea de la o lampă aşezată într-un colţ. A încercat să întoarcă privirea spre lumină, clipind des, şi şi-a sprijinit obrazul de saltea. Îşi simţea capul, trupul şi braţele grele ca şi cum de ele ar fi fost atârnaţi saci cu nisip. O mână răcoroasă i-a trecut de-a lungul spatelui iar ea a scos un murmur de mulţumire.

Mâna uşoară îi cobora acum pe obraz, încercând parcă să-i ia temperatura.

— Eşti mai bine, a auzit o voce cunoscută. Febra a cedat, slavă lui Dumnezeu.

Lysette a deschis ochii uimită pentru că recunoscuse vocea.

— Monsieur Vallerand? a întrebat ameţită. Oh, nu. Chiar tu eşti.

În glasul lui s-a citit amuzamentul:

— Mă tem că da, *petite.*

— Dar… dar… A tăcut, nedumerită. Când îl lăsase în camera ei? Nu avea cum să o fi îngrijit chiar el cât timp fusese bolnavă. Fragmente de amintiri îi luaseră cu asalt creierul obosit… vocea convingătoare, mâinile blânde… Nu putea că creadă una ca asta.

Şi-a dat seama că era complet goală, că doar un cearşaf uşor îi acoperea mijlocul, lăsându-i spatele complet expus. Era prea greu de înţeles… nu ştia ce să creadă, cum să reacţioneze.

— Nu sunt îmbrăcată, a spus pe un ton plângăcios.

Vallerand s-a aplecat deasupra ei. Avea cămaşa cu mâneci suflecate până la cot iar la baza gâtului i se zărea părul negru, coborând pe piept. Era nebărbierit iar părul îi era răvăşit. Iar sub ochii întunecaţi se vedeau cearcăne adânci.

I-a trecut o şuviţă rebelă după ureche.

— Îmi pare rău, i-a spus, deşi în tonul lui nu se simţea deloc regretul. Mi-a fost mai uşor să am grijă de tine aşa.

Ea s-a încordat când degetele lui i-au atins lobul urechii.

— Relaxează-te, i-a murmurat el. Nu îmi stă în fire să profit de o femeie aflată în convalescenţă. A făcut o pauză, după care a adăugat foarte serios: o să aştept până te faci bine.

Deşi era consternată, lui Lysette i-a scăpat un chicotit.

— Cât timp am fost bolnavă?

— Aproape trei săptămâni.

— Oh, *mon Dieu,* a exclamat. S-a întors pe o parte, răvăşind febrilă cearşafurile şi a roşit puternic când şi-a dat seama că sânii îi erau expuşi.

Vallerand a părut să nici nu bage de seamă. A ajutat-o să se întoarcă şi a învelit-o până la gât. Lysette l-a privit uimită cum îi aranja pernele de sub cap, cu îndemânarea unei asistente experimentate.

Părând să-i înţeleagă nevoile fără să i se spună, el i-a dus o ceaşcă la gură. Lysette a băut din ea cu nesaţ, lăsând apa rece să-i aline uscăciunea gurii şi a gâtului. După ce a terminat de băut s-a lăsat din nou pe perne.

— Nu înţeleg cum de mama ta ţi-a permis să mă îngrijeşti, a spus cu glas răguşit.

— Maman nu a fost de acord, a recunoscut el, netezind cearşaful în jurul ei. Dar era epuizată după zilele în care să ocupat de tine. Iar eu pot fi foarte încăpăţânat, i-a zâmbit cu subînţeles. Probabil că mai târziu şi-a spus că nu mai contează cine are grijă de tine, pentru că oricum vei muri.

Lysette îi sorbea cuvintele, convinsă că ar fi murit într-adevăr dacă nu ar fi fost el, răbdător, neobosit, atent.

— Mi-ai salvat viaţa, i-a spus slab. De ce?

Şi-a trecut vârful degetelor peste obrazul ei pistruiat.

— Pentru că lumea ar fi mult mai anostă fără tine, *ma chère.*

Lysette l-a privit detaşată cum îi făcea ordine prin lucrurile de pe noptieră. Şi-a amintit de ziua în care se îmbolnăvise, cea în care găsise scrisoarea care nu-i fusese trimisă lui Marie, şi-a amintit toate motivele pentru care era îndreptăţită să fie supărată pe el. Dar toate astea mai puteau aştepta. Indiferent ce făcuse Vallerand, pentru faptul că o îngrijise merita toată gratitudinea ei.

— Trimit să ni se aducă nişte supă. Vrei să încerci să guşti? a întrebat-o el.

Numai gândul la mâncare a făcut-o să se strâmbe.

— Nu pot. Îmi pare rău, dar nu.

— Doar puţin.

Era clar că avea să insiste până când ceda. S-a încruntat şi a oftat:

— Foarte puţin.

Vallerand a chemat-o pe Noeline şi i-a cerut supa, după care s-a reîntors la căpătâiul ei. Lysette se juca cu tivul cearşafului. I-a privit pieptul acoperit de păr, apoi obrazul întunecat.

— Eşti cea mai păroasă asistentă din câte am văzut vreodată, i-a spus.

El a zâmbit larg.

— Nu-ţi permiţi să ridici mari pretenţii, i-a spus. Va trebui să mă tolerezi până ce te vei înzdrăveni, *petite.*

*

Când Lysette şi-a revenit suficient de mult ca să-şi dorească o schimbare de decor, Max a dus-o în braţe în salonul de la parter. Cu cât se înzdrăvenea mai mult, cu atât ea devenea tot mai tulburată din cauza intimităţii dintre ei.

În ultimele zile încercase să pună o oarecare distanţă între ei. Nu-i mai permitea să-i facă baie sau să îi perie părul sau să i-l împletească şi doar Noeline sau Irénée aveau voie să o ajute să se îmbrace.

Şi totuşi, când Max o purta în braţe, sentimentul acela trădător de apropiere era încă prezent. Nu-i era deloc de ajutor faptul că el era atât de blând şi de atent. Era cât pe ce să uite că o înşelase şi că avea de gând să o manipuleze şi pe viitor, mai mult ca sigur.

Repetându-şi în gând că nu putea fi într-atât de proastă încât să aibă din nou încredere în el, Lysette s-a încruntat, suspicioasă.

— Ce este? a întrebat-o el purtând-o ca pe un fulg. Nu stai bine?

— Nu este vorba de asta, i-a răspuns ea, continuând să îţi ţină braţele în jurul gâtului său. Mă întrebam doar care îţi este jocul, monsieur.

— Jocul? A privit-o inocent.

Lysette a dat ochii peste cap văzând cât de nevinovat încerca să pară.

— Jocul al cărui pion sunt eu. Cel pe care îl joci cu Etienne Sagesse. Îmi este foarte clar că nu aveai intenţia să mă laşi să iau legătura cu verişoara mea, să mă refugiez la ea. Voiai să mă ţii aici. Şi ai reuşit. Acum spune-mi care îţi este planul.

— Discutăm când te vei simţi mai bine, a murmurat el.

— Ai putea să recunoşti, a insistat ea. Ştii deja ce vrei şi cum vei ajunge la rezultatul dorit.

— Oh? Un fulger i-a străbătut privirea, ia spune-mi ce

crezi că vreau eu.

Înainte ca Lysette să apuce să-i răspundă, a aşezat-o cu grijă într-un fotoliu. Noeline era şi ea acolo, să-i acopere genunchii cu o pătură.

Când Vallerand a dat să se îndepărteze, Lysette a simţit o durere surdă în vârful capului. Câteva fire de păr se prinseseră într-unul dintre nasturii hainei lui. Dându-şi seama ce se întâmplase, şi el şi Lysette au dus mâna la nasture în acelaşi timp. Degetele li s-au înlănţuit. Lysette şi-a retras repede mâna, confuză.

Răsuflarea lui fierbinte lipită de obrazul ei îi declanşase un val de senzaţii care au uimit-o. Încet, foarte încet şi-a lăsat mâinile în jos, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept. Vallerand i-a desprins cu grijă şuviţa, dezlegând astfel legătura fragilă dintre ei. Parfumul lui îi umplea nările, amestecat cu un iz sărat, bărbătesc, care o făcea să-şi dorească să-şi lipească buzele de pielea lui. Răspunsul ei era carnal, adânc, aşa că s-a tras brusc, şocată de ea însăşi.

Vallerand continua să stea aplecat deasupra ei.

— Să nu-ţi fie teamă de mine, i-a spus, interpretând greşit alarma din privirea ei.

— Să-mi fie teamă de tine? a şoptit ea, ameţită încă. Eşti ultimul bărbat de pe pământ de care mi-ar putea fi frică.

Cuvintele ei au părut să-l şocheze. Respiraţia i s-a accelerat şi a privit-o atent, de parcă nu îndrăznea să o creadă.

Irénée a intrat în încăpere, tulburând liniştea adâncă ce se lăsase.

— Cum te simţi în dimineaţa aceasta, Lysette?

Expresia ciudată de pe chipul lui dispăruse.

— Se simte bine, a spus sec, îndreptându-se spre uşă. Sunt în bibliotecă, dacă aveţi nevoie de mine.

După plecarea lui, Irénée a clătinat din cap.

— Se poartă foarte ciudat în ultima vreme.

Lysette a oftat, convinsă că boala ei fusese doar o amânare a planurilor urzite de Maximilien.

— Madame, a spus aproape şoptit, sunt convinsă că ştii că monsieur Vallerand nu a trimis scrisoarea verişoarei mele Marie.

Irénée s-a încruntat.

— Ar trebui să mai aşteptăm. Să-ţi recapeţi din puteri şi discutăm…

— A avut de gând încă de la început să mă dezonoreze, nu-i aşa? Ei bine, sunt aici de suficient de multă vreme pentru ca reputaţia mea să fie terfelită, în ciuda prezenţei tale în casă. Probabil că nimeni nu va crede că aş fi putut sta sub acoperişul lui Maximilien Vallerand atâta timp iar onoarea să-mi fi rămas intactă. Sagesse îl va provoca oare la duel? Aşa ar reacţiona orice gentleman, *n'est-ce pas?* Se pare că lucrurile au luat oricum întorsătura dorită de fiul tău.

Irénée a rămas tăcută pentru un timp.

— Lysette, a spus într-un final, încă nu este prea târziu să-i fii încredinţată lui Sagesse. Dacă asta îţi doreşti, eu voi face tot posibilul.

Lysette a clătinat din cap.

— Dumnezeule, nu! Prefer să ajung să cerşesc pe străzi. Irénée a fost uimită de cuvintele ei atât de directe. Nu i-a dat însă niciun răspuns pentru că Noeline se ivise în prag.

— Madame, a spus menajera, a sosit monsieur Medart. Vrea să o ia cu dânsul pe mademoiselle Lysette.

Capitolul 4

Lysette şi-a blestemat slăbiciunea fizică în clipa în care tatăl ei vitreg şi *tante* Delphine au intrat în încăpere. Impulsul de a sări de pe fotoliu şi de a o lua la fugă era aproape incontrolabil, dar ştia că nu va apuca să facă mai mult de câţiva paşi şi se va prăbuşi.

— Lysette, a spus Gaspard calm, cu zâmbetul pe buze. În ochi, însă, i se citea ura. Căsătoria ei cu Etienne

Sagesse era singurul lucru care îl mai putea salva de la ruină iar ea aproape că reuşise să-i pericliteze planurile. Ai fost norocoasă, fată nesăbuită. Sagesse încă te mai vrea, indiferent de cele întâmplate. Căsătoria va avea loc, aşa cum am plănuit. Acum, că te simţi mai bine, va trebui să vii cu mine.

— Această căsătorie nu va avea loc niciodată, i-a răspuns Lysette. Credeam că ai înţeles deja.

— Lysette, a exclamat *tante* Delphine, alergând spre ea cu efuziune maternă. Haide, haide, *enfant.* De aici încolo ne ocupăm noi de tine. Sunt sigură că nu doreşti să devii o povară pentru aceşti străini. Mă aşteptam să fii mai atentă la aceste detalii. I-a mângâiat obrazul cu mâna ei grăsuţă şi a învelit-o mai bine cu pătura.

Lysette s-a simţit vinovată. Mătuşa ei avea dreptate. Fusese într-adevăr o povară pentru familia Vallerand. Mai mult decât atât, nu dorea ca din cauza ei Max să fie în pericol.

Dacă se ajungea la un duel şi Sagesse îl rănea sau chiar îl omora? Gândul acesta era mult prea îngrozitor.

— Lysette, a intervenit Irénée, uimindu-i pe toţi. Poate că ar trebui să mergi cu ei. Ar fi cel mai înţelept.

— Da, ar fi, a adăugat Gaspard, încetând să mai arunce fulgere din priviri. Aveţi o atitudine foarte înţeleaptă, Madame Vallerand. Îmi place.

— Trebuie să ne gândim cu toţii la binele lui Lysette, a răspuns Irénée.

— Este evident că Madame Vallerand a înţeles cât de nepotrivită este prezenţa ta aici, a întrerupt-o Gaspard, întinzând mâna spre Lysette. *Allons,* Lysette. Afară ne aşteaptă o trăsură, cea mai frumoasă din câte ai văzut vreodată. Sagesse s-a gândit la tot ce ţi-ar putea trebui. Şi-a încleştat braţele în jurul ei, fără să ţină seama de împotriviri. Lysette nu mai putea respira, nu se putea mişca. O să plăteşti pentru toate necazurile pe care mi le-ai făcut, i-a şoptit la ureche, stropind-o cu saliva lui fierbinte.

L-a împins, disperată.

— Max! a strigat, întrebându-se îngrozită de ce nu era

el acolo. Chiar nu-i spusese nimeni că sosiseră mătuşa şi tatăl ei vitreg? Max!

Lumea a părut să se răsucească şi a auzit un mârâit straniu care sigur nu venea din direcţia lui Gaspard. O forţă nevăzută a tras-o deoparte şi s-a trezit lipită, din cauza inerţiei, de pieptul puternic al lui Vallerand. S-a agăţat imediat de el, şi-a trecut braţele pe după gâtul lui, în gestul care era acum atât de familiar şi şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului său.

— Vrea să mă ducă la Sagesse, a gemut. Nu-l lăsa, nu…

— Nu pleci nicăieri, a intervenit Vallerand. Linişteşte-te, Lysette. Agitaţia nu-ţi face bine. Îi vorbea extrem de posesiv, dar asta i-a făcut plăcere. În ceea ce o privea, se considera a lui şi nimeni nu o putea lua de lângă el.

Vallerand a aşezat-o cu blândeţe pe un scaun, fără ca privirea lui să-l părăsească pe Gaspard.

— Să nu o mai atingi niciodată! i-a spus printre dinţi. Deşi tonul îi era măsurat, avea o notă rece care a făcut ca lui Lysette să-i îngheţe sângele în vene. Dacă îi deranjezi un singur fir de păr de pe cap o să te sfâşii în bucăţi.

— Este a mea! a explodat Gaspard, uitându-se furios când la el, când la ea.

Lysette i-a întors privirea cu o rece satisfacţie. Max avea de gând să-i ia partea în acea dispută pentru că îi era de folos să o aibă acolo, cu el. Avea de gând să-l lase să procedeze aşa cum dorea. Nu dădea doi bani pe reputaţia ei terfelită sau pe faptul că Max se folosea de ea. Să nu se mărite cu Etienne Sagesse, acesta era unicul lucru care conta.

Gaspard i s-a adresat ei direct. Părea în pragul apoplexiei.

— Sagesse mi-a spus că dacă nu te întorci până după-amiază nu te mai primeşte. O să considere că ai fost păngărită. Înţelegi, proasto? Nimeni n-o să te mai vrea! Iar mie o să-mi devii inutilă, pentru că niciun bărbat decent nu te va mai cere. Nu numai că îţi vei păta numele, dar şi onoarea lui Sagesse. Iar asta este exact ce-şi doreşte

Monsieur Vallerand. Nu eşti altceva decât un pretext care să-l ajute să încheie o rivalitate începută cu ani în urmă. Când va termina cu tine să nu speri că vei duce o viaţă care să se apropie cât de cât de cea pe care ţi-ar oferi-o Sagesse, ca soţie a lui. Salvează-te, Lysette. Vino acum cu mine şi hai să punem capăt acestei nebunii!

Lysette se simţea epuizată. A zâmbit amar când i s-a adresat lui Max:

— Monsieur Vallerand, tot ce spune este adevărat, *n'est-ce pas?*

El a continuat să-şi ferească faţa când i-a răspuns sec:

— Da.

A primit afirmaţia lui fără urmă de surprindere.

— Şi ce ai fi avut de gând să faci cu mine după ce jocul se va fi sfârşit?

— Să te răsplătesc pentru şansa pe care mi-ai oferit-o, i-a răspuns el fără să se ruşineze câtuşi de puţim. Să-ţi dau oricât mi-ai cere. Vei vedea că recunoştinţa mea poate fi neţărmurită, odată ce îmi dai şansa să mă duelez cu Sagesse.

Aroganţa lui era atât de mare că Lysette nu s-a putut abţine să nu zâmbească ironic.

— Dar ce a făcut să merite atâta ură, monsieur?

Lysette şi-a cântărit bine opţiunile.

— M-am săturat să fiu exploatată, a spus, fără să se adreseze cuiva în mod special. A întors privirea spre tatăl ei vitreg. *Beau-père,* mă tem că va trebui să te întorci la Sagesse fără mine. Acum, că nu vei mai primi nimic de la Sagesse în schimbul meu, va trebui să găseşti alte căi pentru a face bani. În ceea ce te priveşte pe tine, Monsieur Vallerand… n-ai decât să te duelezi cu Monsieur Sagesse. Felicitări – ai obţinut ce ţi-ai dorit.

— Dar tu ce vei face, Lysette? a întrebat Irénée, preocupată.

— În clipa în care mă voi simţi în stare să călătoresc, aş vrea să mă duceţi la mănăstire. Nu intenţionez să mă călugăresc, dar sunt sigură că voi găsi adăpost acolo, până mă voi hotărî ce voi face. Probabil că aş putea fi

guvernantă sau aş putea preda la un internat. A întins mâna spre Noeline, care urmărise din prag întreaga scenă. Te rog ajută-mă să ajung sus, i-a spus cu demnitate.

*

Lysette avea părul încă ud după baie. Cu grijă, Noeline a început să i-l descurce cu pieptenul, în timp ce Irénée, aşezată pe un scaun în apropiere, privea pe fereastră. Soarele după-amiezii se strecura printre stejarii aliniaţi de o parte şi de alta a aleii, ajungând cu greu pe pământul umed. L-a urmărit cu privirea pe Max îndepărtându-se, călare pe un pur-sânge negru. Când a fost complet sigură că nu se întoarce din drum, a început să-i vorbească lui Lysette:

— Ai dreptul să ştii ce s-a întâmplat între Max şi Etienne Sagesse, Lysette. Te va ajuta să-l înţelegi mai bine pe fiul meu – şi poate că-l vei ierta, puţin. Nu este atât de crud şi de egoist cum pare. Când era foarte tânăr, ne-a depăşit cu mult aşteptările, mie şi tatălui său. Era un băiat sălbatic, este adevărat, avea răutăţile lui, dar era şi cald şi bun şi plin de farmec. Aproape toate femeile din New Orleans erau îndrăgostite de el: tinere sau bătrâne, căsătorite sau nu. Iar căderea i-a adus-o, bineînţeles, o femeie. Corinne Querand făcea parte dintr-o familie respectabilă din New Orleans. Max era de vârsta ta atunci când s-a căsătorit cu ea. Era prea tânăr ca să-şi dea seama cum era adevărata femeie ascunsă sub o faţadă frumoasă. În primul an de căsătorie Corinne i-a dăruit lui Max gemenii iar el a fost în al nouălea cer. Păreau că vor fi mereu fericiţi, dar mai apoi… Irénée a făcut o pauză şi a clătinat din cap cu regret.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Lysette.

— Corinne s-a schimbat. Sau a lăsat să i se vadă adevărata faţă, nu ştiu. Masca frumoasă a căzut şi a renunţat la morală şi respect, încetul cu încetul. Pe Corinne n-o interesau copiii. A vrut să-l rănească pe Max şi *alors* şi-a făcut un amant. Cred că ghiceşti uşor cine era.

Lysette a înghiţit în sec.

— Etienne Sagesse.

— *Oui, c'était lui.* Corinne i-a râs în faţă lui Max, nu şi-a ascuns escapadele. Ştia că Max încă o mai iubea şi de aceea a fost atât de crudă… *Mon Dieu,* cât a suferit fiul meu! Nicio mamă din lume nu ar trebui să-şi vadă fiul pătimind atât. Ar fi vrut să-l confrunte pe Etienne dar mândria nu l-a lăsat. Ar fi însemnat să recunoască în faţa întregii lumi că soţia lui îi fusese necredincioasă.

Noelie i-a strâns părul la ceafă şi s-a dus să-i aducă lui Irénée o batistă.

— *Merçi,* Noeline, i-a spus Irénée şi şi-a şters ochii plini de lacrimi. Toată lumea bănuia unde se va ajunge. Corinne l-a torturat pe Max până când acesta nu a mai rezistat. A fost pe deplin justificat, nu-i aşa Noeline?

— *Oui, madame.*

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Lysette, deşi ştia deja răspunsul.

I-a răspuns Noeline:

— Madame Corinne a fost găsită într-o casă părăsită, în adâncul pădurii. A fost strangulată.

— Max a susţinut că aşa a găsit-o, a continuat Irénée. A insistat că nu a omorât-o el, dar nu avea alibi. Autorităţile au luat act de împrejurări şi s-au arătat îngăduitoare. Pot fi uneori convinse să mai închidă ochii, mai ales atunci când este vorba de o soţie infidelă. Duelul cu Etienne nu a mai avut loc niciodată. Max a continuat să-şi susţină nevinovăţia dar nu l-a crezut nimeni. Prietenii l-au părăsit iar el a rămas singur cu durerea lui. Am fost convinsă că după ce va trece un timp îşi va reveni, va fi cel dinainte. Dar amărăciunea l-a devorat şi a devenit incapabil de afecţiune, de a se încrede în oameni. Nu şi-a mai îngăduit să ţină la nimeni altcineva, cu excepţia fiilor lui.

— Crezi în nevinovăţia lui, madame? a întrebat Lysette.

Irénée a făcut o pauză nesfârşită.

— Sunt mama lui, a răspuns într-un târziu.

Lysette s-a încruntat. Nu semăna deloc cu un „da".

— Poate că a existat altcineva care să fi avut motive să o omoare?

— Nu mai era nimeni.

Lysette a încercat să şi-l imagineze pe Maximilien Vallerand încleştându-şi mâinile în jurul unui gât de femeie şi sufocând-o. Imaginea era imposibil de asociat cu cea a bărbatului care o îngrijise când fusese bolnavă. Putea accepta ideea că Vallerand era lipsit de scrupule, că manipula pe toată lumea. Dar să fie un ucigaş? Nu-i venea să creadă aşa ceva.

— Max este demn de milă, a spus Irénée. Acum cred că înţelegi de ce te-a văzut ca pe un mijloc de a-l provoca pe Etienne la duel. Este ocazia lui de a se răzbuna pentru trecut. Sunt convinsă că doreşte să-l omoare. Poate că după aceea Max va reuşi să dea uitării întreaga tragedie.

— Ori, a murmurat Lysette, va avea şi mai mult sânge pe mâini.

*

Irénée nu a avut încotro şi a trebuit să facă faţă unui număr mare de vizitatoare, joi după-amiază. Toate prietenele ei şi toate rudele au venit de peste tot ca să afle noutăţi despre cea mai mare bârfă din ultimii ani. Vestea se răspândise în toate colţurile New Orleans-ului. Se anunţa un duel, mai mult ca sigur. Toată lumea ştia că Maximilien Vallerand îi furase pur şi simplu logodnica lui Etienne Sagesse, după care o necinstise.

— Zvonurile sunt neadevărate, a spus Irénée placid, tronând ca o regină în salon şi întinzându-le tuturor platouri cu prăjituri şi cu *langues de chat,* mici produse de patiserie care se topeau în gură. Cum poate cineva să creadă că fiul meu ar putea atenta la virtutea unei fete aici, sub acoperişul meu? Nu numai că am fost mereu prezentă, dar fata a suferit de friguri! Am îngrijit-o personal în toată această perioadă!

Patru capete grizonante, acoperite cu dantelă, s-au mişcat aprobator. Claire şi Nicole Laloux, Marie-Therese

Robert şi Fleurette Grenet erau cele mai apropiate prietene ale lui Irénée, care o susţinuseră în cele mai grele împrejurări. Chiar şi în zilele care au urmat uciderii lui Corinne, nu au încetat să o viziteze şi nu s-au gândit nicio clipă să uite de prietenia lor. Irénée era o femeie blândă şi generoasă, o lady de cel mai înalt rafinament. Fiul ei, pe de altă parte…

Societatea în ansamblu l-a tolerat pe Maximilien. Vallerand era o familie importantă în New Orleans. În ciuda trecutului său ruşinos, a continuat să fie invitat la cele mai importante evenimente ale anului… dar nu şi la petrecerile mai mici, intime, acolo unde adevăratele relaţii se formau şi se adânceau.

— Ştim că tu nu ai fi de acord cu vreo indecenţă, Irénée, a spus Catherine Gauthier, o tânără soţie, bună prietenă cu cei mai mici dintre verii Vallerand. Dar reputaţia bietei fete a fost distrusă oricum. Adevărul este că a petrecut mai bine de două săptămâni sub acelaşi acoperiş cu Maximilien, care este cel mai recunoscut… gentleman din oraş. Nimeni nu-l poate condamna acum pe Sagesse că n-o mai vrea.

S-a auzit un cor de murmure aprobatoare. Musafirele au întins ceştile, să le fie umplute din nou, au terminat tot ce era pe un rând de platouri şi au început altele, abia aduse.

— Bineînţeles că acum va fi un duel, a spus Marie Therese. Lui Sagesse nu i-a mai rămas altceva de făcut. Altfel, onoarea lui va rămâne pe veci pătată.

— Toată lumea ştie asta, a spus şi Fleurette, ştergându-şi delicat colţurile gurii cu un şervet. S-a întors curioasă spre amfitrioană: Irénée, ce a făcut Max de a convins-o pe fată să rămână aici, să nu se întoarcă la Sagesse?

— Absolut nimic, a spus Irénée.

Claire şi Fleurette s-au privit cu subînţeles. Era clar că o sedusese pe fată. Fie asta, fie fusese ameninţată cu violenţa. Maximilien era un bărbat atât de crud!

*

Originar din Virginia, William Charles Coles Claiborne abia ce împlinise douăzeci şi opt de ani când a fost numit primul guvernator american al teritoriilor Orleans de către preşedintele Jefferson. Deşi urmaşii creolilor i s-au opus iniţial, cea mai mare ameninţare la adresa administraţiei lui a venit din partea unei coaliţii între americanii avizi după bani şi refugiaţii francezi.

În ochii lui Claiborne, cei mai mari duşmani ai lui erau Edward Livingston, un new-yorkez care venise la New Orleans să facă avere şi generalul Wilkinson, nou numit în funcţia de guvernator al teritoriilor din Louisiana de nord. Cei doi se aliaseră mai mult sau mai puţin făţiş cu Aaron Burr care îi încuraja să se răscoale împotriva celor mai puternici rezidenţi ai ţinuturilor Orleans.

Max avea mari dubii că William Claiborne va fi în stare să gestioneze evenimentele care se prefigurau. Deşi era inteligent şi hotărât, Claiborne încă îşi mai plângea soţia şi fiica unică pe care le pierduse cu un an în urmă, de friguri galbene. Presa îl atacase fără milă, îl acuzase că ar fi cartofor şi desfrânat şi că s-ar fi purtat îngrozitor cu soţia lui înainte de moartea acesteia. În plus, atenţia lui Claiborne era mereu distrasă de piraţii din golful Barataria şi din braţele moarte ale mlaştinilor de la sud de New Orleans.

— Problema este că bandiţii cunosc mai bine mlaştinile decât poliţiştii mei, i-a spus Claiborne lui Max în timp ce stăteau aşezaţi pe scaune din mahon, discutând ultimele evenimente din oraş. Şi sunt mult mai bine organizaţi şi înarmaţi. Preşedintele Jefferson mi-a promis că-mi trimite arme, să pot lupta cu piraţii, dar mă tem că nu vor fi în cea mai bună stare. Şi nici nu pot conta pe un număr prea mare de bărbaţi pe care să-i pot recruta.

Max a zâmbit amar:

— Trebuie să te avertizez că majoritatea creolilor nu vor privi cu ochi buni măsurile tale de forţă. Negustorii din partea locului se vor răscula dacă le împiedici accesul la mărfurile fără taxe. Marile averi ale multor familii

respectabile sunt făcute din contrabandă. Aici, aceasta nu este deloc privită ca o ocupaţie care dezonorează.

— Oh! Şi la care familii respectabile te referi tu?

Întrebarea, pusă pe un ton plin de suspiciune, l-ar fi făcut pe altul să se simtă stânjenit. Dar Max a izbucnit în râs:

— Nu aş fi deloc surprins dacă propriul meu tată nu ar fi contribuit şi el la asta, a recunoscut.

Claiborne l-a privit încruntat, uimit de cuvintele îndrăzneţe.

— Dar tu de partea cui eşti acum, Vallerand?

— În cazul în care mă întrebi dacă am vreo legătură cu contrabanda, răspunsul meu este… Max a făcut o pauză, a tras din ţigară şi a expirat un nor de fum. Acum nu.

Claiborne era supărat şi amuzat deopotrivă de insolenţa bărbatului aflat în faţa lui. Amuzamentul a fost cel care a învins, în cele din urmă:

— Uneori mă întreb dacă să te consider prieten sau duşman, a râs el.

— Dacă ţi-aş fi duşman nu ai mai avea timp să-ţi pui asemenea întrebări.

— Haide să discutăm despre duşmanii *tăi* acum. Oamenii mei mi-au pomenit ceva despre o rivalitate între tine şi Etienne Sagesse, din cauza unei femei. Şi despre un duel? Este ridicol. Sper să fie doar un zvon.

— Totul este adevărat.

Guvernatorul nu şi-a ascuns surprinderea.

— Doar nu eşti într-atât de nesăbuit încât să te duelezi pentru o femeie. Un bărbat la vârsta ta?

Max şi-a arcuit o sprânceană.

— Am treizeci şi cinci de ani, monsieur. Nu sunt tocmai un boşorog neputincios.

— Nu, în niciun caz, dar… Claiborne a clătinat din cap. Deşi nu te cunosc de prea multă vreme te consider un om cu judecată, Vallerand. Şi nu unul căruia îi clocoteşte sângele în vene, care ar sacrifica totul într-un acces de gelozie. Să te duelezi pentru o femeie? Te-aş fi crezut mai presus de aceste lucruri.

— Sunt un biet creol, i-a răspuns amuzat Max. Şi, cu voia lui Dumnezeu, nu voi fi niciodată mai presus de ei.

— Nu mai sper deloc să ajung să vă înţeleg, i-a spus Claiborne, gândindu-se la cumnatul lui care îşi pierduse de curând viaţa într-un duel, apărând memoria surorii lui. Voi, cu femeile voastre, cu duelurile, cu temperamentul arzător…

— Vei descoperi, domnule guvernator, că duelul este ceva inevitabil în New Orleans. Şi s-ar putea ca într-o bună zi să fii nevoit să-ţi aperi astfel onoarea.

— Niciodată!

Asemenea tuturor americanilor ajunşi în New Orleans, Claiborne nu înţelegea predilecţia creolilor pentru duel, pe motive care păreau ridicole. Arma preferată era floreta iar scrima era o artă care se preda într-un număr tot mai mare de academii. În grădina din spatele catedralei curseseră râuri de sânge ale tinerilor galanţi care îşi sacrificaseră vieţile doar ca să răzbune ofense adesea imaginare. Uneori, un singur cuvânt nelalocul lui sau o mică încălcare a etichetei era de ajuns ca să se ajungă la o confruntare.

— Bunul meu domn, a continuat Claiborne, cum de te laşi antrenat în aşa ceva, când încă îmi poţi fi de folos? Ştii prea bine că încerc să evit pe cât posibil ca oamenii acestui oraş să se înfrunte iar dacă creolii vor ajunge să mă urască şi mai mult…

— Creolii nu te urăsc, l-a întrerupt Max cu un aer cunoscător.

— Nu? Claiborne părea mai liniştit.

— Îi laşi indiferenţi. Conaţionalii tăi sunt cei care te urăsc.

— Ştiu asta, la naiba! Guvernatorul l-a privit îngândurat. Mi-ai fi de mare ajutor dacă Sagesse va câştiga duelul, ce să zic!

Max a zâmbit slab.

— Este foarte puţin probabil. Şi totuşi, dacă voi pierde în faţa lui Sagesse, absenţa mea nu va conta într-atât de mult pe cât crezi tu.

— Pe naiba nu va conta! Colonelul Burr este acum în

Natchez, complotând să ridice Louisiana şi să facă haos în cine ştie ce alte colţuri de lume. Va ajunge şi aici în câteva săptămâni, în căutare de adepţi. În vremea aceea, tu vei fi deja îngropat sub un copac în loc să-mi fii de folos, verificând rapoartele pe care le primesc. Iar dacă Burr va ieşi victorios, proprietăţile familie tale vor fi confiscate, averea voastră se va risipi iar visul tău ca Louisiana să devină stat nu se va realiza niciodată.

În ochii lui Max a apărut o luminiţă maliţioasă.

— Asta aşa este, vor da ocol teritoriilor ca un roi de albine. Nimeni nu poate jefui mai bine ca americanii.

Claiborne l-a ignorat.

— Nu cred că duelul este cu adevărat necesar, Vallerand.

— Este. Încă de acum zece ani.

— Zece ani? Cum aşa?

— Trebuie să plec. Sunt sigur că vei găsi pe altcineva dispus să te ajute, i-a spus Max. S-a ridicat şi i-a întins mâna, obicei american pe care îl prefera în locul obiceiului creol de a te săruta pe ambii obraji. Ce oameni ciudaţi, şi anglo-saxonii – atât de lingavi, solitari şi ipocriţi.

— Chiar trebuie să pleci? a întrebat Claiborne. Mai aveam multe de discutat cu tine.

— Probabil că veştile despre prezenţa mea aici circulă deja. Mă aştept să primesc o provocare la duel chiar la uşa ta. Max s-a înclinat, ironic. La dispoziţia dumitale, domnule guvernator. Ca întotdeauna.

— Şi dacă nu mai apuci ziua de mâine?

Max a râs.

— M-aş bucura să-ţi fiu de folos, în cazul în care doreşti veşti de pe cealaltă lume.

— Mă ameninţi că mă vei bântui?

— N-ai fi primul care dă nas în nas cu o fantomă din neamul Vallerand, l-a asigurat Max punându-şi pălăria neagră cu boruri largi şi îndepărtându-se nonşalant.

Când a ieşit pe uşă a fost înconjurat de un mic grup de oameni. Agitaţia plutea prin aer din cauza perspectivei unui duel cu un Vallerand.

— Domnilor? a spus indiferent Max. Vă pot fi de folos?

Unul dintre ei a făcut un pas înainte, respirând precipitat şi căutându-l cu insistenţă privirea. Cu o mişcare bruscă l-a plesnit peste obraz cu o mănuşă.

— Te provoc la duel în numele lui Etienne Gerard Sagesse, i-a spus.

Zâmbetul lui Max le-a dat fiori pe şira spinării tuturor celor prezenţi.

— Accept.

— Numeşti un secund care să se ocupe de detalii?

— Jacques Clement va fi secundul meu. Puteţi face împreună aranjamentele.

Clement era un negociator abil care reuşise de două ori să reconcilieze părţile, care nu mai ajunseseră să încrucişeze floretele. De data aceasta, însă, Clement primise instrucţiuni clare: nicio negociere. Duelul urma să se ţină, pe viaţă şi pe moarte, cu florete, pe malul lacului Pontehartrain. Locul acela le oferea mai multă intimitate.

— Şi doctorul? a întrebat secundul. Cine va alege…?

— Alegeţi-l voi, i-a răspuns indiferent Max. Nu-i mai păsa de nimic altceva. Avea în sfârşit prilejul să se răzbune.

*

Sub imperiul zvonurilor care circulau prin oraş, Justin şi Philippe au luat casa cu asalt, prefăcându-se că se duelau cu bastoane şi cozi de mătură, lovindu-se de mese şi birouri. Niciunul dintre ei nu se îndoia că neînfricatul lor tată nu-l va înfrânge pe Etienne Sagesse. Aşa se lăudau şi în faţa prietenilor: Maximilien se dovedise fără egal la mânuirea armelor, fie că era vorba de pistoale sau de săbii.

Irénée se retrăsese în camera ei, unde se ruga cu înfrigurare pentru siguranţa fiului ei, cerându-şi iertare pentru nesăbuinţa lui şi pentru setea de răzbunare. Lysette rămăsese în salon şi încerca să se convingă că nu-i pasa ce se va întâmpla cu Maximilien Vallerand. Privea pierdută pe fereastră la norii de pe cerul lăptos. În New Orleans umiditatea din aer nu dispărea niciodată complet,

indiferent de căldura de peste zi, făcând ca apusurile de soare să fie cele mai frumoase din câte văzuse ea.

Unde era acum Maximilien? Îşi făcuse apariţia ceva mai devreme dar plecase înainte ca măcar să ia cina. Noeline îi spusese, mai pe ocolite, că se dusese să-şi vadă amanta. Gândul acesta îi dăduse o stare de nelinişte. *Nu-mi pasă, nici dacă ar avea o sută de femei,* îşi spusese în gând, deşi ştia că nu era adevărat.

Nu putea să se abţină şi să nu şi-l imagineze pe Max cu amanta lui. Ce făceau oare, chiar în clipa aceea? Ce-i spunea un bărbat unei femei, ştiind că ar putea muri a doua zi? Cu ochii întredeschişi, Lysette şi-a imaginat o femeie cu chip necunoscut care îl ducea pe Max spre patul ei, ţinându-l de mână. Şi pe Max zâmbind mulţumit, furându-i o sărutare, dezbrăcând-o febril. *Am vrut să-mi petrec ultima noapte cu tine,* probabil că-i spunea. *Ţine-mă în braţe...* Iar femeia se arcuia spre el, îi cuprindea spatele lat şi…

— Oh, *Mon Dieu,* ce e cu mine? şi-a şoptit, prinzându-şi capul între mâini şi încercând să alunge gândurile păcătoase.

— Mademoiselle! a auzit vocea lui Philippe, care se apropia. Justin îl urma, cu paşi mai măsuraţi, iar mersul lui i-a amintit de cel al tatălui său. De ce eşti atât de posomorâtă? a întrebat-o Philippe, cu ochii jucându-i. Nu te bucuri că *mon père* se va duela mâine ca să-ţi apere onoarea?

— Să mă bucur? a repetat ea. Cum să mă bucur? Este îngrozitor!

— Dar este cel mai mare compliment care i se poate face unei femei. Imaginează-ţi cum va fi! Florete încleştate, sânge… şi totul doar pentru tine!

— Duelul nu este pentru ea, a spus sec Justin, privind-o atent. Nu-i aşa, Lysette?

— Aşa este.

— Poftim? Philippe părea mirat. Bineînţeles că este pentru tine. Asta spune toată lumea.

— Eşti un idiot, i-a spus Justin şi s-a aşezat lângă

Lysette pe sofa, părând să-i înţeleagă spaimele. Nu va pierde, să ştii. N-a fost înfrânt niciodată.

— Ceea ce se va întâmpla cu tatăl vostru nu mă preocupă deloc, i-a răspuns ea calmă.

— Aşa să fie? Atunci de ce te tot uiţi pe geam, aşteptându-l să se întoarcă?

— Nu e adevărat!

— Ba da. S-ar putea să fii nevoită să-l aştepţi toată noaptea. De cele mai multe ori se întoarce abia în zori. Ştii cu cine este, *oui*?

— Nu, şi nici nu… Vocea i s-a stins şi a roşit. Cu cine?

Philippe a intervenit, furios.

— Nu-i spune, Justin!

— Este cu Marianne, i-a spus Justin zâmbind superior. Îi este *placée* de ani buni. Dar nu o iubeşte.

Lysette şi-a înghiţit cu greu avalanşa de întrebări care îi stăteau pe buze.

— Nu vreau să mai aud nimic! a spus, iar Justin i-a râs în nas, dispreţuitor.

— Ai vrea să mai auzi, dar nu-ţi mai spun.

În clipa aceea s-a auzit strigătul unei femei, venind de la etaj:

— Justin! Philippe! Veniţi aici! Imediat!

Cum Justin nu s-a mişcat de pe sofa, Philippe l-a tras nerăbdător de mânecă:

— Haide, Justin! Ne cheamă *grand-mère!*

— Du-te să vezi ce vrea, i-a răspuns leneş Justin.

Philippe a făcut ochii mici, enervat.

— Fără tine nu mă duc! A mai aşteptat, dar Irénée i-a strigat din nou, aşa că a ieşit până la urmă din cameră, pufnind exasperat.

Lysette şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a privit pe băiatul din faţa ei:

— Mai ai şi altceva să-mi spui? l-a întrebat.

— Mă întrebam dacă ai aflat întreaga poveste. Dacă ştii ce i-a făcut tata mamei mele, i-a spus Justin prefăcându-se nepăsător.

Lysettei i s-a făcut milă de el. Ce groaznic trebuie să

fie să-ţi bănuieşti propriul tată, să ştii că mama ta a fost o adulteră.

— Nu este nevoie să-mi povesteşti, i-a răspuns ea. Nu are nicio legătură cu mine.

— Ba are, a ripostat Justin. Pentru că tata are de gând să se căsătorească cu tine.

Nu mai avea aer. L-a privit de parcă înnebunise:

— În niciun caz!

— Nu fi naivă. Chiar crezi că i-ar fi permis *grand-mère* să te compromită, dacă nu ar fi fost sigură că va face ceea ce trebuie?

— Nu am de gând să mă mărit cu nimeni.

Justin a izbucnit în râs.

— Mai vedem. Tata obţine întotdeauna ce-şi doreşte.

— Nu mă doreşte pe mine, a insistat Lysette. Vrea doar să se răzbune. Să se dueleze cu monsieur Sagesse.

— Vei fi o Vallerand înainte ca săptămâna să se sfârşească, a prorocit băiatul. Numai dacă nu va fi înfrânt – şi nu va fi.

*

Zgomotul făcut de peniţa care scrijelea foaia subţire era tot ce se auzea în încăperea în care se afla Etienne Sagesse, aplecat deasupra biroului. Cuvintele curgeau pe hârtie, unul după altul, iar faţa îi era roşie din cauza efortului.

A încheiat scrisoarea, a împăturit-o şi a sigilat-o, apoi a cântărit-o în palmă de parcă ar fi fost o armă delicată. Preţ de numai o clipă, în ochii turcoaz i-a apărut o blândeţe de mult uitată, după care amintiri vechi au început să-i joace prin minte.

— Etienne? În încăpere a intrat sora lui mai mare, Renée Sagesse Dubois. Era o femeie cu o prezenţă izbitoare, neobişnuit de înaltă, mult admirată în societate pentru că era o soţie îndatoritoare şi mamă a trei copii sănătoşi.

Ani la rând îşi făcuse griji pentru Etienne, în aceeaşi

măsură cu mama lor, deşi nu putea trece în totalitate cu vederea faptele lui mai puţin bune şi adevăratul lui caracter.

— Ce faci? l-a întrebat.

Drept răspuns, el a făcut semn spre scrisoare.

— În cazul în care evenimentele nu decurg mâine aşa cum mi-aş dori, vreau ca această scrisoare să ajungă la Maximilien Vallerand.

— Dar de ce? l-a întrebat Renée. Ce scrie acolo?

— Doar Max poate afla.

Renée s-a apropiat de scaunul lui şi i-a pus mâna pe umăr.

— Chiar trebuie să te duelezi cu el? Trebuie?

— Sunt multe motive. Printre care şi faptul că Lysette Kersaint este singura femeie cu care am vrut să mă căsătoresc.

— Dar de ce? Nu este nici măcar frumoasă!

— Este cea mai dezirabilă femeie din câte am cunoscut. Nu… nu glumesc deloc. Este plină de viaţă, inteligentă, unică. O să-mi facă plăcere să-l omor pe Vallerand doar ca să i-o pot lua.

— Şi vei mai putea trăi cu gândul că l-ai ucis?

Etienne a zâmbit ciudat.

— Asta rămâne de văzut. De un lucru sunt însă sigur: că Max nu va putea trăi cu acest gând, în cazul în care va ieşi *el* victorios. A pus scrisoarea pe masă. Iar dacă se va întâmpla asta, nu uita de biletul meu. O să-l privesc din mormânt când îl va citi.

În ochii lui Renée se citea o furie imensă.

— Nu ţi-am înţeles niciodată atitudinea faţă de acest bărbat crud. Maximilien Vallerand nu merită nicio clipă din timpul tău şi totuşi tu insişti să-ţi rişti viaţa doar ca el să-şi astâmpere setea de răzbunare!

Etienne nu părea să o fi auzit decât pe jumătate.

— Îţi mai aminteşti cum era? a spus absent. Cum îl iubea toată lumea? Chiar şi tu…

Renée a roşit violent, dar nu a putut nega. Asemenea multor alte femei, şi ea fusese îndrăgostită de Maximilien

pe vremea când el era doar un tânăr galant.

— Bineînţeles că-mi amintesc, i-a răspuns. Dar nu este acelaşi bărbat, Etienne. Maximilien Vallerand, cel cu care te vei duela tu, nu mai are şanse de izbăvire.

*

Lacul Pontehartrain era o întindere de apă tulbure a cărui adâncime nu depăşea cinci metri. Chiar şi aşa, sub aparenţa calmă se ascundeau pericole. Uneori, vânturi puternice măturau suprafaţa lacului iar valurile formate erau suficiente ca să răstoarne vase sau să ia vieţi.

În dimineaţa aceea, însă, apa era ca o oglindă gri în care se reflecta cerul palid. Doar o briză uşoară mătura lacul, atingând malurile. Duelul dintre Max şi Etienne urma să aibă loc departe de plajă, la liziera unei păduri de pini, acolo unde solul era ferm, fără denivelări.

Lăsându-i pe secunzi şi pe cei câţiva privitori să aştepte, Max şi Etienne s-au retras să discute între patru ochi.

Cei doi erau de aceeaşi înălţime şi la fel de experimentaţi în arta mânuirii sabiei. Niciunul din martorii prezenţi nu ar fi îndrăznit să spună pe care l-ar fi preferat drept adversar, deşi unii păreau să fi observat că agilitatea lui Etienne părea să mai fi scăzut, dat fiind traiul pe care-l dusese în ultima vreme. Mult prea adesea, el savura vinuri fine şi mâncăruri bune, aşa cum le plăcea creolilor, iar viaţa dezordonată nu avea să-i mai permită prea mult timp să se numere printre cei mai buni spadasini.

Etienne Sagesse l-a întâmpinat pe Max cu un zâmbet abia schiţat.

— Vallerand, a spus el în şoaptă, ai fi putut găsi alt motiv, cu ani în urmă. De ce a trebuit să te foloseşti de mica mea logodnică pentru a ajunge la duel? Nu era cazul să mă lipseşti de o bucăţică atât de dulce.

— Aşa mi s-a părut potrivit.

— Poate că ţie ţi s-a părut, dar schimbul nu a fost deloc echitabil. Lysette era castă, modestă, mult mai

valoroasă decât târfa de nevastă-ta.

Max şi-a ţinut răsuflarea.

— O să te omor.

— Aşa cum ai făcut cu Corinne? Etienne a continuat să zâmbească. Nu am avut ocazia să-ţi spun cât de uşurat am fost. Devenise atât de obositoare! Părea să savureze fiecare clipă în care Max se schimba la faţă. Ai grijă! i-a şoptit. Nu lăsa emoţiile să te copleşească, dându-mi astfel un avantaj.

— Hai să terminăm odată, a spus Max.

S-au mai privit o dată, după care s-au dus să-şi ia armele. Max a alungat cu un gest o amintire din copilărie. Oare Etienne se gândise la faptul că existau foarte puţini oameni în New Orleans care ştiau că ei doi fuseseră prieteni nedespărţiţi?

Capitolul 5

Max se întrebase adesea de ce se culcase Sagesse cu soţia lui şi mereu ajunsese la concluzia că fusese inevitabil. Fuseseră prieteni de copii, juraseră să fie fraţi de cruce, dar încă de atunci Etienne fusese şi cel mai mare rival al lui Max.

Pentru că erau prieteni, Etienne luptase din greu să-şi ţină gelozia în frâu. Ajunşi la maturitate, prietenia lor fusese umbrită de certuri dese şi rivalităţi, aşa că pentru un număr de ani s-au ţinut la distanţă.

Când Max s-a îndrăgostit de Corinne şi a luat-o de soţie, ideea seducţiei a încolţit în mintea lui Etienne. După ce a reuşit, farmecul lui Corinne s-a risipit repede. Iar acum Max egalase scorul, distrugând reputaţia fetei care îi fusese promisă lui. Etienne era hotărât să stabilească scorul, o dată pentru totdeauna. Îşi imaginase că era îndrăgostit de Lysette Kersaint iar Max avea să plătească pentru că o luase de lângă el.

*

Lysette a coborât treptele, după o noapte de nesomn, în casă domnea liniştea. Era prea devreme, gemenii nu se treziseră încă. Îşi simţea inima grea şi nu avea rost să se amăgească – era îngrijorată din cauza lui Max. Ceea ce nu reuşea să-şi explice era de ce-i păsa atât de mult de ce i se putea întâmpla lui.

A intrat în salon, s-a uitat pe geam şi a văzut că zorii se iviseră deja. Probabil că în aceste momente Max şi Sagesse se duelau iar floretele lor străluceau, încleştate, în lumina palidă.

— Trebuie să se fi terminat deja, s-a auzit vocea lui Irénée, venind din spatele ei. Femeia era aşezată la masa la care serveau micul dejun, acum goală. Îmi pare că am trăit sute de asemenea dimineţi, a continuat Irénée, cu chipul împietrit. Nu este primul duel al lui Max. Şi nu este singurul dintre fii mei care ridică sabia. Nimeni nu înţelege suferinţa unei femei, atunci când viaţa unui copil de-al ei este în pericol.

— Nu cred că va fi învins, madame.

— Şi dacă va fi aşa? Cât să i se mai înnegrească inima, cum să trăiască având pe conştiinţă moartea lui Etienne? Poate că ar fi mai bine pentru el să... să piardă acest duel.

— Nu, a spus încet Lysette.

Minutele păreau să se scurgă cu greu. Dacă Max ar fi scăpat cu viaţă ar fi fost deja acasă, cu siguranţă. Lysette a încercat să facă puţină conversaţie, dar după o vreme a tăcut, cu privirea aţintită în ceaşcă.

— Madame! s-a auzit vocea lui Noeline. Irénée şi Lysette au tresărit. Menajera stătea în prag, sprijinindu-se cu braţele slabe de o parte şi de alta a tocului uşii. Tocmai ce a sosit băieţelul Rettei, a alergat într-un suflet până aici. Monsieur este în drum spre casă! Vine!

— Este bine? a întrebat Irénée cu glas nesigur.

— Da!

Irénée a sărit în picioare cu o agerime uimitoare şi a

ieşit în holul de la intrare. Lysette a urmat-o, simţind cum inima îi bătea cu putere din cauza unei emoţii pe care nu şi-o putea explica.

Tensiunea a crescut când Max a intrat în casă, cu o expresie aspră, frustrată. A trântit cu putere uşa masivă şi s-a îndreptat spre bibliotecă. Irénée l-a urmat, dar Lysette a rămas în hol, împietrită.

— Max? l-a întrebat Irénée. Maximilien? Ce s-a întâmplat?

Nu a primit niciun răspuns.

— Ai câştigat? a insistat Irénée. Etienne Sagesse este mort?

— Nu. Sagesse nu este mort.

— Dar nu înţeleg.

Lysette s-a oprit în prag şi s-a uitat la Max care fixa cu privirea cotorul legat în piele al unei cărţi.

— Imediat ce a început duelul am ştiut că-l pot învinge, a spus el. Reflexele lui nu mai sunt ce au fost odată. Nu ar mai putea înfrânge pe nimeni, în afară de vreun novice.

Şi-a coborât ochii spre mână, de parcă ar fi ţinut floreta.

— O joacă de copii, a continuat cu un rictus. L-am zgâriat, suficient de adânc ca să-i curgă mult sânge. Secunzii au oprit duelul şi au întrebat dacă onoarea era reparată. Sagesse a răspuns că nu, că onoarea ne cere să luptăm până la moarte. Eram pe punctul de a încuviinţa, dar apoi…

A gemut şi s-a întors pe călcâie. Şi-a prins capul între mâini şi a continuat:

— Dumnezeule, nu ştiu ce m-a îndemnat să fac asta. Îmi doream atât de mult să-l omor! Şi ar fi fost uşor, al naibii de uşor.

— Dar te-ai oprit acolo, a spus Irénée neîncrezătoare. Nu l-ai ucis.

Max a încuviinţat, urându-se pe el însuşi.

— Mă bucur, i-a spus Irénée. Ai făcut ceea ce trebuia.

A scos un sunet de dezgust.

— Simt nevoia să beau ceva. În timp ce-şi întorcea privirea spre tava de argint pe care erau paharele a zărit-o pe Lysette care se oprise în prag.

S-au privit într-o tăcere adâncă. Lysette nu-şi găsea cuvintele. Era evident că nimic din ceea ce i s-ar fi spus nu l-ar fi putut alina. Era plin de o ostilitate masculină pe care nu i se permisese să o elibereze. Era furios, cu siguranţă, pentru că nu fusese în stare să-şi ucidă duşmanul. Şi considera asta un semn de slăbiciune, nu mai încăpea îndoială.

Pe de altă parte, din tot ce se întâmplase, Lysette putea trage o singură concluzie: că avusese dreptate. Vallerand nu era un ucigaş, indiferent ce credeau ceilalţi.

— Şi ce urmează, monsieur? Vei da dovadă de înţelepciune şi vei lăsa aşa lucrurile? Probabil că nu… vei căuta cu îndârjire un alt motiv să te duelezi cu Sagesse şi poate că data viitoare chiar îl vei ucide. Sau poate nu. În orice caz, îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu voi mai fi aici, să văd.

A întors privirea spre Irénée:

— Dacă nu este cu supărare, madame, aş vrea să merg chiar acum la mănăstire. Probabil că nu va fi nici pe departe la fel de interesant ca aici… dar îndrăznesc să spun că nu mi-ar strica să mă bucur de câteva zile de linişte.

Vallerand a ţintuit-o cu privirea, ameninţător.

— Nu pleci nicăieri.

— Ai în sfârşit un nou plan? l-a întrebat.

— Reputaţia ta este distrusă, i-a amintit el. Nimeni n-o să te mai vrea.

— Da, mulţumită ţie, căsătoria nu mai este o opţiune pentru mine. Dar măicuţele mă vor primi. Aşa că te rog să mă scuzi – mă duc sus, să-mi împachetez puţinele lucruri şi să aştept trăsura care…

— Te vei mărita cu mine.

Lysette se aşteptase întrucâtva la această propunere primitivă – sau mai degrabă la acest anunţ – dar chiar şi aşa, inima i-a stat în loc. Însă trebuia să judece drept şi să-şi dea seama că, dacă era suficient de deşteaptă, ar fi putut

să reuşească să obţină ceva ce abia acum înţelegea că-şi doreşte.

— Chiar aşa? Şi cum de ţi-a venit o idee atât de absurdă?

— Am nevoie de o soţie.

— Doar din cauza celor întâmplate cu prima ta soţie, i-a retezat-o ea şi s-a întors pe călcâie.

Până ca Max să apuce să găsească un răspuns, ea ajunsese deja pe la mijlocul scării, îndreptându-se cu repeziciune spre siguranţa pe care i-o oferea camera ei.

Max s-a uitat spre mama lui, cu un zâmbet sarcastic. Irénée a ridicat din umeri.

— Nu pare prea încântată de idee, i-a spus.

Max a râs. Furia părea să-l părăsească încetul cu încetul. S-a apropiat de mama lui şi a sărutat-o pe frunte.

— Maman, nu e cazul să le spui tuturor potenţialelor mele mirese că mi-am ucis prima soţie. Asta îmi scade considerabil şansele, să ştii.

— Crezi că o vei convinge să se mărite cu tine, Max?

— Eu zic să începi să faci planuri de nuntă, de azi într-o săptămână.

— Doar o săptămână? Dar cum aş putea organiza totul… Nu, nu am cum.

— O nuntă *mică.* Te cunosc prea bine, Maman. Ai putea aranja totul într-un sfert de oră, dacă ai vrea.

— Dar toată graba asta…

— Este pe deplin necesară. Mă tem că reputaţia logodnicei mele nu va suporta o logodnă mai lungă.

— Ar trebui totuşi să mai aştepţi. Măcar până se întorc Alexandre şi Bernard. Fraţii tăi şi-ar dori să fie şi ei prezenţi la nunta ta, Max!

— Te asigur, i-a spus ironic, că nunta mea nu va avea cu nimic de suferit din cauza absenţei lor. Acum te rog să mă scuzi. Mă duc sus, să discut cu Lysette între patru ochi. A făcut o pauză, după care a adăugat cu subînţeles: ai grijă să nu fim deranjaţi.

Irénée a înţeles imediat ce insinua el.

— Nu vei petrece prea mult timp singur cu ea, nu-i

aşa?

— S-ar putea să fiu nevoit să o fac. După câte confidenţe i-ai făcut Lysettei, s-ar putea ca numai nişte măsuri drastice să o convingă să se mărite cu mine.

— Ce fel de măsuri?

I-a zâmbit diavolesc.

— Nu mai pune întrebări ale căror răspunsuri nu doreşti să le afli, Maman.

*

Lysette stătea lângă pat, sprijinită de un stâlp al baldachinului, cu ochii aţintiţi spre uşă. A văzut cum cineva a apăsat pe clanţă, dar uşa era încuiată.

— Lysette, deschide blestemata asta de uşă.

— Nu ţi-am dat permisiunea să-mi spui pe numele mic, i-a răspuns ea. Iar limbajul acesta nu va face ca propunerea ta în căsătorie să sune mai îmbietor.

Uşa s-a clătinat iar balamalele au scârţâit în semn de protest.

— Domnişoară Kersaint, n-am niciun chef să sparg uşa, pentru că tot eu voi fi acela care va trebui să o repare. Deschide-o sau…

Lysette a răsucit cheia în broască şi i-a deschis larg uşa.

— Intră. A revenit acolo unde stătuse mai devreme şi şi-a încrucişat mâinile la piept. Abia aştept să aud de ce ar trebui să-ţi accept propunerea.

Vallerand a intrat în încăpere şi a închis uşa în urma lui, cu privirea fixată pe patul din spatele ei. Lysette aproape că simţea forţa dorinţei lui. De fapt îi făcea plăcere această confruntare cu bărbatul enorm, excitat, din faţa ei. Îşi dădea seama cât de mult o dorea. Crezuse, deci, că era suficient să o informeze că se vor căsători, pentru ca ea să-i cadă în braţe, recunoscătoare? Oh, nu. Dacă ar fi fost să-l accepte… iar *dacă* era cuvântul important… Max trebuia să o convingă că merita riscurile pe care va trebui să şi le asume.

— Mademoiselle…

— Acum poţi să-mi spui pe nume.

— Lysette. A oftat, încordat. Nu mi-am ucis soţia, i-a spus direct. În tonul lui nu era nicio urmă de umilinţă, pe chip nu i se citea vulnerabilitate… doar câteva broboane mici de sudoare de pe frunte îi trădau starea de agitaţie. Lysettei i s-a înmuiat puţin inima.

— Când am găsit-o, Corinne era deja moartă. Nu ştiu cine a făcut-o. La început l-am bănuit pe Sagesse, dar a avut prea mulţi martori care au confirmat că nu a fost cu ea în noaptea aceea. Toate probele au dus la mine. Nimeni nu crede că aş fi nevinovat. Nici măcar mama mea. Nu mă aştept ca tu să mă crezi, dar îţi jur…

— Bineînţeles că te cred, i-a răspuns ea cu mult calm.

Max şi-a ferit imediat privirea, dar nu a fost suficient de rapid ca ea să nu-i surprindă uimirea de pe chip. A părut să şi tremure, pentru o clipă doar.

Lysette a înţeles în clipa aceea ce povară dusese el în toţi acei ani şi cu ce preţ. Cât de singur fusese, atâta vreme.

— Îmi este foarte clar că nu eşti un ucigaş, a continuat ea, dându-i răgaz să-şi revină. În dimineaţa aceasta ai refuzat să-l omori pe Etienne Sagesse, chiar dacă duelul ar fi justificat asta. În ciuda aerului tău ameninţător, cred că de fapt eşti inofensiv. Dar asta nu te recomandă să-mi fii soţ.

— Inofensiv? a mârâit el, ridicând capul. Chipul i se înnegurase.

— Şi un bărbat în care nu te poţi încrede, a adăugat ea. Din ziua în care te-am cunoscut m-ai trădat, m-ai manipulat şi m-ai minţit.

— Din cauza circumstanţelor neobişnuite.

— Asta este pe post de scuză? Nu prea pare.

— Îmi cer scuze, i-a spus el printre dinţi, apropiindu-se.

— Foarte bine. L-a studiat din cap până în picioare. Pentru că am o fire optimistă, voi presupune că acest comportament nu este cel obişnuit. Dar te rog să-mi explici

de ce m-aş mărita cu tine.

Max a privit-o lung, dându-şi seama într-un final că nu avea rost să mai încerce să o intimideze. A strâns din ochi, decis să negocieze.

— Sunt un bărbat bogat, după toate standardele. Dacă ai fi soţia mea ai avea tot ce-ţi doreşti.

Gândea exact ca un bărbat, convins că averea era principala lui calitate. Lysette nu a reacţionat deloc.

— Altceva? l-a întrebat.

S-a dat mai aproape, cu privirea unui animal de pradă.

— Aş avea grijă de tine. Ştii deja asta.

Şi-a amintit cum o îngrijise când fusese bolnavă şi s-a mai înmuiat puţin, dar a avut grijă să nu-l lase să vadă asta.

— Cum rămâne cu diferenţa de vârstă?

— Diferenţă de vârstă? Orgoliul lui era rănit.

Ea şi-a ascuns un zâmbet.

— Ne despart cel puţin cincisprezece ani.

— Nu e într-atât de neobişnuit, i-a spus el.

Era adevărat. Mulţi creoli, în special cei care proveneau din familii înstărite se căsătoreau târziu, după treizeci de ani, iar unii chiar după patruzeci. Mulţi din cei care îşi pierdeau primele soţii la naştere sau în urma unor boli se recăsătoreau cu fete care abia terminaseră şcoala.

— Totuşi, a insistat Lysette, va fi foarte dificil să ne acomodăm unul cu celălalt, din cauza atâtor ani care ne despart.

— *Au contraire*. Îţi garantez că voi fi mai înţelegător decât un soţ de vârsta ta. Dacă ne căsătorim îţi voi da mai multă libertate.

Acesta era cel mai solid argument de până atunci, dar Lysette nu şi-a schimbat expresia.

— Ar trebui să mai ţin cont de ceva?

S-a apropiat de ea cu viteza unei pantere.

— Da, de asta. Şi a luat-o în braţe.

Ea şi-a ţinut răsuflarea, prea uimită ca să se mai poată mişca. Gura lui era cercetătoare, buzele lui o gustau, insistente. Lysette a dat să-l împingă, dar el a prins-o de

încheieturi şi i-a ridicat mâinile în jurul gâtului său. Trupul ei fragil era lipit de al lui, de la piept şi până la genunchi, ancorat de mâna lui mare lipită de spatele ei. Gustul lui intim, dulce şi întunecat şi bărbătesc, a îmbătat-o. Emoţia şi plăcerea au inundat-o, aşa că s-a sprijinit neajutorată de trupul lui ferm. El îi gusta buza superioară cu atingeri catifelate care au pus-o pe jar.

— Deschide gura, i-a şoptit el. Deschide-te pentru mine, Lysette, da, da…

A simţit uimită cum el îşi trece limba printre dinţii ei, explorându-i adâncimea gurii şi a gemut. Sărutul era mai dulce şi mai bogat decât şi-l imaginase – şi trebuia să recunoască – şi-l imaginase de multe ori. Devenise conştientă de el la modul senzual încă din clipa în care se cunoscuseră iar acum totul devenise… incontrolabil.

Max pusese stăpânire pe ea cu săruturi blânde, care o explorau, în timp ce mâna lui îi lipea şi mai mult pulpele de el, adăpostindu-şi erecţia în cea mai vulnerabilă zona a ei. Valuri de căldură o asaltau, făcând-o să-şi dorească să-şi smulgă hainele de pe ea, şi de pe el, şi să rămână amândoi goi.

Dându-şi seama că era pe cale să-şi piardă controlul, probabil şi sănătatea mintală, Lysette s-a smuls din sărut şi a respirat adânc. Buzele lui îi rătăceau acum pe gât, îi atingeau locuri sensibile. Îi şoptea cuvinte în engleză şi franceză, cuvinte care o excitau, promisiuni care o uimeau.

— Max, a reuşit ea să spună, nu sunt convinsă că atracţia fizică este un bun motiv de căsătorie.

— Pentru mine este, Dumnezeule mare, a mârâit el şi a sărutat-o din nou. Gustul lui îi dădea dependenţă. Nu se putea abţine să nu răspundă cu aviditate mişcărilor prelungi ale limbii lui. Mâna lui îi cerceta trupul, urcând spre sâni. Căldura palmei lui a pătruns sub materialul uşor al rochiei iar degetul lui mare s-a rotit în cerc până ce i-a găsit sfârcul. L-a prins între două degete iar senzaţia de plăcere a lovit-o direct în stomac. S-a agăţat şi mai tare de el, tot mai aproape.

Cu un geamăt, Max a ridicat-o în braţe. Cei câţiva paşi

pe care i-a făcut până la pat i-au fost de ajuns Lysettei să-şi dea seama ce se întâmpla. Deşi trupul îi cerea să i se predea, atunci şi acolo, mintea îi spunea care erau motivele pentru care era totuşi mult prea devreme.

Când Max a întins-o pe pat, Lysette s-a răsucit şi a dat să se ridice. L-a ţinut departe pe Max, care încerca să se urce pe ea.

— Nu, i-a spus. Nu.

Uimitor, cele două cuvinte au avut puterea să-l oprească, deşi privirea lui o devora iar trupul lui era dornic să o cucerească. Cu toate acestea însă a rămas nemişcat şi a respirat rar, adânc, ca să se liniştească.

— Dacă ar fi să-ţi accept propunerea… Lysette a făcut o pauză să-şi tragă răsuflarea. Aş avea nevoie de un timp să mă obişnuiesc cu tine înainte să te primesc în patul meu. Încă suntem nişte străini, la urma-urmei.

— Te cunosc prea bine, intim chiar, în ceea ce mă priveşte.

Ştia la ce se referea el.

— Nu se pune, de vreme ce am fost inconştientă majoritatea timpului.

— Foarte bine. Îţi voi oferi un răgaz înainte de a împărţi patul cu mine. Dar îmi rezerv dreptul să încerc să te conving că nu e cazul să aşteptăm prea mult.

A întins din nou braţul spre ea, dar Lysette s-a tras în spate şi a ridicat genunchii, despărţindu-i astfel.

— Vreau să ştii de la început că nu sunt ceea ce se numeşte o femeie obedientă.

El i-a zâmbit amuzat.

— Am ştiut asta din clipa în care te-am cunoscut. În schimb, aş vrea să ştii că nu sunt ceea ce se cheamă un bărbat răbdător. Să nu-mi pui prea des răbdarea la încercare, *d'acord?*

— *D'acord.* A coborât privirea şi a adăugat, pe un ton cât mai indiferent: şi dacă aş rămâne însărcinată? Ai fi de acord?

— Bineînţeles, i-a răspuns Max, privindu-i abdomenul într-un fel care a făcut-o să tresară. Deşi cred că ar fi mai

bine să mai aşteptăm un an-doi. Să nu fie prea multe schimbări deodată.

— Nu voi avea de ales, dacă ajungem să împărţim patul, i-a răspuns Lysette îngândurată. Numai Dumnezeu decide astfel de lucruri.

El a părut amuzat, dintr-un motiv necunoscut ei.

— Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti, a ironizat-o el cu blândeţe. Există moduri prin care poţi evita o sarcină.

— Care?

— Nu contează care sunt, deocamdată. Nu-i aşa? Când mă vei primi în patul tău ţi le voi spune.

Era atât de frumos şi de viril, cu părul întunecat căzându-i pe frunte şi cu un zâmbet în colţul gurii, încât Lysette a simţit un fior de plăcere undeva adânc în trup. Nu-i venea să creadă că acest bărbat minunat va fi al ei. Nicio altă femeie nu-l va mai ţine în braţele ei, nu-l va mai avea în patul ei. Lysette era hotărâtă să-l farmece într-atât încât nici să nu-i mai treacă prin minte să calce pe alături. Ştia foarte bine că el nu intenţiona câtuşi de puţin să se îndrăgostească de ea. Voia doar să se bucure de trupul ei şi să-şi asume rolul de soţ fără să-şi pună inima în pericol. Numai că Lysette avea cu totul alte planuri.

Max o privea atent:

— De ce zâmbeşti aşa?

I-a spus adevărul:

— Mă gândeam că nu va trece mult timp şi te voi înfăşură pe degetul meu mic.

Cuvintele ei l-au făcut să râdă:

— Nu va trece mult timp şi mă voi înfăşură cu totul pe trupul tău, Lysette.

*

Clanul Vallerand – ca de altfel întregul oraş – a fost scandalizat şi încântat deopotrivă la vestea apropiatei căsătorii a lui Maximilien. Permanent preocupaţi de ideea de a face curte şi de căsătorie, creolii au început imediat să

facă pronosticuri legate de soarta miresei. Unii spuneau că nici nu va avea loc căsătoria în timp ce alţii susţineau că ştiu din sursă sigură că fata ar fi deja *enceinte.* Un lucru era însă sigur: dacă se năştea un copil, toată lumea avea să numere cu asiduitate zilele, să afle când fusese conceput.

Arborele ei genealogic era dezbătut în fiecare salon. Linia ei de sânge era impecabilă, dar asta nu aplana cu nimic zvonurile care pluteau în tot oraşul. La urma urmei, niciunul dintre membrii familiei miresei nu avea să participe la nuntă. Orice părinte dorea să dea un exemplu fiicei lor – asta se întâmpla cu fetele neascultătoare.

Date fiind evenimentele care duseseră la cererea în căsătorie, nimeni nu s-ar fi aşteptat la o ceremonie la catedrala St. Louis, ci mai degrabă la ceva restrâns, la o slujbă religioasă foarte scurtă. Totuşi, după aceea avea să urmeze un banchet de proporţii, pe plantaţia familiei Vallerand. Oricine din New Orleans tânjea să primească o invitaţie, indiferent de zvonurile care circulau.

Toată lumea se aştepta la mâncare bună, la băuturi fine şi muzică. Era o ocazie de care să-ţi aminteşti mulţi ani de atunci încolo. În trecut, ospitalitatea familiei Vallerand era recunoscută. La apelul disperat al lui Irénée, un cofetar francez a renunţat temporar la pensie şi a acceptat să le facă un tort cu mai multe etaje.

Căsătoria urma să aibă loc într-o zi de luni. O alegere bună, deşi la modă era să te căsătoreşti marţea. Să te însori sâmbăta era considerat vulgar, iar vinerea aveau de obicei loc execuţiile în piaţa publică. Aşa cum o cerea tradiţia, Lysette avea să se ferească de ochii tuturor înainte de nuntă, pentru ca nimeni să nu ştie cum va arăta. Aşteptările erau mari, pentru că toată lumea căzuse de acord că trebuia să fie o mare frumuseţe. *Vraiment,* ce altfel de femeie l-ar fi putut tenta pe Maximilien Vallerand cu căsătoria, după atâţia ani?

Capitolul 6

Irénée a trecut de uşile duble ale salonului cu un zâmbet satisfăcut, sigură că nimeni nu va găsi niciun cusur casei ei. Nicio urmă de degete pe geamuri, nici măcar un fir de floare veştejită. Aşa cum dicta tradiţia creolă, ceremonia urma să aibă loc după-amiaza.

Casa era plină de ghirlande din trandafiri şi toată argintăria şi cristalurile fuseseră lustruite. Tortul era o creaţie splendidă, etajată, împodobită cu flori din pastă de zahăr atât de reuşite că puteau fi cu greu deosebite de cele adevărate. Mai erau puţine ore până la ceremonie, dar totul era deja pus la punct.

Zâmbetul i-a pălit puţin când a auzit agitaţie în hol. Sigură că gemenii puseseră la cale vreo trăsnaie, s-a repezit într-acolo, strigând:

— Justin! Philippe! *Pas de ce charabia! Pas de ce…*

S-a oprit mirată când a văzut siluetele celor doi fii mai mici ai ei. Alexandre şi Bernard se întorseseră acasă.

— Băieţii mei! a exclamat ea. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ce căutaţi aici?

Cei doi fraţi, înalţi şi bruneţi, s-au uitat unul la altul şi apoi din nou la ea. Alexandre i-a răspuns pe un ton mai degrabă întrebător:

— Aveam impresia că aici locuim, Maman.

— Da, dar… v-aţi întors mai devreme decât mă aşteptam.

— Am decis că ne-am săturat de Franţa, i-a răspuns sec Bernard. Fetele acelea Fontaine, Maman… *Bon Dieu,* caii noştri sunt mai frumoşi ca ele.

— Ce urât din partea ta, Bernard! Sunt convinsă că exagerezi.

Alexandre s-a învârtit în loc, privind la florile presărate prin toată casa.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat uimit. A murit cineva?

*

Cât timp Lysette a rămas la etaj, să-şi aranjeze părul, familia Vallerand s-a reunit în salon. Plini de praf şi obosiţi după lunga călătorie, Alexandre şi Bernard se uitau neîncrezători când la mama lor, când la fratele lor mai mare.

— Te căsătoreşti? a exclamat Alexandre, sprijinindu-se de spătarul unui scaun şi încrucişându-şi braţele lungi la piept. S-a strâmbat când Max i-a aruncat o privire de gheaţă. Orice m-aş fi aşteptat să găsesc când mă întorc, dar asta… Imaginea fratelui său mai mare îmbrăcat în haine de mire părea să-i stârnească imaginaţia lui Alexandre. El fusese întotdeauna cel mai ireverenţios dintre fiii lui Irénée. În sfârşit te-a prins cineva în mreje! A izbucnit în râs, în timp ce Bernard cel sobru abia ce a schiţat un zâmbet.

— Nu înţeleg ce ţi se pare atât de amuzant, a mormăit Max.

Alexandre era cât pe ce să se tăvălească pe jos, de-acum.

— Sunt curios ce fel de femeie a reuşit să te târască la altar! A folosit o bâtă mare?

Bernard îl privea serios pe Max.

— Cine este? Bănuiesc că nu e vorba de o cunoştinţă de-a noastră. Nu te-ai uitat niciodată de două ori măcar la femeile din anturajul tău.

Irénée a răspuns în locul lui.

— Lysette provine dintr-o familie excelentă din Natchez. *Te souviens de Jeanne Magnier?* Mireasa lui Max este fiica lui Jeanne.

— O Magnier? a repetat Bernard, privindu-l întrebător pe Max. Acum ajung să cred că nu a fost nevoie de bâtă.

Neaşteptat, Max a zâmbit.

— Are multe calităţi. Printre care frumuseţea.

— Trebuie să fie cu totul remarcabilă dacă ai riscat să te căsătoreşti din nou, a spus Bernard.

Au tăcut cu toţii câteva clipe, amintindu-şi cealaltă ceremonie, cu mulţi ani în urmă.

Irénée a fost cea care a rupt vraja:

— Lysette îl va face foarte fericit pe Max, veţi vedea. În sfârşit am lăsat în urmă trecutul.

*

Lysettei îi tremura atât de tare mâna încât Max a reuşit cu greu să-i strecoare inelul pe deget. Deşi amândoi îşi doreau această căsătorie, ceremonia nu era tocmai o ocazie fericită. Max era tensionat şi sobru iar mâinile îi erau neobişnuit de reci. Lysette nu se îndoia că îşi amintea de prima lui căsătorie şi că tragedia îl bântuia chiar şi acum. Se temea probabil ca cea de-a doua căsnicie a lui să nu devină un iad, aşa cum fusese prima.

În ceea ce o privea pe ea, Lysette se străduia să-şi învingă propriile temeri. Cuvintele pe care urma să le rostească aveau să o lege pentru totdeauna de bărbatul din faţa ei. Legal, Max putea, de-acum înainte, să o pedepsească, să o abuzeze, să o supună lui în orice mod, oricât de iraţional. După cultura creolă, el avea drept de viaţă şi de moarte asupra ei.

Putea doar să spere că a făcut o alegere bună. Poate că fusese nebună să i se dăruiască unui bărbat pe care îl cunoştea atât de puţin. Totuşi, s-a îmbărbătat singură, majoritatea mireselor abia dacă îşi cunoşteau mirii înainte de nuntă. Căsătoriile erau aranjate de părinţi iar lor nu li se cerea acordul.

Aroma dulce de tămâie a învăluit-o atunci când a îngenuncheat în faţa preotului şi i-a cerut lui Dumnezeu să-i binecuvânteze căsnicia. Când a terminat, i-a întins mâna lui Max iar acesta a ajutat-o să se ridice.

Ceremonia fusese restrânsă, dar la petrecerea de după au participat mai mulţi oaspeţi decât şi-ar fi imaginat vreodată Lysette. L-a pierdut imediat din privire pe Max, care a fost monopolizat de câteva rude. Lysette a rămas lângă Irénée, încercând să ignore frânturile de discuţii pe care le auzea în preajmă:

— Nu e chiar atât de frumoasă pe cât mă aşteptam…

— Nu pare să-i fie ruşine de ce a făcut, Maman…

— Părul acela…

— Nu durează mult şi-l înşală…

— Ah! N-aş vrea să fiu în locul ei nici pentru toţi banii din lume!…

Irénée a condus-o la masa pe care trona tortul imens, ca o fortăreaţă curajoasă din flori şi zahăr, o splendoare etajată.

— A venit momentul să tai tortul, Lysette. Imediat, toate fetele nemăritate s-au adunat în jurul mesei. Tradiţia spunea că fiecare dintre ele trebuia să primească o felie pe care să o ia acasă şi să o pună sub pernă, împreună cu numele a trei bărbaţi buni de însurat, iar unul dintre ei putea fi acela care îi era sortit.

Lysette a ridicat cuţitul, studiind creaţia înaltă şi întrebându-se de unde să taie prima felie. Brusc, Max şi-a făcut apariţia lângă ea. Fetele au început să chicotească atunci când el i-a pus mâna pe spate şi i-a şoptit la ureche:

— Pot să te ajut?

Lysette l-a privit şi a schiţat un zâmbet. A văzut, uşurată, că el nu mai era tensionat. Părea relaxat, vesel.

— Chiar te rog, i-a răspuns şi şi-a îndreptat întreaga atenţie spre tort. Nu cred că acest cuţit ne va fi suficient. Ai cumva un topor?

El a râs.

— E impresionant tortul, nu-i aşa? I-a cuprins mâna în mâna lui mare şi a tras-o uşurel spre pieptul lui. Oaspeţii l-au încurajat în timp ce-şi ajuta mireasa să taie câteva felii, ghidând cuţitul. Lysette a devenit conştientă de căldura trupurilor lor, de felul în care respiraţia lui îi atingea gâtul ori de câte ori se apleca.

— Te uiţi în decolteul meu, nu-i aşa? i-a şoptit, lăsând jos cuţitul.

— În niciun caz. Te ajutam doar.

— Eşti un mincinos, i-a răspuns amuzată.

A simţit că el zâmbea, deşi îşi ascunsese faţa în părul ei.

— Dacă tot vrei să mă lipseşti de noaptea nunţii, măcar lasă-mă să mă uit puţin la sânii tăi. Pentru că dacă

nu ai fi vrut să-i văd nu ai fi purtat o rochie atât de decoltată.

— Am ales să port decolteu pentru că am sperat să abat atenţia tuturor de la părul meu. Din nefericire, planul meu nu pare să fi funcţionat. Toată lumea îmi comentează oricum părul.

Max i-a atins bărbia cu vârfurile degetelor şi i-a ridicat faţa spre el. În văzul tuturor şi-a rotit pe deget unul dintre cârlionţii care scăpaseră din cocul încropit din părul roşu, rebel. Din cauza umidităţii, părul era şi mai creţ ca de obicei, părea că un halo îi încadra coafura. S-a plecat spre ea şi i-a şoptit la ureche, atingându-i uşor lobul cu buzele:

— Părul tău este unul din lucrurile care îmi plac la tine. S-a dat şi mai aproape. Dar chiar şi aşa, prefer să mă uit la sânii tai.

Ea a râs şi l-a împins. Max a prins-o de mână şi i-a sărutat un deget pe care rămăseseră urme de frişcă. Când a simţit atingerea limbii lui, Lysette a tresărit.

— Eşti un păcătos, i-a spus ea, conştientă că roşeaţa din obraji contrasta violent cu părul.

— Lasă-mă să vin la tine la noapte. O să-ţi arăt cât de păcătos pot fi.

— Nu, i-a zâmbit ea provocator. Vreau să te ţii de promisiune. Am nevoie de timp.

— Îmi pare rău să aud asta. I-a zâmbit şi i-a dat drumul mâinii.

A început apoi dansul, semnalul că mireasa trebuia condusă în dormitor unde va aştepta „încercarea”. Conform tradiţiei, mama miresei o ajuta să-şi pună cămaşa de noapte şi apoi îi spunea ce se va întâmpla când va urca mirele să-şi ceară drepturile conjugale. Irénée s-a apropiat de Lysette şi i-a zâmbit matern:

— Te conduc eu sus, Lysette. Pentru că mama ta nu este aici, mă simt onorată să fiu eu cea care te însoţeşte în cameră.

Max s-a apropiat de Lysette în acelaşi timp cu Irénée. A luat-o pe Lysette de mână şi s-a întors spre mama lui:

— Nu este cazul să părăseşti oaspeţii, Maman.

Irénée s-a încruntat la fiul ei.

— Dar trebuie să o duc sus pe Lysette şi să o ajut să se schimbe… Max, ştii prea bine că trebuie să aştepţi aici. Aşa spune tradiţia.

— Am de gând să încalc tradiţia în seara aceasta, i-a spus el.

Lysette l-a privit uimită dar nu a scos niciun cuvânt.

Irénée s-a străduit să zâmbească, de ochii lumii, conştientă că ochii tuturor erau aţintiţi pe ei.

— *Mon fils,* ce vor crede oamenii aceştia dacă tu dispari aşa cu Lysette?

— N-au decât să creadă ce vor. Oricum fac asta.

— Maximilien, a insistat Irénée, o să-ţi vorbesc direct. Lysette nu este pregătită pentru ce se va întâmpla în noaptea aceasta. Nimeni nu i-a explicat *nimic* încă.

Max a zâmbit.

— Dacă are întrebări, voi fi fericit să-i răspund eu. Lasă-ne să plecăm, Maman.

— Maximilien, este indecent!

Ignorând protestele mamei, Max a condus-o afară din salon pe Lysette. Aşa cum îl avertizase Irénée, lumea a făcut ochii mari şi a început să comenteze. Era de un extrem prost gust ca mirele şi mireasa să plece împreună de la petrecere, de vreme ce toată lumea ştia unde se duceau şi ce avea să se întâmple curând între ei.

Alexandre i-a oprit în prag, a luat-o pe Lysette pe după umeri şi a sărutat-o cu foc pe ambii obraji. Ochii i-au strălucit când i-a spus:

— Fii binevenită în familia noastră, surioară. Max trebuie să se considere norocos că nu te-am întâlnit eu primul.

Lysette a râs, dar Max a tras-o gelos din braţele fratelui său. A continuat să o ţină de mână cât au urcat scara. Niciunul dintre ei nu a scos niciun cuvânt până când au ajuns în dormitorul mare.

— Acum, i-a spus Lysette zâmbind, aş vrea să-mi spui de ce nu ai lăsat-o pe mama ta să mă însoţească sus. Abia aşteptam explicaţiile ei despre ce se petrece în pat între un

soţ şi o soţie.

Max a închis uşa şi şi-a desfăcut cravata albă, apretată.

— De asta mă şi temeam. Nu ştiu dacă o să-mi dai sau nu voie să fac dragoste cu tine, *doucette,* dar nu voiam să primeşti informaţii greşite de la mama mea în ceea ce priveşte relaţia conjugală.

— După ce a dat naştere la trei copii, cred că ştie totuşi câte ceva despre asta.

— Este de părere că relaţiile sexuale trebuie practicate doar ca să procreezi, i-a spus sec. E catolică.

— La fel eşti şi tu.

— Da, dar eu sunt unul păcătos.

Lysette a râs.

— Foarte bine. N-ai decât să mă educi cum vrei. Numai să nu uiţi de promisiune.

— Bineînţeles. Şi-a dat încet haina jos. Privirile li s-au întâlnit iar liniştea s-a încărcat brusc de tensiune. În ciuda hotărârii ei de a-şi păstra cumpătul, Lysette a simţit că inima îi bătea nebuneşte. Realiza abia acum că erau căsătoriţi. Putea să facă orice dorea cu ea şi nimeni nu ar fi intervenit.

A încercat să-i zâmbească detaşat şi a început să se joace cu dantela care încheia mânecile lungi de la rochia din mătase de culoarea şampaniei.

După ce şi-a aşezat haina şi cravata pe un scaun de lângă şemineu, Max s-a întors spre ea, privind-o cu ochii de culoarea cafelei:

— Ştii ce se întâmplă în patul conjugal, Lysette?

— Bineînţeles. Am o soră măritată, ai uitat? Am mai auzit şi eu câte ceva, când şi când.

— Spune-mi ce ştii, atunci.

Ea a părut îngrijorată.

— Chiar atât de mult timp a trecut, Max? Ai şi uitat?

El a râs.

— Nu, vreau doar să aud versiunea ta. Şi să mai fac unele corecţii, dacă este cazul.

— Foarte bine. Păi... Şi-a îndreptat spatele, văzându-l

că se apropia de ea. Max a cuprins-o cu blândeţe după umeri şi a întors-o cu spatele la el. Atingerea degetelor lui pe spate a făcut-o să respire mai greu. Max a început să-i desfacă nasturii rochiei. Cu un nod în gât, ea l-a întrebat: ce faci?

— Te ajut să te simţi mai confortabil.

— Sunt suficient, mulţumesc. Stomacul i s-a strâns când i-a simţit din nou atingerea, de-a lungul spatelui. Max, nu uita de promisiune…

— Am fost de acord să nu fac dragoste cu tine, i-a spus el iar respiraţia lui fierbinte i-a ars gâtul. Nu ai spus că nu m-aş putea *uita* la tine.

— Aş fi crezut că ţi-a fost de ajuns, după ce m-ai văzut goală timp de trei săptămâni.

— Ai fost inconştientă mai tot timpul, aşa că nu se pune.

A râs pentru că şi-a auzit propriile cuvinte în gura lui.

Max a terminat cu nasturii şi şi-a cufundat nasul în părul ei.

Corsajul rochiei începuse să-i alunece aşa că Lysette a încercat să se acopere, ţinând strâns de mătasea şi de dantela drapate peste cămaşa subţire de corp. Max stătea într-atât de aproape că îi simţea greutatea trupului şi-i inspira aroma îmbătătoare cu iz slab de rom şi apret. Era aproape dar nu a atins-o.

Inspirând adânc, Lysette s-a tras deoparte şi s-a îndreptat spre dulapul unde îi fuseseră aşezate cămăşile de noapte. Ca în majoritatea cuplurilor creole, conveniseră să aibă dormitoare separate.

— Relaţiile conjugale par foarte simple, i-a spus ea reuşind cumva să-şi ţină rochia pe ea şi în acelaşi timp să scoată din dulap o cămaşă de noapte. L-a zărit pe Max în oglinda Queen Anne. Îşi dăduse jos pantofii şi se aşezase pe pat, cu picioarele desfăcute.

S-a concentrat pe cămaşa de noapte pe care o ţinea în mână şi a continuat:

— Soţul şi soţia se îmbrăţişează şi se sărută până când el are… până când el este excitat. După care el îşi

pune… îşi bagă… chestia bărbătească în ea şi pe ea o doare. Nu mai este atât de neplăcut după prima dată, dar este o obligaţie pe care o soţie nu o poate refuza prea des. Doar când vine vremea aceea din lună sau când o boală o îndreptăţeşte să-şi ia un răgaz, să nu-i accepte atenţiile.

— Un răgaz, a repetat Max pe un ton ciudat.

Lysette a riscat şi i-a aruncat o privire, citind pe faţa lui un amestec de amuzament şi consternare.

— Păi da. Nu văd de ce o femeie ar trebui să aştepte cu nerăbdare ca un bărbat să-i facă asta. Sora mea Jacqueline spune că este destul de neplăcut.

— Sora ta îşi iubeşte soţul?

— Nu cred. A fost o căsătorie aranjată şi nu se potrivesc deloc. Este şi mult mai bătrân ca ea.

— Câţi ani are?

— Cam o sută şi cincizeci, i-a răspuns Lysette foarte serioasă iar Max a izbucnit în râs.

— Şi te îngrijora diferenţa de vârstă *dintre noi*?

Lysette a ridicat din umeri şi a zâmbit, incapabilă să-l asemene pe decrepitul de soţ al surorii ei cu bărbatul viril aflat în faţa ei.

— Nu eram deloc îngrijorată, a recunoscut. Am vrut doar să te provoc.

— Ai reuşit, i-a spus el, făcând-o să râdă.

Ţinând încă strâns de rochie, Lysette se întreba cum va reuşi să-şi schimbe hainele şi să păstreze totuşi decenţa. Nu prea părea posibil. Şi-a dat însă seama că nu mai avea secrete faţă de el. Nu a mai stat pe gânduri şi şi-a dat jos rochia şi cămaşa de corp, şi-a desfăcut jartierele şi şi-a rulat ciorapii. Totul a durat mai puţin de un minut, răstimp în care a simţit privirea soţului, aţintită pe ea. I s-a părut că a trecut o eternitate până ce a reuşit să îmbrace cămaşa de noapte.

Era roşie ca focul când s-a întors spre el.

— Eşti foarte frumoasă, i-a spus Max, cu voce joasă.

Lysette ştia prea bine că nu era vreo frumuseţe răpitoare, dar felul în care i-a spus-o nu lăsa loc unei păreri contradictorii. Nu avea în niciun caz de gând să protesteze.

— *Merçi,* a murmurat. S-a apropiat temătoare de pat şi a ridicat întrebător din sprâncene. Ei? Versiunea mea despre relaţiile conjugale este corectă sau vrei să mai modifici câte ceva?

Max i-a făcut semn să vină la el. A întins mâna şi a tras-o lângă el pe saltea.

— Mai sunt unele aspecte pe care aş vrea să le clarificăm, i-a spus trecându-şi mâna prin părul ei.

Degetele lui i-au găsit agrafele pe care i le-a desprins cu grijă, lăsându-i părul liber, pe umeri. Ea nu şi-a putut ascunde un oftat de mulţumire. Agrafele o deranjaseră, dar acum se simţea în sfârşit confortabil.

— Mai întâi, a spus Max, nu este o obligaţie de care poţi scăpa la ciclu sau dacă te îmbolnăveşti. Mă poţi refuza oricând, fără să fie nevoie să-mi dai un motiv. Trupul tău îţi aparţine. Nu mi-ar face plăcere să-mi forţez partenera să mă accepte – ceea ce ne duce la următorul punct: există anumite lucruri pe care un bărbat le face în timpul actului sexual, pentru a-l face agreabil partenerei. Aşa că nu este neapărat cazul să continue să fie neplăcut, după prima oară.

Lysette stătea nemişcată. Mângâierile lui îi dădeau o stare de linişte.

— Max… Obrajii i-au luat foc, aproape că nu mai putea vorbi de ruşine. Când ne-am sărutat, ieri… Ţi-am simţit… adică, am simţit… şi nu cred…

— Da? a insistat el.

— N-ar avea cum să fie plăcut şi pentru mine, a izbucnit ea.

Spre marea ei mulţumire el nu a izbucnit în râs, ci i-a răspuns foarte serios:

— Lysette. A sărutat-o pe frunte, după care şi-a coborât buzele spre urechea ei. Trupul tău va învăţa să mă primească, i-a şoptit. Trebuie să ai încredere în mine, *d'acord?*

— Bine.

Spre surprinderea ei, el a părăsit patul.

— Trebuie să plec acum, *petite.*

— Dar mai am câteva întrebări.

— Din nefericire, şi autocontrolul meu are o limită. A strâns-o uşor de glezna dezgolită. Lasă-mă să plec, Lysette, doar aşa îmi pot ţine promisiunea. Mai vorbim şi altă dată, îţi promit.

— Dar chiar nu mai poţi să rămâi puţin? l-a întrebat ea, atingându-i pieptul. I-a simţit muşchii încordaţi pe sub cămaşă, trădând dorinţa pe care se lupta să o ţină sub control. Lumina dulce dată de *veilleuses,* lămpile minuscule aflate pe noptiere, se juca cu liniile ferme ale obrazului său.

Max i-a îndepărtat cu blândeţe mâna.

— Dacă vrei să rămâi virgină, nu.

Lysette s-a simţit tentată să-i ceară să rămână. Numai că nu putea lăsa ca un impuls de moment să-i zădărnicească hotărârea. Îi putea permite să facă dragoste cu ea doar atunci când era complet sigură că o iubea cu adevărat... sau măcar simţea ceva pe-aproape de asta. În clipa aceea, însă, atracţia dintre ei nu ajunsese la maturitate, nu se transformase în acea emoţie adâncă ce vine doar cu timpul.

— Noapte bună, atunci, i-a spus ea şi l-a sărutat fugar pe buze.

Max a clătinat din cap.

— Nu-mi uşurezi deloc situaţia, *chérie.* Mă tentezi mult prea mult iar eu nu sunt obişnuit să mi se refuze nimic din ce-mi doresc.

Şi-a luat haina de pe scaun, a îmbrăcat-o şi a ieşit pe uşă.

— Max? Lysette era tulburată. Nu şi-ar fi îmbrăcat haina dacă nu ar fi avut de gând să coboare. Doar nu avea de gând să li se alăture din nou musafirilor – ar fi fost o culme a prostului gust. Însemna că avea de gând să plece?

El s-a oprit şi a privit-o peste umăr.

— Da?

— Ai de gând să ieşi în seara aceasta?

El i-a zâmbit înnebunitor, de parcă ar fi ştiut exact de ce se temea ea – că îşi va satisface toate dorinţele cu amanta lui, de vreme ce soţia îl refuzase.

— Cândva, *ma petite,* ceea ce fac eu nopţile te va privi numai pe tine. Dar nu a venit încă momentul.

După care a ieşit, închizând uşor uşa în urma lui.

Lysette a rămas privind după el, simţind pentru prima oară în viaţă ce era gelozia.

*

Max s-a oprit de cealaltă parte a uşii dormitorului. Îi era greu să plece, să o lase pe Lysette, când fiecare impuls îi spunea să se întoarcă la ea. Fără să dea dovadă de lipsă de modestie, ştia prea bine că ar fi putut să o convingă să i se dăruiască şi că i-ar fi făcut tot atât de multă plăcere ca şi lui. Totuşi, încrederea ei era mult prea importantă ca să rişte. Avea de gând să aştepte cât dorea ea, deşi nu-i va fi deloc uşor.

O dorise oare şi pe Corinne tot atât de mult? Imaginea primei lor nopţi împreună era învăluită în ceaţă, dar îşi amintea foarte bine că ea – prima şi singura virgină cu care se culcase vreodată – îl privise după aceea cu reproş şi resentimente, mereu. În ciuda eforturilor lui de a fi blând, pentru ea fusese o experienţă dureroasă, umilitoare. Lui Corinne i se inoculase de mică ideea că trebuia să-i fie teamă de orice fel de intimităţi cu soţul ei, aşa cum şi Max fusese crescut în spiritul ideii că dragostea pentru soţie este cu totul diferită de cea pentru amantă.

Slavă Domnului că vârsta şi experienţa îl învăţaseră să creadă altceva.

*

A doua zi, Bernard îşi contempla fratele mai mare, ţinând între degetele lungi un pahar de vin roşu. Era prima lor ocazie de a sta de vorbă între patru ochi de când se întorsese din Franţa. Max lipsise toată ziua. Supraveghease reparaţiile la un pod aflat pe proprietatea lor. Intrase apoi în birou, fără să se mai schimbe, dornic să bea ceva în timp ce i se pregătea baia. Hainele lui murdare erau o mărturie a

faptului că se implicase direct în reparaţii.

Bernard nu şi-a putut stăpâni amuzamentul atunci când l-a văzut cum arăta.

— Nu pot spune că mă aşteptam să-ţi petreci aşa a doua zi de căsnicie, i-a spus.

— Nici eu, i-a răspuns Max în timp ce se aşeza. Şi-a încrucişat picioarele şi bucăţi de noroi au căzut pe covorul fin, Aubusson.

— Văd că nu te-ai schimbat deloc, cel puţin într-o privinţă: nimic nu se face cum trebuie dacă nu-l faci chiar tu. Doar nu era nevoie să te tăvăleşti prin noroi şi să transpiri ca un rândaş, nu crezi?

Max a strâns din dinţi. Nici Bernard, nici Alexandre nu-şi asumau nicio răspundere în legătură cu administrarea plantaţiei. Singurele dăţi în care intrau în bibliotecă erau ca să-şi toarne de băut sau să întindă mâna după suma de bani pe care o primeau lunar.

Chiar şi aşa, amândoi – dar Bernard în special – nu se sfiau să-l critice când nu erau de acord cu deciziile lui. Ironic, lui Max nici măcar nu-i plăcea ce făcea şi nici nu moştenise dragostea tatălui lor pentru pământuri. Îl interesau mai degrabă afacerile şi politica.

Mai mult decât atât, activitatea lui politică îi schimbase perspectiva în multe privinţe. Majoritatea politicienilor care veneau din nord nu-şi ascundeau deloc ideile abolţioniste şi în discuţiile cu ei Max găsise cu greu argumente cu care să susţină sclavia, un sistem pe care îl moştenise. În multe cazuri rămăsese cu un sentiment de jenă, de vinovăţie chiar.

Auzise că şi preşedintele Jefferson avea idei amestecate în ceea ce privea sclavia şi că încerca să echilibreze problemele de etică cu grijile economice. Dilemele lui Max, combinate cu lipsa de interes privind agricultura, făceau din plantaţia Vallerand o povară de care ar fi scăpat cu dragă inimă.

— De vreme ce par să fiu singurul Vallerand dispus să se ocupe de plantaţie, i-a spus Max ironic, voi face aşa cum cred eu de cuviinţă. Dacă tu sau Alexandre doriţi să vă

asumaţi răspunderea, v-o încredinţez bucuros.

— Tata a decis cu mult timp în urmă care este rolul fiecăruia dintre noi, i-a răspuns Bernard ridicând filosof din umeri. Tu trebuia să fii căpcăunul, cel mai ales dintre aristocraţii din New Orleans... capul familiei. Eu trebuia să fiu fiul risipitor iar Alexandre, libertinul. Cum să îndrăznim să ne asumăm un alt rol decât cel în care am fost distribuiţi?

Max l-a privit neîncrezător.

— Este o scuză foarte comodă, Bernard. Adevărul este altul: tata a murit iar voi doi faceţi numai ce vreţi.

— Bănuiesc că da, i-a răspuns Bernard, fixându-şi vârfurile pantofilor.

În tăcerea stânjenitoare care a urmat, Max s-a gândit cum ar trebui să abordeze subiectul pe care voia să-l discute:

— Fetele Fontaine erau chiar atât de urâte, Bernard?

Bernard a oftat adânc.

— Nu chiar... dar cum să mă pot gândi la căsătorie când ştiu că undeva pe lumea asta există o femeie şi un copil nelegitim care au nevoie de protecţia mea?

— Au trecut zece ani, i-a spus Max. Şi-a găsit probabil un soţ, de-acum.

— Şi asta ar trebui să mă liniştească? Ideea că un alt bărbat îmi creşte copilul? Dumnezeule, de zece ani încoace mă întreb, noapte de noapte, de ce a plecat fără să ne spună unde, mie sau familiei ei!

— Îmi pare rău, Bernard, i-a spus Max pe un ton liniştitor. Poate că atunci aş fi putut să fac ceva, dar eu...

A tăcut, la vremea aceea fusese mult prea tulburat din cauza uciderii lui Corinne ca să se mai gândească şi la relaţia nefericită dintre fratele lui mai mic cu Ryla Curran, fiica unui luntraş american. Şi Bernard şi fata ştiuseră de la început că nu se punea problema căsătoriei între un catolic şi o protestantă. Când Ryla a aflat că era însărcinată a dispărut. În ciuda eforturilor lui Bernard, trecuseră deja zece ani şi nu se ştia nimic nici despre ea, nici despre copil.

— Bernard, a spus Max, i-ai căutat atâta vreme! Poate

că ar trebui să laşi în urmă trecutul.

— *Asta* te-ai decis şi tu să faci? l-a întrebat Bernard, schimbând brusc subiectul. Acesta să fie motivul precipitatei tale căsătorii?

— M-am căsătorit cu ea pentru că o vreau, i-a răspuns sec Max.

— Nu ţi-ai petrecut noaptea cu ea. Toată casa ştie asta.

— Să-i ia naiba pe toţi. E vorba de căsnicia mea şi o să fac numai cum vreau eu.

— Ştiu asta, i-a răspuns Bernard. Dar cred că este o prostie din partea ta să nu respecţi tradiţia. Ştii că ar trebui să petreci cel puţin o săptămână doar tu cu mireasa ta. I-a zâmbit sugestiv. Este de datoria ta să o iniţiezi aşa cum se cuvine.

Max s-a strâmbat.

— Poate că într-o zi îţi voi cere părerea. Până atunci însă…

— Da, ştiu… Ochii i-au strălucit când l-a întrebat: à-propos, ai decis să renunţi la Marianne?

Max se pregătea să-i răspundă, dar instinctul l-a făcut să arunce o privire spre uşă. Lysette era acolo, împietrită, probabil tocmai venise să-l caute. Era evident, după expresia ei, că auzise întrebarea lui Bernard. *La naiba,* şi-a spus Max, exasperat.

Brusc, Lysette s-a luminat la faţă şi i-a zâmbit larg.

— Iartă-mă că te întrerup, *mon mari,* i-a spus veselă, îmbrăcată cu o rochie de culoarea piersicii care îi punea în evidenţă sânii şi se drapa în jurul taliei ei subţiri. Lysette era o apariţie proaspătă, plină de viaţă. Ar fi vrut să o ia în braţe chiar acolo, fără să ţină seama de hainele pline de noroi, şi s-o sărute apăsat.

— Ţi-am umplut cada, i-a spus ea. M-am gândit că vei dori să faci baie înainte să luăm cina.

Max i s-a alăturat imediat, simţind cum se destindea în prezenţa ei. Avea un efect remarcabil asupra lui, îi amintea de vremurile în care fusese tânăr şi plin de idealuri, în care crezuse în fericire.

— Mai mult ca sigur. Vorbim mai târziu, Bernard.

Bernard i-a răspuns ceva de neînţeles iar cei doi au ieşit.

— Eşti foarte murdar, i-a spus Lysette. Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut, Max?

Max i-a ignorat întrebarea, întrebându-se dacă vreun membru al familiei făcuse vreo remarcă despre unde ar fi putut merge, cu o seară în urmă.

— Mama a făcut vreun comentariu cu privire la plecarea mea, aseară?

— Oh, da, i-a răspuns ea pe un ton ironic. M-a sfătuit să te iert, deşi m-ai neglijat în prima noastră noapte şi a încercat să mă asigure că te vei schimba, cu timpul.

A prins-o de cot în timp ce mergeau pe hol.

— Nu vrei să ştii unde am fost azi-noapte?

— Nu neapărat, i-a răspuns Lysette şi a zâmbit, încercând să ascundă o minciună atât de evidentă. Totuşi, a adăugat ea, n-ai decât să-mi spui, dacă doreşti.

— Am fost să-mi văd fosta *placée.* Deşi Lysette şi-a tras imediat mâna, a continuat: să-ţi spun ce s-a întâmplat între noi?

— Nu, i-a răspuns ea, apoi s-a oprit îl loc şi l-a privit: ai spus „fosta”?

— Da, fosta. Şi nu s-a întâmplat nimic între noi. Doar am convenit să încheiem aranjamentul nostru.

— *Nimic*? l-a întrebat ea bănuitoare.

— Nici măcar un sărut de rămas-bun.

— Oh. Lysette încerca să-şi ascundă uşurarea. L-a lăsat să o ia din nou de braţ şi au intrat în dormitorul lui, acolo unde îl aştepta cada aburindă. Lângă ea, pe o găleată întoarsă cu fundul în sus erau stivuite bucăţi de săpun scump şi mai multe prosoape împăturite. Max a oftat mulţumit şi şi-a dat jos cămaşa.

Lysette s-a oprit în loc. Nu-şi mai putea desprinde privirea de la trupul lui. Max era musculos, bronzat, un bărbat sănătos aflat în floarea vârstei. Pieptul îi era acoperit de păr negru, care se îngusta în zona abdomenului. Braţele îi erau puternice, dat fiind că muncea cot la cot cu ceilalţi,

pe plantaţie dar şi ca urmare a anilor în care făcuse scrimă. Lysettei i s-a tăiat răsuflarea când l-a văzut aşezându-se pe marginea patului.

El o privea atent şi a zâmbit când şi-a dat seama cu cât interes îl studia. Şi-a scos ghetele pline de noroi, le-a lăsat să cadă pe podea şi şi-a şters urmele de noroi de pe mâini. Cu fiecare mişcare a lui, muşchii i se încordau, pielea îi strălucea. Lysette a observat că avea pe tors mai multe cicatrice, inclusiv una pe umăr, în formă de stea.

— De unde ai cicatricele astea?

— De la dueluri. Onoarea mea, chiar aşa neglijabilă cum le poate părea unora, mi-am apărat-o cât de bine am putut.

Aroma pe care o emana trupul lui a ajuns până la nările Lysettei. Ar fi vrut să se apropie, să-şi îngroape faţa în adâncitura gâtului său. Şi-a întors din nou privirea spre cicatricele lui:

— Bănuiesc că mulţi tineri au dorit să-şi dovedească bărbăţia provocându-te la duel. Precum lupii care îl înfruntă pe capul haitei. Ai rănit pe cineva mortal, vreodată?

Max a clătinat din cap.

— În general onoarea este reparată la primul strop de sânge vărsat. Am încercat întotdeauna să evit duelurile, cu excepţia celui cu Sagesse. Lupt doar atunci când nu am încotro.

— Înţeleg, i-a spus cu blândeţe Lysette, atingându-i cicatricea de pe umăr. Nici măcar nu-şi dăduse seama când se apropiase de trupul lui pe jumătate gol, dar se trezise acolo, iar respiraţia ei îi înfiora părul de pe piept. De câte ori fusese oare Max aţintit cu sabia? Cât de aproape de moarte fusese oare? Gândurile acestea o tulburau profund. S-a întors cu spatele la el: cred că eşti obosit după efortul de azi. Şi că aştepţi cu nerăbdare baia. Te las să…

S-a oprit când a auzit un zgomot venind din spatele ei. Îşi dăduse pantalonii jos, a realizat. Era complet gol. Indecizia o paralizase: nu ştia dacă să plece sau să rămână.

L-a auzit cufundându-se în apă.

— Nu mă ajuţi să-mi fac baie, *petite*?

S-a întors imediat:

— Ai nevoie de ajutor?

— Ai spus că vrei să te obişnuieşti cu mine. Îţi dau ocazia să faci asta.

— Ce drăguţ din partea ta!

Max a zâmbit şi s-a sprijinit de cadă, oftând când fierbinţeala apei. i-a destins muşchii. A făcut ochii mici, ca un motan care toarce la soare.

— Ai putea măcar să-mi dai săpunul, *ma petite.* I-a zâmbit provocator. Eşti curajoasă, nu-i aşa?

Lysette nu s-ar fi dat niciodată înapoi în faţa unei provocări. Iar curiozitatea îi învinsese deja timiditatea.

— Sigur, *mon mari.* A luat bucata de săpun şi a dus-o la nas, inspirând mirosul de citronella.

Max s-a îndreptat şi s-a întors cu spatele, amintindu-i din nou de un motan dornic de mângâieri.

Lysette simţea cum i se strânge stomacul.

— De ce nu? O să te spăl pe spate, *mon mari,* dar de restul va trebui să te ocupi singur. Şi-a ridicat mânecile până la coate şi s-a apropiat de cadă. Apa era limpede şi printre aburii ce se ridicau i-a văzut clar erecţia. A încercat să nu reacţioneze în niciun fel, dar un fior i-a trecut pe şira spinării.

Max a ridicat întrebător o sprânceană, de parcă s-ar fi aşteptat la un strigăt virginal se surpriză. Lysette a dat ocol căzii şi s-a oprit în spatele lui.

— Pare dureros, a spus.

El a măsurat-o de sus şi până jos, înclinând capul:

— Pentru mine sau pentru tine?

Lysette a zâmbit la întrebarea provocatoare şi a roşit şi mai tare.

— Pentru amândoi, bănuiesc.

Max nu a scos niciun cuvânt. S-a aplecat din nou iar Lysette şi-a săpunit mâinile, după care a început să-l spele pe spate. Râuri de apă şi săpun se prelingeau pe pielea lui arămie.

Să-l spele pe cap i s-a părut un gest nespus de intim, dar a făcut şi asta, trecându-şi degetele prin părul lui şi

frecţionându-i scalpul. Max nu-şi ascundea deloc plăcerea provocată de mişcările ei ritmice. La sfârşit, Lysette s-a ridicat în picioare şi i-a turnat apă curată din găleată, clătindu-i părul.

A pus cu grijă găleata pe podea în timp ce Max îşi îndepărta şuviţele ude care îi căzuseră pe ochi. A privit-o, cu genele încărcate de apă.

— De ce nu vii lângă mine?

Sugestia a uimit-o şi a excitat-o deopotrivă. A simţit o durere dulce înflorindu-i în piept, întinzându-se spre sfârcuri. A reuşit cu greu să vorbească, pentru că o gâdila ceva în gât, de parcă ar fi băut miere fierbinte:

— Nu avem loc suficient amândoi.

— Avem, dacă stăm lipiţi.

Pentru că Lysette nu s-a mişcat, Max s-a întins spre ea. Gura lui a găsit un punct vulnerabil pe gâtul ei şi a început să se joace cu vârful limbii. Ea respira precipitat, lumea părea să se topească în jurul ei.

A dat să-şi recapete echilibrul şi s-a sprijinit cu palma deschisă de pieptul lui. Degetele i s-au afundat în covorul de cârlionţi în timp ce degetul mare s-a odihnit pe pielea moale a sfârcului său… cu care nu se putea abţine să nu se joace, până ce acesta s-a contractat. Max a scos un sunet înfundat şi şi-a trecut mâna pe după ceafa ei. L-a lăsat să-şi lipească gura de a ei şi să o sărute cu o foame leneşă.

Plăcerea o cuprindea în valuri, pielea ei se trezea la cea mai mică atingere de-a lui. Şi-a deschis gura, ca într-un vis, lăsându-l să o exploreze cu mişcări lente ale limbii. Nu a protestat atunci când el i-a luat mâna şi i-a dus-o sub apă. Apa era foarte caldă, dar nu se compara cu fierbinţeala erecţiei lui.

Degetele ei s-au dovedit ascultătoare atunci când i-au încercuit bărbăţia. Senzaţia nu era deloc cea la care s-ar fi aşteptat ea. Pielea îi era ca satenul. Mâna ei îl atingea cu delicateţe, pe sub apă, obişnuindu-se cu forma. Max continua să o sărute, răsuflarea lui îi ardea obrazul iar senzaţia pe care i-o dădea trupul lui tot mai excitat o ameţea, o îmbăta.

Lysette s-a dat tot mai aproape, până ce partea din faţă a rochiei i s-a udat şi rama căzii i-a pătruns adânc în piele. Şi-a revenit abia atunci când o durere ascuţită a săgetat-o. S-a tras imediat înapoi, respirând greu.

Ochii lui o ardeau cu privirea. Lysette a clipit şi şi-a trecut palmele ude peste faţă.

A întins mâna spre ea şi i-a şters cu degetul mare o picătură care se prelingea leneş spre decolteul ei.

— Mai sărută-mă o dată, i-a şoptit.

Lysette a râs slab şi s-a străduit să se ridice, în timp ce rochia udă a făcut-o să tremure.

— Cred că ţi-am fost de ajuns pentru azi, monsieur.

El s-a ridicat în picioare, în cadă, cu apa revărsându-se în şiroaie de-a lungul trupului.

— Dacă îmi erai de ajuns, *ma petite,* nu aş fi arătat aşa.

Lysette s-a răsucit pe călcâie. L-a simţit încercând să o prindă şi s-a eschivat, chicotind:

— Să nu îndrăzneşti, Max! Să nu mă atingi!

El a ieşit din cadă şi a pornit în urmărirea ei. Lysette era deja la uşă. Mâna i s-a încleştat pe mânerul de porţelan, dar şi-a dat seama că nu putea alerga prin casă aşa, cu rochia udă. Nici nu se putea retrage în camera ei să se schimbe, pentru că toate cameristele erau ocupate, mai mult ca sigur. La ora aceea ele periau covoarele sau schimbau aşternuturile.

— De ajuns, Max, i-a spus ea încercând să pară rezonabilă, continuând să stea cu spatele la el. Îţi aduc imediat un prosop şi…

Braţele lui lungi şi ude au înconjurat-o şi toată apa de pe pieptul lui i-a udat partea din spate a rochiei. Lysette a chicotit iar, blestemându-se în gând pentru slăbiciunea de care dădea dovadă.

— Max, m-ai udat toată!

Gura lui îi cobora pe gât, cu săruturi uşoare.

— Soţioară dulce, i-a şoptit. Lasă-mă să te mai gust puţin. Nu-mi încalc promisiunea, îţi jur. Numai lasă-mă să te ating. Te rog.

A simţit că-i desfăcea şireturile rochiei, corsajul i-a alunecat şi rochia a căzut pe podea. Rămăsese doar în cămaşa umedă şi ciorapi. Mâna lui a alunecat pe fesele ei ferme iar Lysette a tresărit, surprinsă. S-a sprijinit cu palmele deschise de tăblia uşii când mâinile lui au trecut în faţa ei, degetele lui încercuindu-i buricul.

— Max, a spus cu glas tremurat, nu ar trebui să…

— Mă opresc în clipa în care îmi spui asta. Palma lui alunecase deja între coapsele ei. A prins-o în joacă, cu dinţii, de ceafă, după care a atins-o cu limba. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Vreau doar să-ţi facă plăcere. *Mon Dieu,* cât eşti de dulce!

Apropierea de el făcea ca trupul ei să se arcuiască, trădător, să simtă dureri surde în locuri intime, adânci. A continuat să-şi ferească faţa atunci când el i-a ridicat cămaşa, lăsând ca erecţia să-i apese pe fese, fierbinte. Fără să mai ţină cont de nimic, Lysette s-a lipit cât a putut de mult de trupul de bărbat înfierbântat. Degetele lui rătăceau prin părul creţ, explorându-i delicat feminitatea. A întredeschis buzele dar nu a fost în stare să-i spună să se oprească. Îi era mult prea bine. El a explorat triunghiul acoperit de păr până ce a auzit-o gemând şi a simţit-o cum îşi desfăcea picioarele, într-o rugă mută. A sărutat-o pe ureche, apoi pe obraz.

I-a desfăcut cu blândeţe carnea moale şi a pătruns în despicătura sensibilă.

— *Petite,* am visat să te ating aici… aşa… da, *ma belle,* lasă-mă. A găsit punctul sensibil care începuse să pulseze, îmbătat de senzaţii, iar degetele lui umede au început să-l necăjească, să-l încercuiască, până ce Lysette şi-a lipit neputincioasă fruntea de uşă, gemând. Inima îi bătea nebuneşte, sângele îi alerga prin vene.

— Max, a implorat răguşită, oh, Max…

Degetul lui mijlociu s-a furişat înăuntrul ei, alunecând uşor. Ea s-a încordat în faţa invaziei, pe când un val de căldură i-a inundat vintrele.

— Să mă opresc acum? i-a şoptit el. Degetul lui s-a retras, lăsând-o flămândă. Spune-mi, Lysette, spune-mi ce

vrei să fac.

Ea s-a întors cu faţa spre el şi l-a cuprins de gât, cu sfârcurile lipite de pieptul lui. De toate principiile ei se alesese praful, arseseră în flăcările dorinţei.

— Fă dragoste cu mine, Max. Acum, te rog, te rog…

— Nu-ţi voi lua acum virginitatea. Şi-a trecut mâna pe spatele ei, dorind să o liniştească, dar nu a reuşit decât să o facă să se cutremure. Nu până nu sunt absolut sigur că îţi doreşti asta.

— Dar vreau, a gemut ea. Chiar vreau.

Şi-a strecurat din nou mâna între picioarele ei, degetele lui au revenit acolo unde îşi dorea ea.

— Bine. Am vrut doar să fiu sigur că eşti dornică.

Dacă ar fi fost mai dornică de atât, ar fi luat foc. Şi-a sprijinit capul de braţul lui în timp ce şoldurile i se arcuiau, răspunzând fiecărei atingeri. Senzaţiile o asaltau prea rapid, prea fierbinţi şi a scos un ţipăt când trupul i-a fost brusc invadat de spasme, plăcerea inundându-i fiecare părticică din corp, lăsând-o tremurând, slăbită. Şi-a ascuns faţa în umărul lui şi i-a şoptit:

— Max… du-mă în pat, acum.

— Nu, i-a şoptit el sărutând-o apăsat pe buzele umede. Nu vreau să profit de tine, *ma petite.*

— Nu ţi-aş reproşa niciodată asta. te rog, Max…

— Mai târziu mă vei învinovăţi.

Lysettei nu-i venea să creadă că o refuza când era atât de evident că şi el voia să facă dragoste cu ea. Chiar atât de mult să-i fi păsat de sentimentele ei? Inima i-a bătut mai tare când s-a gândit la asta. I-a oferit din nou gura. Când s-au desprins din sărut, i-a spus:

— Dacă insinuezi că mi-am pierdut autocontrolul…

— Cam aşa ceva.

— Nu este adevărat!

— O soţie bună nu-şi contrazice niciodată soţul, i-a spus el.

Lysette a râs şi l-a mângâiat pe piept.

— Max… Şi-a frecat obrazul de umărul lui. Crezi că apa mai este suficient de fierbinte?

— Probabil. I-a ridicat bărbia şi i-a zâmbit. Este rândul meu să te îmbăiez? a întrebat-o şi a ridicat-o în braţe înainte ca ea să-i răspundă.

Capitolul 7

Lysette îşi petrecuse mare parte din viaţă într-o casă în care erau aproape numai femei iar acum s-a trezit înconjurată de bărbaţi. Şi nu i-a luat prea mult să afle că rudele ei prin alianţă erau complet diferite de tatăl ei vitreg.

Deşii bărbaţii Vallerand erau la fel de schimbători ca şi Gaspard, nici măcar atunci când se enervau nu ridicau tonul. Spre deosebire de Gaspard, care jignea mereu, dar în zadar, aceştia ştiau să rănească doar cu câteva cuvinte bine alese. Adeseori, fraţii erau neîndurători între ei, dar atunci când era prezentă o femeie, orice ceartă înceta şi conversaţia era imediat condusă spre alte subiecte, mai plăcute.

Lysette ajunsese să o creadă pe Noeline care îi spusese într-o zi că toţi bărbaţii Vallerand se năşteau cu darul de a fermeca femeile. Încă din copilărie, Lysette se obişnuise cu dispreţul abia mascat al lui Gaspard şi de aceea se simţea dezarmată acum, în faţa acestor bărbaţi atenţi.

Alexandre o tot trăgea deoparte şi-i cerea sfaturi în dragoste, proclamând cu un aer şmecheresc că femeia care reuşise să-l prindă în mreje pe fratele lui era cu siguranţă o autoritate în materie. Bernard o încânta cu poveşti despre călătoriile lui în străinătate, Philippe împărtăşea cu ea cărţile lui favorite în timp ce Justin o însoţea în plimbările călare, de jur-împrejurul plantaţiei.

Erau o familie de literaţi, devorau cărţile şi ziarele, primeau lăzi întregi cu reviste importate din Europa. Lysette a ajuns rapid să aştepte cu nerăbdare seara, când toată familia se strângea în salon, când citeau cu voce tare, jucau jocuri de cuvinte sau dezbăteau problemele politice,

în timp ce gemenii imaginau bătălii cu batalioanele de soldaţi de plumb.

Ironic, Lysette îi vedea pe ceilalţi Vallerand mult mai mult decât pe soţul ei. Max era mereu ocupat, fie cu probleme legate de plantaţie, fie cu activităţi politice sau exporturi, pe calea apelor. Era în pline negocieri pentru a mai cumpăra o corabie pe care să o adauge la flota deja existentă, de şase, şi dorea să ajungă cu ea în Indiile de Vest, să-şi deschidă acolo un birou şi să găsească un om pe care să-l numească director.

În plus, supraveghea personal construcţia de noi depozite pe malul râului. Aceste activităţi îi ocupau aproape întreaga zi. Se întorcea acasă doar la cină. Serile, Max se relaxa alături de familie în salon sau împărţea cu Lysette o sticlă de vin, în intimitatea dormitorului lui.

Trecuseră deja două săptămâni de la interludiul pasional, iar Max nu-i mai făcuse deloc avansuri Lysettei. Ea fusese tentată în câteva rânduri să-i ceară să facă dragoste cu ea, dar nu i se păruse momentul potrivit, fiind acum mai hotărâtă ca niciodată să-i câştige mai întâi afecţiunea. Până atunci, se bucura de fiecare oră în care discutau, se certau, flirtau. Cu cât îl cunoştea mai bine cu atât ajungea să ţină mai mult la soţul ei. Max era un bărbat puternic care îşi asuma responsabilităţi fără să se plângă, motivat de simţul datoriei şi de dorinţa de a-şi proteja familia. Dar mai avea ceva: o forţă dominatoare care o fascina. Era clar: dacă ar fi fost o soţie supusă, docilă, nu ar fi rezistat nici cinci minute. Numai că ea nu se lăsa deloc intimidată ci îl provoca mereu, iar el ştia asta.

Chiar dacă nu împărţeau încă patul, Lysette ştia prea bine când pleca şi când venea. Cam de două ori pe săptămână pleca de acasă pe la miezul nopţii şi se întorcea pe la trei-patru dimineaţa. Lysette nu credea că mergea la amantă. Dar dacă nu era cu vreo femeie, atunci ce făcea, pentru numele lui Dumnezeu?

Într-un sfârşit, Lysette s-a decis să-l confrunte atunci când se întorcea de la una din ieşirile lui misterioase. Când a intrat în dormitorul său, Max şi-a descoperit soţia

aşteptându-l, cu lampa de la capul patului aprinsă. Sprijinită de pernele proptite de tăblie, Lysette l-a întâmpinat calmă:

— *Bon soir,* Max. Ce ai făcut la o asemenea oră înaintată, mă întreb?

Max i-a zâmbit enigmatic.

— Nimic ce ar trebui să te îngrijoreze. Acum întoarce-te în patul tău, dacă nu vrei să cred că te-ai decis în sfârşit să-ţi îndeplineşti obligaţiile de soţie.

Ameninţarea nu a făcut-o să dea înapoi.

— Nu scapi atât de uşor de mine, Max. Dacă s-ar fi întâmplat doar o dată sau de două ori aş fi trecut totul cu vederea, dar ţi-ai făcut un obicei din aceste excursii la miezul nopţii, aşa că vreau să ştiu ce se întâmplă.

Max s-a sprijinit de pat şi s-a aplecat peste ea, până ce buzele aproape că li s-au atins.

— M-am ocupat de unele probleme legate de operaţiunile mele navale.

— De ce nu ai făcut-o în timpul zilei?

— Unele afaceri se fac mai bine noaptea.

— Nu este ceva ilegal, nu-i aşa?

— Doar puţin. Ciorapi de mătase, câteva lăzi cu scorţişoară… şi câteva mii de lire englezeşti.

— Lire? De ce?

— Rezervele de hârtie specială din Mexic s-au diminuat considerabil când americanii au pus stăpânire pe teritoriile Louisianei. Şi nimeni nu are încredere în hârtia pentru bani provenind din Franţa şi Spania. Iar pe mine nu m-au convins deloc planurile guvernatorului Claiborne de a distribui bani tipăriţi pe hârtie americană, aşa că, între timp…

— Dar nu-l susţineai pe Claiborne?

Zâmbetul lui era de-acum sarcastic.

— Nu-i sunt cu nimic obligat lui Claiborne. Îl ajut atunci când pot. Şi mă ajut pe mine însumi, atunci când am ocazia.

Lysettei nu-i plăcea deloc ideea că soţul ei se ocupa cu contrabanda, indiferent cât de neînsemnată.

— Dacă eşti prins...

— Vino, trebuie să dormi, a întrerupt-o el. Ai cearcăne.

— N-aş fi avut dacă ai fi stat acasă nopţile, a mormăit ea şi a căscat în timp ce el o trăgea din pat.

Max a condus-o încruntat spre camera ei:

— Te-ai extenuat în ultimele zile. Mama mi-a spus că vrei să faci prea multe. Trebuie să te odihneşti mai mult, *petite.* Nu uita că nu a trecut prea mult timp de când ai fost foarte bolnavă.

Lysette încercase să se familiarizeze cu plantaţia şi căutase moduri în care să poată fi de ajutor. Trebuiau comandate provizii, ţinute registre, mobila şi covoarele trebuiau curăţate, aşternuturile trebuiau spălate şi cârpite, la nesfârşit. Deşi era de părere că Irénée şi Noeline făceau treabă bună, Lysette văzuse deja câteva lucruri care puteau fi îmbunătăţite. Numai că se temea să nu se simtă ofensate, după atâţia ani în care făcuseră lucrurile într-un anume fel.

— Max, a spus strecurându-şi mâna în mâna lui mare.

— Da?

— Nu crezi că anumite lucruri aici, în casă, se fac aşa, cam de modă veche?

El s-a oprit în faţa uşii dormitorului ei.

— N-am observat, să fiu sincer.

— Bănuiesc că nu sunt lucruri care să atragă atenţia unui bărbat. Dar sunt câteva lucruri... foarte multe lucruri mărunte, de fapt... Mai era nevoie de cel puţin două cameriste pentru ca imensul conac să fie de o curăţenie impecabilă, aşa cum ar fi trebuit. În unele încăperi trebuiau înlocuite draperiile decolorate şi covoarele. Descoperise comori întregi de argintărie care nu mai fuseseră lustruite de ani buni. Şi, din câte observase, nu erau niciodată suficiente aşternuturi curate. Iar acesta era doar începutul listei. La vârsta pe care o avea, Irénée pur şi simplu nu mai vedea anumite lucruri. Dar cum să facă anumite schimbări fără să o supere pe Irénée – aceasta era adevărata problemă.

— Cred că înţeleg, i-a răspuns Max prinzând-o de

umeri. Ascultă-mă, *petite*: poţi să întorci casa cu fundul în sus, dacă vrei. Noeline va face ce-i spui, chiar dacă nu-i va conveni, în ceea ce o priveşte pe mama, nu va trece mult timp şi va aprecia tihna, timpul liber de care se bucură celelalte femei de vârsta ei. Nu-mi fac deloc probleme pentru tine: ştiu că ai abilitatea să-i înfrângi încăpăţânarea. Ocupă-te de toate, aşa cum consideri potrivit. Eu te voi susţine pe deplin.

— Dar nu vreau să o necăjesc…

— Nu cred că vei reuşi să o necăjeşti mai mult decât o fac nepoţii, a râs el.

— Bine. Îţi mulţumesc, Max.

A mângâiat-o pe gât şi i-a zâmbit leneş, după care s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte:

— Noapte bună.

Se aştepta ca el să-i dea drumul imediat, dar Max a ezitat. Mâna lui se încleştase pe umărul ei.

Se va întâmpla, acum, îşi repeta ea în minte. Acum îi va cere să meargă în patul lui – iar ea nu va mai avea nicio scuză să-l ţină departe.

— Max, a spus cu glas nesigur, încercând să găsească cuvintele care să-l încurajeze.

— Noapte bună, a spus el în acelaşi timp şi a mai sărutat-o o dată pe frunte. Odihneşte-te, *doucette.*

S-a întors pe călcâie şi a lăsat-o să se lupte cu un sentiment ciudat de dezamăgire.

*

— Burr va sosi mâine, nu încape îndoială, a spus guvernatorul Claiborne ştergându-şi cu batista sudoarea de pe frunte. A naibii căldura asta! Şi mi s-a spus că vasul cu care va veni este un cadou de la Wilkinson. De la Wilkinson *al nostru!* A aruncat o privire furioasă pe geam, ca şi cum ar fi sperat să-l zărească deja pe guvernatorul teritoriilor Louisianei de nord.

Max s-a aşezat mai confortabil în scaun. Avea o expresie amuzată:

— Al nostru? a repetat. O fi Wilkinson *al tău,* dar nu e şi al meu, domnule.

— Cum de poţi să zâmbeşti? Chiar nu te îngrijorează ce s-ar putea întâmpla? Cei doi, Burr şi Wilkinson, formează o pereche puternică!

— Sunt şi eu îngrijorat, da. Dar dacă Burr plănuieşte să pună mâna pe Louisiana şi pe Texas…

— Şi pe Mexic! i-a amintit Claiborne.

— Şi pe Mexic, a continuat Max, va avea nevoie de fonduri importante, din multe surse. Fonduri pe care nu le va obţine, cu sau fără influenţa lui Wilkinson. Creolii au o expresie, domnule: *Il va croquer d'une dent.*

— Care înseamnă?

— Va muşca cu un singur dinte.

Claiborne nu a zâmbit, însă.

— Există posibilitatea ca Burr să obţină din marea Britanie banii de care are nevoie. A devenit al naibii de apropiat de ambasadorul englez.

— Britanicii nu-l vor finanţa.

— Ar putea s-o facă, a insistat Claiborne. În acest moment Statele Unite şi Marea Britanie nu sunt în relaţii prea bune.

— Totuşi, dat fiind că britanicii sunt în război cu Franţa înseamnă că nu-şi permit să susţină o cauză pierdută… iar Burr are o gură prea mare pentru ca planurile lui să aibă succes.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus Claiborne după o clipă de tăcere. Succesul lui depinde în totalitate de discreţie şi ai fi surprins de câte lucruri a spus în gura mare. Burr este un ticălos plin de el! S-a încruntat: totuşi, dacă britanicii nu-l vor finanţa, se va duce la spanioli.

— De unde ştii asta?

— Şi eu şi încă câţiva bănuim de ceva vreme că Wilkinson este plătit în secret de spanioli.

— Aveţi vreo dovadă?

— Nu, dar suspiciunea nu este complet nejustificată.

— Şi, bineînţeles, a spus Max rar, majestatea sa catolică ar dori să ia Louisiana sub protecţie spaniolă. Da,

mi se pare că logic ar fi ca Spania să fie cea care îl patronează pe Burr.

— Wilkinson este un apropiat al înaltului Comisar din New Orleans, Don Carlos, marchiz de Casa Yrujo, a continuat Claiborne. Probabil că se va întâlni şi cu Yrujo în timpul vizitei sale. Numai că niciunul dintre oamenii mei nu a reuşit să afle nimic. În acest moment, relaţiile dintre spanioli şi americani sunt de-a dreptul ostile. Cearta dintre ei legată de cine să ia Florida s-ar putea sfârşi cu un război.

— Îl cunosc pe Yrujo, i-a răspuns Max. O să văd ce pot afla de la el.

Claiborne şi-a şters din nou faţa.

— Sigur ştie ceva. Spaniolii au un talent înnăscut pentru intrigi. Ştiu probabil fiecare mişcare a lui Burr. Sper să-l faci pe Yrujo să-ţi spună câte ceva, Vallerand. Pentru binele nostru, al tuturor.

— Mă voi strădui, i-a răspuns sec Max.

— Ce om, Dumnezeule! Cine ar fi crezut că poate manipula oameni, ţări chiar, într-o asemenea măsură? De unde are Burr atâta ambiţie? Văzând că Max tăcea, Claiborne a continuat, ca şi cum ar fi vorbit singur: o cunoştinţă apropiată a lui Burr are o teorie. Că nu s-ar fi implicat în atâtea intrigi dacă nu şi-ar fi pierdut soţia, cu câţiva ani în urmă. A avut cancer – din nefericire, s-a chinuit mult.

Max începuse să bată darabana în mânerul fotoliului.

— Nu cred că asta i-a influenţat ambiţiile politice, domnule.

— Se pare că Burr o adora iar după moartea ei... A privit în gol, ca şi cum s-ar fi gândit la propria soţie pe care o pierduse recent. Un bărbat se poate schimba complet după ce-şi pierde femeia iubită, soţia... dar nu mai trebuie să-ţi spun tocmai ţie asta... ştii prea bine...

S-a oprit. Max nu părea deloc tulburat.

După câteva clipe de tăcere, Max a vorbit:

— Sunt soţii şi soţii, a spus. A mea n-a fost o pierdere prea mare.

Claiborne a simţit un fior rece pe şira spinării. Cât

curaj pe acest bărbat, să recunoască faptul că o dispreţuise pe cea pe care se bănuia că o ucisese. Când şi când, lui Claiborne i se reamintea ceea ce-i spuseseră cândva ajutoarele lui: că Maximilien Vallerand era un bărbat inteligent şi fermecător, dar complet lipsit de scrupule.

— Şi cum este cea de-a doua căsnicie? nu s-a putut abţine Claiborne să nu-l întrebe.

Max a ridicat din umeri.

— Destul de plăcută, mulţumesc.

— Abia aştept să o cunosc pe noua Madame Vallerand.

Max a ridicat o sprânceană. Erau rare ocaziile în care discuţia lor se îndrepta spre chestiuni personale. Erau în termeni amicali pentru că aveau aceleaşi vederi politice, dar nu discutau despre familii, copii sau sentimente personale. Şi ştiau prea bine că nu s-ar fi asociat dacă nu ar fi fost necesar, politic vorbind.

— Probabil nu va dura mult şi voi avea şansa să fac prezentările, i-a răspuns Max.

Claiborne părea nerăbdător.

— Trebuie să recunosc că femeile creole mă intrigă. Sunt făpturi fermecătoare, pline de spirit.

Max s-a încruntat şi a schimbat subiectul:

— Ai de gând să-l întâmpini pe Burr la sosire?

Claiborne a dat din cap.

— Am discursul pregătit.

— Bine, i-a răspuns sec Max. Ai face bine să păstrezi aparenţele. Să pari că nu te temi deloc de el.

— Parcă ajunsesem la concluzia că nu avem niciun motiv să ne temem de el!

— Ei bine, i-a răspuns Max zâmbind şmechereşte, eu nu am *chiar întotdeauna* dreptate.

*

Lysette era în mica grădină de legume din spatele casei, culegând ierburi aromate pe care să le pună la uscat. A oftat, frustrată, privind la umbra pe care o făcea pe

pământ boneta ei. Tradiţia spunea că nicio mireasă nu are voie să primească vizite sau să iasă din casă timp de cinci săptămâni după nuntă. Era deci obligată să rămână acasă în timp ce toţi ceilalţi ieşeau. Deşi îşi dorea nespus să încalce tradiţia şi era convinsă că Max ar fi încurajat-o, nu dorea totuşi să scandalizeze încă de la început New Orleans-ul. Numai că nu se mai plictisise niciodată atât de tare. Bernard şi Alexandre lipsiseră întreaga noapte şi parte din dimineaţă, iar Max lipsea, ca de obicei. Gemenii erau în casă, la lecţii.

Irénée plecase încă de dimineaţă la piaţă, însoţită de Berte, bucătăreasa. Era cea mai mare plăcere a ei – să fie recunoscută drept *une plaquemine,* adică strânsă la pungă. Toţi negustorii îi purtau un respect deosebit dată fiind abilitatea ei de a se tocmi şi de a obţine cele mai mici preţuri. La întoarcere, Irénée era la curent cu ultimele bârfe, pe care le repeta întocmai, cuvânt cu cuvânt. Dar până atunci Lysette nu prea avea nimic de făcut.

A auzit nişte şoapte înfundate şi zgomot de paşi. A lăsat coşul jos şi a privit în acea direcţie. Două capete brunete şi-au făcut apariţia. Erau Justin şi Philippe, cărând pe furiş un obiect ascuns într-un sac din care se prelingea ceva. Ţineau fiecare de câte un capăt şi se îndreptau spre pâlcul de chiparoşi din apropierea clopotniţei. Când Justin a văzut-o pe Lysette s-a oprit brusc, iar Philippe s-a lovit de el. Au fost cât pe ce să scape sacul din mână.

Justin l-a privit supărat pe fratele lui.

— Ai spus că nu e nimeni aici!

— N-am văzut-o! a ripostat Philippe.

Lysette îi privea întrebător.

— Ce aveţi acolo?

Gemenii s-au privit. Justin a mârâit printre dinţi:

— Acum o să se ducă înăuntru şi o să ne pârască.

Philippe a oftat.

— Ce facem cu ea? Lysette îi privea bănuitoare.

— Aţi furat ceva?

Justin a luat obiectul greu în braţe şi a făcut semn cu capul spre Lysette.

— Ştiu. O răpim. Dacă participă şi ea nu poate să ne spună nimănui.

— La ce să particip? i-a întrebat Lysette.

— Şşt... Vrei să ne prindă? Vesel, Philippe a luat-o de mână şi a tras-o după el.

— Era vorba că studiaţi, i-a certat Lysette. Unde mergem? Şi ce aveţi în sac? Dacă dau de necaz vreau să se ştie că am participat împotriva voinţei mele. Am fost o victimă. *Mon Dieu, ce* curge acolo?

— L-am luat din bucătărie, i-a răspuns Philippe.

Lysette şi-a dat imediat seama despre ce era vorba.

— Nu se poate! a exclamat. Doar nu aţi făcut aşa ceva! Un pepene uriaş fusese adus cu mari eforturi şi lăsat la răcit ore întregi într-o cuvă cu apă rece, în bucătărie. Urma să fie delicatesa cu care să se delecteze familia după cina din seara aceea. Furtul lui era un lucru extrem de grav. Bucătăreasa avea să facă un atac de apoplexie atunci când îi va descoperi dispariţia. Ar trebui să aşteptaţi până la noapte, le-a spus Lysette. Nu merită să-l furaţi.

— Ba merită, a spus hotărât Justin.

Ea a clătinat din cap.

— Duceţi-l înapoi chiar acum, până nu i se observă lipsa. Imediat. Philippe, cum de l-ai lăsat pe Justin să te atragă în aşa ceva?

— A fost ideea mea, i-a răspuns candid Philippe.

S-au adăpostit după un copac şi au lăsat prada pe o movilă. Lysette s-a aşezat pe un copac căzut şi i-a privit pe gemenii care dezveleau pepenele de culoarea smaraldului.

— Fac eu onorurile, a spus Justin şi a ridicat pepenele, strâmbându-se din cauza greutăţii lui.

— Nu mă pot uita, a gemut Lysette iar Philippe i-a acoperit ochii cu mâna lui când pepenele s-a zdrobit de o buturugă. A auzit un zgomot, apoi strigătul triumfător al lui Justin.

— Am ajuns deja prea departe ca să ne mai întoarcem din drum, a spus Philippe, încântat la culme. Lysette i-a dat deoparte mâna. Era oripilată de gestul lor, dar în acelaşi timp îi lăsa gura apă la vederea fructului zemos şi rece.

— Ar trebui să vă simţiţi vinovaţi, a spus serioasă. Ceilalţi membri ai familiei vor fi lipsiţi de desert.

— Trebuiau să ştie la ce să se aştepte dacă îl lasă nepăzit, a ripostat Justin, scoţând cu grijă un cuţit foarte bine ascuţit pe care îl ţinuse la şold, înfăşurat într-o batistă şi începând să taie bucăţi mari. Şi apoi, şi ei ne-au lipsit de *o grămadă* de lucruri. Un pepene mic nu reuşeşte să egaleze scorul.

— Nu este deloc mic, a spus Lysette. Ci unul mare. Uriaş, de fapt.

Justin i-a întins o bucată zemoasă.

— Ia şi tu.

— Încerci cumva să-mi cumperi tăcerea? l-a întrebat Lysette cu o expresie severă.

— Nu este mită, a intervenit Philippe. Este numai un dar.

— Ba este mită, l-a corectat Justin. Şi o va accepta. Nu-i aşa, Lysette?

Ea oscila între principii şi dorinţă.

— Nu cred că ar putea să-mi placă un pepene de furat.

— Este şi mai bun când e de furat, a asigurat-o Justin. Încearcă-l.

Vrând-nevrând, Lysette şi-a aranjat şorţul în poală şi a luat bucata. A muşcat din ea iar sucul dulce i s-a prelins pe bărbie şi a aterizat pe şorţ. Pepenele era dulce şi rece, minunat într-o zi fierbinte. Nu mai gustase niciodată ceva atât de delicios.

— Ai dreptate, a spus. Este mai gustos când este de furat.

În minutele care au urmat nimeni nu a mai scos niciun cuvânt. Erau cu toţii prea concentraţi. Abia când s-a simţit sătulă, Lysette a ridicat ochii şi a văzut o siluetă apropiindu-se.

— Justin? Philippe? a spus în şoaptă. Vine tatăl vostru.

— Fugiţi! a spus Justin, care sărise deja în picioare.

— La ce bun? a spus Philippe, privind în direcţia lui Maximilien. Ne-a văzut deja.

Hotărâtă să se salveze, Lysette a sărit la rândul ei în picioare şi a afişat o expresie serioasă.

— Ei, voi doi, a ridicat glasul. Sper că aţi înţeles ce greşeală aţi făcut. Iar dacă se mai întâmplă o dată…

Max a cuprins-o de talie şi a râs.

— Bună încercare, *petite,* dar obrajii tăi lipicioşi te dau de gol.

Şi-a lipit buzele de ale ei, savurând gustul dulce, aromat.

— Trădătoare! a acuzat-o Justin, privind spre Lysette, dar l-a bufnit imediat râsul.

Max i-a privit pe rând pe cei trei.

— Se pare că avem de-a face cu o conspiraţie.

— Nu-i spui nimic lui Berte, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Dar mă tem să nu vă daţi singuri de gol la masă, când n-o să vă atingeţi de mâncarea din farfurie.

— E încă după-amiază, a spus Justin. Până diseară ni se face cu siguranţă foame.

— Nu mă îndoiesc de asta. Doar sunteţi în creştere, i-a răspuns Max şi a întors privirea spre Lysette. Îmi făceam însă probleme pentru micuţa mea soţie.

Lysette i-a zâmbit, senină.

— Va trebui să mă ajuţi să inventez ceva. Este datoria ta de soţ să-mi iei apărarea, *n'est-ce pas*?

— Adevărat. Max s-a aşezat lângă ea pe trunchiul de copac căzut şi i-a făcut semn lui Justin să-i dea o bucată de pepene.

— Cum ne-ai găsit? Lysette şi-a scos şorţul şi l-a întins băieţilor, să-şi şteargă mâinile şi obrajii.

— Noeline mi-a spus că eşti în grădina de legume. Am plecat să te caut dar am dat doar de coşul tău şi de un şir de urme. Max a muşcat cu poftă din pepene. Una din mânecile pe care şi le suflecase ameninţa să alunece, drept pentru care Lysette a întins mâna şi i-a rulat-o mai strâns.

— Iar acum faci şi tu parte din conspiraţie, i-a spus ea.

Şi-au zâmbit.

— Încerc doar să te ajut să scapi de corpul delict.

Cuibărită lângă soţul ei, Lysette se bucura de fiecare minut de conversaţie destinsă în timp ce băieţii îi delectau cu poveşti despre ultimele lor aventuri. Era impresionată de evidenta admiraţie pe care băieţii le-o purtau tatălui lor, de dorinţa lor de a-i fi pe plac. Dar ceea ce o mişca şi mai tare era răbdarea de care dădea el dovadă, de felul lui atent de a fi. Era un tată bun, puternic dar şi iubitor.

Lysette a încercat să-şi imagineze cum ar fi să aibă un copil cu Max. Inima i s-a strâns când şi-a dat seama că şi copiii ei, asemenea lui Justin şi Philippe, aveau să fie expuşi zvonurilor pline de răutate şi suspiciunilor legate de trecutul lui Max. Ar fi fost însă în stare să-şi înveţe copiii să ignore toate lucrurile care se spuneau despre tatăl lor şi să-l iubească, pentru că merita să fie iubit.

Şi ea era pe cale să-l iubească.

Uimită de acest gând, Lysette a rămas nemişcată. Era adevărat, era cât pe ce să se îndrăgostească de el. Un fior de teamă a străbătut-o – trebuia să-şi ţină sentimentele ascunse, o vreme. Era posibil ca Max să nu-şi dorească dragostea ei. Umbrele trecutului erau încă vii... Max abia dacă pomenea de prima lui căsătorie de faţă cu ea şi devenea posomorât şi iritat când ea insista cu întrebările.

Pierdută în gânduri, Lysette nu a mai fost atentă la conversaţie. Într-un târziu, l-a auzit pe Max spunându-le băieţilor:

— Presupun că v-aţi terminat toate lecţiile, altfel nu aţi fi avut timp să furaţi pepeni.

Niciunul dintre băieţi nu a ridicat ochii din pământ.

— Am mai avea puţin de învăţat, a răspuns Philippe.

Max a izbucnit în râs.

— Vă sugerez să terminaţi până la cină. Dar mai întâi vă rog să strângeţi mizeria asta.

— Dar cu Berte cum rămâne? a întrebat Justin. O să ne omoare dacă află.

Max i-a zâmbit încurajator:

— Mă ocup eu de Berte, le-a promis.

— Mulţumim, tată, au spus gemenii.

Max a ajutat-o pe Lysette să se ridice, apoi au pornit

spre casă. Lysette mergea tăcută, cu degetele lipicioase înlănţuite de ale lui. Max a privit-o întrebător:

— De ce eşti brusc atât de tăcută?

— Mă gândeam că eşti un tată minunat. Este evident că gemenii te adoră. Sunt norocoşi să aibă un părinte atât de iubitor.

— Sunt copii buni, i-a răspuns el. Eu sunt cel norocos.

— Ai fi avut toate scuzele din lume să-i ignori, i-a spus Lysette, după experienţa teribilă avută cu mama lor. Nu mă îndoiesc că îţi amintesc de ea – Irénée spune că gemenii au moştenit ochii lui Corinne. Dar nu laşi niciodată ca asta să-ţi afecteze sentimentele pentru ei.

Max i-a dat drumul mâinii când a auzit-o rostind numele primei lui soţii.

— Nu regăsesc nimic din ea în ei. Tonul lui era mult mai rece.

— Vorbiţi vreodată despre ea?

— Nu, i-a răspuns scurt.

— Cred că le-ar face bine. Mai ales lui Justin. Dacă i-ai explica…

— Am petrecut zece ani încercând să o uit pe Corinne, i-a spus el privind mohorât drept înainte. Şi ei la fel. Ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi să discutăm despre ea.

— Dar a fost mama lor. Nu poţi ignora acest lucru. Poate dacă…

— Lasă lucrurile aşa cum sunt, i-a spus el cu o vehemenţă care a speriat-o. Nu ştii despre ce vorbeşti.

Lysette a tăcut, ofensată, întrebându-se dacă greşise aducând în discuţie acest subiect. Dar cum să ajungă să-l cunoască dacă el refuza să împărtăşească cu ea o parte importantă din trecutul lui, parte care îl schimbase atât de drastic? Tânjea după intimitatea dintre ei… voia să aibă încredere în el, să discute liber despre orice, chiar dacă subiectul era dureros. Poate că era greşit din partea ei să-şi dorească o asemenea apropiere. Majoritatea femeilor erau fericite dacă aveau o relaţie agreabilă cu soţii lor. S-a înnegurat la rândul ei, gândindu-se cum să facă să se mulţumească cu puţinul pe care Max era dispus să i-l ofere

şi să nu ceară mai mult.

Într-un final, a reuşit să spună, cu greu:

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te provoc.

El a dat din cap o singură dată, fără să scoată vreun cuvânt.

Max era convins că va reuşi să-şi stăpânească emoţiile până ce va ajunge în bibliotecă, dar gheara din piept refuza să dispară. A închis uşa în urma lui şi şi-a turnat un coniac.

De ani întregi fusese în stare să se autoprotejeze, să lase trecutul în spatele uşilor închise pe care fusese convins că nu le va mai deschide niciodată. Sentimente, nevoi, dorinţe, în faţa lor ridicase un zid. Iar dacă acesta se crăpa, chiar şi puţin, totul avea să dea năvală, distrugându-l.

Nu putea admite să se întâmple asta. Dragostea îl costase totul, în trecut. Într-un fel, îi fusese la fel de fatală cum îi fusese şi lui Corinne. Max cel de dinainte murise cu zece ani în urmă – pentru totdeauna, spera el. Dar parcă îi mai rămăsese o frântură de inimă, chiar şi după tot acest timp – şi durerea era prezentă ori de câte ori Lysette era pe-aproape.

*

Max a părăsit plantaţia înainte de cină, fără să spună cuiva unde se ducea. Văzând locul gol de lângă ea, Lysette a fost prea furioasă şi prea supărată ca să mai mănânce. Împingea de colo-colo mâncarea prin farfurie în timp ce ceilalţi membri ai familiei se străduiau să discute animat. Trăiau doar sub acelaşi acoperiş, aşa că îşi dădeau seama că între Max şi soţia lui se întâmplase ceva.

Din nefericire pentru ea, Lysette a auzit o frântură din discuţia dintre Bernard şi Alexandre, în timp ce-şi savurau în salon ţigările de foi şi paharul cu vin, după cină. Venise în căutarea lucrului de mână pe care îl lăsase acolo şi le-a auzit vocile prin uşa întredeschisă. A ezitat, dar şi-a auzit numele rostit:

— Nu pot decât să o compătimesc pe Lysette, spunea

Alexandre, nonşalant. Problema este că e mult prea tânără pentru Max, dar asta este situaţia.

Vocea lui Bernard era mai măsurată, mai gânditoare:

— Nu cred că asta este problema, Alexandre. Deşi este tânără este inteligentă şi ştie să-i facă faţă.

— De când este inteligenţa o calitate de dorit la o femeie? a întrebat sec Alexandre. Eu unul ştiu că nu am căutat-o niciodată!

— Ei bine, asta explică multe în legătură cu genul de femei cu care te-am văzut.

Alexandre a râs.

— *Dites-moi, mon frère,* ce crezi despre faptul că micuţa noastră cumnată nu reuşeşte să-l ţină pe Maximilien acasă nopţile?

— Este foarte simplu. Nu este Corinne.

Alexandre părea mirat.

— Vrei să spui că Max o mai iubeşte încă pe Corinne? Era o târfă.

— Da, i-a răspuns calm Bernard. Dar era frumoasă, fermecătoare, irezistibilă. Toţi bărbaţii o doreau, se îndrăgosteau de ea. Nicio femeie nu o va putea egala vreodată. În ochii lui Max, cel puţin.

— Sau într-ai tăi, din câte se pare, a spus Alexandre. Nu am ştiut că avea un asemenea efect asupra ta.

— Îl avea asupra oricărui bărbat pe care îl întâlnea, frate. Numai că tu erai prea mic să observi asta.

— Poate, a venit răspunsul lui Alexandre, care nu părea prea convins. Dar revenind la Lysette – crezi că există vreo şansă ca Max să ajungă să o iubească?

— În niciun caz.

Lysette s-a îndepărtat grăbită, cu obrajii arzând. Era rănită, furioasă. Într-un gest reflex şi-a dus mâna la păr – părul ei rebel care o necăjise atât, toată tinereţea ei. Corinne avusese probabil un păr frumos, negru, părul cu care se mândreau atât de mult femeile creole. Probabil că ştia să flirteze cu bărbaţii care o admirau şi pe care îi hipnotiza cu frumuseţea ei.

A simţit o prezenţă în spatele ei. S-a întors pe călcâie,

pregătită să spună ceva, dar a tăcut atunci când şi-a dat seama că nu era nimeni. O fantomă, şi-a spus ca vrăjită şi a oftat, întrebându-se dacă vreo fantomă pusese stăpânire pentru totdeauna pe Max.

*

Max s-a întors la miezul nopţii, ud până la piele, începuse să plouă des încă de la primele ore ale serii, domolind căldura şi aşternând răcoarea peste mlaştinile fierbinţi ale Louisianei. Şuvoaiele de apă transformaseră străzile în bălţi lipicioase prin care caii abia mai puteau înainta iar trăsurile se împotmoleau.

Max a străbătut casa cufundată în linişte cu gândul la soţia lui care dormea la etaj. Lui, nopţile nu-i aduceau odihna, ci doar chin şi suferinţă. S-a îndreptat precaut spre scara în spirală, cu mişcările unui bărbat care dusese de prea multe ori paharul la gură în seara aceea. Era băut, îşi petrecuse seara într-o tavernă unde se serveau băuturi tari, nu coniacul rafinat şi vinul de Porto cu care se delecta orice gentleman creol. Din nefericire însă, nu era suficient de beat.

Apa i se prelingea prin păr şi din haine şi ajungea pe covoare şi pe podea. Şi-a imaginat-o satisfăcut pe Noeline, care avea să se enerveze a doua zi de dimineaţă la vederea urmelor de noroi, fără să îndrăznească să scoată un cuvânt. Nimeni nu îndrăznea să-i reproşeze ceva, din cauza temperamentului său. Toţi servitorii dar şi familia se fereau din calea lui, ştiind din experienţă că nu era bine să-i ieşi în cale.

— Max, a auzit o voce atunci când a ajuns lângă scară.

S-a oprit şi a văzut-o pe Lysette, într-o cămaşă de noapte uşoară, cu părul împletit într-o coadă care îi ajungea la talie. Chipul ei palid aproape că strălucea în întuneric.

— Arăţi ca o mică fantomă, i-a spus el făcând un pas spre ea, apoi oprindu-se de parcă ar fi întâlnit un zid invizibil.

— Te-am auzit intrând. Ai băut, nu-i aşa? S-a apropiat şi i-a atins braţul. Lasă-mă să te ajut să urci în cameră.

— Nu am nevoie de ajutor.

— Eu sunt de altă părere, i-a spus şi l-a prins hotărâtă de braţ. Te rog, Max.

El a ascultat-o mârâind ceva. Tremura din cauza hainelor ude şi reci. Au intrat în dormitorul lui iar Lysette a bâjbâit să aprindă lampa de pe noptieră.

— Nu te mai obosi, i-a spus Max. O să adorm imediat. Trebuie doar… să scap de hainele astea. S-a aşezat pe un scaun şi şi-a scos ghetele pline de noroi. Între timp, Lysette i-a adus nişte prosoape. A dat să-şi desfacă nodul de la cravată dar a constatat că era deja desfăcut. A aruncat cravata pe jos şi s-a chinuit să iasă din haina udă, care se lipea de el. Şi-a scos mai apoi vesta şi cămaşa şi a rămas doar în pantaloni iar Lysette l-a şters pe spate şi pe piept cu prosoape. Ea era curată, gingaşă şi uscată în timp ce el era murdar, neîndemânatic, beat.

— Trebuie să pleci chiar acum, Lysette, i-a spus iritat.

Ea s-a oprit din ce făcea.

— De ce?

— Pentru că sunt prea beat, dar sunt totuşi în stare să fac cu tine ce nu vrei tu. Aşa că ar fi mai bine să te întorci în patul tău, altfel te vei trezi într-al meu, cu picioarele în sus.

Încăperea a fost luminată de un fulger albastru. În secunda de lumină, privirea Lysettei s-a fixat cu intensitate asupra lui Max. El a rămas nemişcat în timp ce creierul lui îmbibat în alcool încerca să înţeleagă ce însemna acea privire.

I-a simţit mâinile mici trăgând de pantaloni, desfăcându-i şliţul. Abia mai putea respira.

— Lysette, nu. Nu face asta. Dacă mă atingi, nu o să pot… S-a oprit când ea a reuşit să dea pantalonul deoparte şi să-i atingă bărbăţia întărită cu mâna ei caldă. I-a cuprins testiculele în cealaltă mână, susţinându-le greutatea în palma deschisă. Nu pot… a dat el să spună din nou, sprijinindu-se cu mâinile tremurânde de umerii ei.

— Ce anume nu poţi? l-a întrebat Lysette, iar respiraţia ei fierbinte i-a înfiorat sfârcul. I l-a atins mai apoi cu vârful limbii. Parcă luase foc, sângele îi năvălise în urechi, abia dacă o mai putea auzi. Nu poţi să faci dragoste cu mine? l-a întrebat.

El i-a dat capul pe spate:

— Nu mă mai pot opri, i-a spus şi a sărutat-o.

Capitolul 8

După ce i-a dat jos Lysettei cămaşa de noapte şi şi-a scos pantalonii, Max a luat-o în braţe şi a dus-o în pat.

— Te-am dorit din clipa în care te-am văzut pentru prima oară, i-a spus cu voce joasă. Chiar şi aşa, murdară, plină de zgârieturi, cu sânii înfăşuraţi să nu se vadă, mi-ai părut frumoasă. Erai într-atât de epuizată că abia te mai ţineai pe picioare dar tot m-ai înfruntat aşa cum n-a mai îndrăznit nimeni.

— Şi m-ai dorit, i-a spus ea învăluită în plăcere, arcuindu-se când el a sărutat-o pe gât.

El i-a răspuns printre săruturi fierbinţi:

— Într-atât de mult încât mi-am promis… că voi face tot ce e nevoie să te păstrez. Şi-a ţinut respiraţia când i-a măsurat cu privirea trupul gol. Lysette… să nu te răzgândeşti în noaptea asta. Mă tem că nu mai pot da înapoi…

Lysette l-a întrerupt cu un sărut şi i-a lipit palma de sânul ei.

— Nu mă răzgândesc, i-a spus. Fă ce vrei. *Tot* ce vrei.

— Nu, nu chiar tot, i-a spus el în timp ce degetele îi rătăceau pe sânul ei. Eşti prea inocentă pentru asta, *ma petite.*

Un fior i-a străbătut şira spinării.

— Atunci tot ce crezi că aş putea suporta.

Max nu mai avea nevoie de altă invitaţie. A pironit-o în loc cu greutatea trupului său, potrivindu-se între

picioarele ei. Sexul lui şi-a găsit locul în triunghiul de păr creţ, mătăsos. Lysette s-a relaxat şi a închis ochii atunci când el i-a prins un sfârc între degete şi a început să se joace cu el. După care şi-a lipit buzele fierbinţi şi l-a supt, l-a muşcat în joacă, coborând mai apoi spre adâncitura dintre sâni. Gura lui avea atingeri de mătase care o făceau să-l tragă mai aproape, forţându-l să-i cuprindă şi mai mult din sân cu gura. El a făcut întocmai, dar cu o încetineală care aproape că a făcut-o să ţipe. Abia atunci a înţeles ce joc senzual juca el, că intenţiona să-i prelungească chinul dulce, dar şi pe al lui, până ce devenea imposibil de suportat.

Cu fiecare atingere a gurii lui Max, Lysette se arcuia şi mai tare spre bărbăţia lui. Senzaţia era atât de incendiară că a început să se concentreze pe mişcări, cu picioarele larg desfăcute şi cu trupul pulsând într-un ritm din ce în ce mai rapid.

L-a simţit dându-se deoparte şi a gemut:

— Nu. Max, lasă-mă să…

— Nu încă. Vocea îi era încărcată de pasiune. Vei ajunge să fii satisfăcută, *ma petite…* dar nu încă.

Ea s-a urcat deasupra cu o hotărâre pur feminină, strivindu-şi sânii de pieptul lui. Gura ei a pus stăpânire pe-a lui şi s-a lipit cu totul de el, încercând să-l facă să-şi piardă autocontrolul. Pentru câteva clipe, Max a lăsat-o să facă dragoste cu el, plimbându-şi mâinile mari pe spatele şi pe fesele ei. Dar curând a rostogolit-o pe spate şi i-a depărtat mâinile, ţinându-i-le prizoniere de o parte şi de alta a patului.

— Lasă-mă să te ating, l-a implorat Lysette, îngropându-şi degetele în saltea.

El a ignorat-o.

— Max, a gemut ea. Am nevoie să te ating. Eliberează-mi mâinile, te rog. Trebuie să te simt…

Gura lui se aventurase deja spre abdomenul ei, făcând ca muşchii să i se contracte. Limba lui a pătruns în adâncitura buricului, apoi a continuat să o aţâţe, ajungând tot mai jos.

Şocată, a simţit cum buzele lui se aventuraseră aproape de triunghiul dintre picioarele ei.

— Max, a suspinat atunci când el i-a inspirat aroma sărată de femeie. Ar fi vrut să moară acolo, pe loc, din cauza intimităţii de nesuportat. Şi-a trecut degetele prin părul lui ud şi a şoptit: nu, încercând să-l îndepărteze.

— Ai spus că pot face orice. Degetele lui căutau deja intrarea delicată spre trupul ei.

— N-am ştiut ce spuneam. N-am crezut că… Oh, *Dumnezeule*!

Făcuse ceva de neimaginat, gura lui invadase carnea moale, limba lui pătrunsese adânc în ea. O cerceta lacom, ţinând-o de şolduri, pentru ca ea să rămână nemişcată. Cu fiecare atingere, inocenţa ei se dizolva asemenea zahărului. Curând, el şi-a concentrat întreaga atenţie pe micuţa culme a plăcerii care pulsa, dornică.

Lysette şi-a desfăcut şi mai mult genunchii, într-o rugă disperată, complet lipsită de ruşine. Lui Max i s-a făcut milă de ea şi, după câteva mişcări uşoare cu limba, degetul lui mijlociu a găsit şi el intrarea şi s-a cufundat înăuntru. Ea a cunoscut extazul în clipa următoare, genunchii i s-au strâns în jurul capului lui, trupul i s-a cutremurat de plăcere. Gura lui nu s-a dezlipit prea repede de trupul ei, limba lui i-a absorbit fiecare fior de plăcere, până ce ea a rămas nemişcată, epuizată, sub el.

S-a potrivit între picioarele ei desfăcute şi a pătruns-o dintr-o singură mişcare hotărâtă. A umplut-o pe deplin, cât de adânc a putut. Lysette şi-a muşcat buza şi s-a arcuit în faţa intruziunii dureroase, cu degetele îngropate în spatele lui.

Max s-a oprit imediat:

— Doare? I-a luat capul în mâini şi a sărutat-o. Îmi pare rău, *ma petite*. O să încerc să am grijă. Îmi pare atât de rău…

— Nu te opri, a gemut ea, învăluindu-l cu trupul ei.

Max a scos un sunet înfundat şi a început să se împingă înăuntrul ei, cu grijă, atent să nu-i facă rău. I-a sărutat sânii, buzele, şi-a cufundat capul în curbura umedă,

din satin, a gâtului ei.

— Am ştiut că va fi aşa, i-a şoptit ea, mângâindu-i spatele. Pielea îi era alunecoasă din cauza ploii şi a transpiraţiei. Ştiam că vei fi blând cu mine. Să nu te tragi înapoi. Te vreau pe tine, cu totul.

Cuvintele ei au părut să-l aducă la limita suportabilului. S-a mai împins o dată, cu putere, iar Lysette a oftat mulţumită. Era un sentiment ciudat, să-şi simtă trupul umplut, înconjurat, apăsat de cel al bărbatului pe care îl iubea. Dar şi mai ciudat i se părea faptul că în sfârşit capitulase, deşi nu ştia dacă şi Max o iubea la rândul lui. Îşi dorea să-i ofere tot ce putea, fără condiţii, fără aşteptări.

Max s-a rostogolit pe o parte şi a strâns-o la piept. Cu voce joasă, i-a şoptit la ureche:

— Va fi mai bine data viitoare, îţi promit.

— Sper că nu. Mângâindu-l. Lysette a continuat: nu sunt convinsă că aş supravieţui. Mai bine nu se poate.

El a râs, cu buzele lipite de părul ei:

— Ce soţie pasională am, i-a şoptit.

— Mai pasională decât acea *placée* a ta?

Max a tăcut o vreme.

— Nu încape comparaţie între tine şi Marianne, *ma chère.* Nu am mai dorit pe nimeni aşa cum te doresc pe tine. Şi nu am mai cunoscut atâta plăcere.

— Dar ţii la Marianne, *oui*?

— Bineînţeles. Mi-a fost o prietenă blândă şi generoasă, îi datorez multe.

— În ce sens? l-a întrebat Lysette, geloasă.

— După moartea lui Corinne, am crezut că nu voi mai dori niciodată o femeie. Oricum, toate femeile din New Orleans se temeau de mine iar eu…

S-a oprit. Cuvintele i se blocaseră în gât. Surprinsă că Max se hotărâse în sfârşit să discute cu ea despre misteriosul lui trecut, Lysette l-a aşteptat răbdătoare să continue:

— Într-un fel, cred că mă temeam de mine însumi, a rostit Max într-un târziu. Totul era diferit. Eram obişnuit să fiu admirat, plăcut de toţi şi brusc am fost tratat cu dispreţ

sau chiar cu teamă. Timp de aproape doi ani nu m-am atins de nicio femeie. Apoi am aflat că Marianne fusese abandonată de bărbatul care o întreţinea. O văzusem în trecut şi-i admirasem frumuseţea. Avea nevoie de cineva care să-i ofere cele necesare, ei şi copilului ei... iar eu aveam nevoie de cineva ca ea.

— Cum este? a întrebat Lysette.

— Liniştitoare, a spus el după câteva clipe de gândire. Plăcută. Am văzut-o foarte rar enervându-se. Şi n-a fost niciodată nerăbdătoare sau dificilă.

— Spre deosebire de mine, a spus Lysette.

El s-a ridicat deasupra ei, iar umerii largi au blocat lumina dată de fulgerele care brăzdau cerul.

— Ştii ce aş schimba eu la tine, *petite*? a întrebat-o blând.

— Ce? a spus ea, temându-se puţin de răspuns.

— Absolut nimic.

Capitolul 9

Max s-a trezit cu senzaţia unor ciocane invizibile care-l loveau în cap. A încercat să deschidă ochii dar i-a închis repede când o rază de soare i-a săgetat pupilele. Înjurând în franceză şi în engleză, s-a răsucit pe burtă şi şi-a cufundat faţa în pernă, refuzând să accepte că dimineaţa sosise deja.

— *Mon mari,* a auzit glasul amuzat al Lysettei. Mâna ei i-a alunecat pe spatele gol, într-o lungă mângâiere. Spune-mi cum pot să te ajut. Care este remediul obişnuit pentru... cum mai spun americanii la beţie? Să-ţi aduc o cafea? Apă? Un ceai din scoarţă de copac?

Lui Max i s-a întors stomacul pe dos doar auzindu-le pomenite.

— *Dieu, non.* Lasă-mă să... S-a oprit, atingerea ei amintindu-i brusc de noaptea trecută. Multe dintre detalii se pierduseră în aburii băuturii, dar îşi amintea că ea îl aşteptase să se întoarcă acasă... că-l ajutase să se dezbrace... şi că la scurt timp după asta ei...

A aruncat perna cât-colo, ignorând durerea agonizantă din cap:

— Lysette…

Ea s-a aşezat pe marginea patului. Era îmbrăcată cu un halat alb, cu volane, iar părul şi-l împletise într-o coadă groasă pe care o legase cu o panglică. Max ar fi putut spune că era o apariţie angelică… numai că buzele umflate de atâtea sărutări o dădeau de gol.

— Azi-noapte… a spus nesigur. Nu-mi amintesc chiar tot, dar ştiu că am…

— Da, aşa este.

Informaţia l-a scandalizat, dar l-a şi umplut de ruşine. Niciun gentleman nu ar fi profitat la beţia de soţia lui… cu atât mai mult dacă aceasta era virgină, ceea ce presupunea că avea nevoie de delicateţe, de stăpânire de sine. Îi răpise inocenţa, beat fiind. Gândul acesta îl copleşea. Îi făcuse rău, mai mult ca sigur. Dumnezeule, nu avea să-l mai lase niciodată în preajma ei – şi nu o putea învinovăţi pentru asta.

— Te-am forţat? a reuşit el să întrebe.

Ea a făcut ochii mari, surprinsă.

— Nu. Bineînţeles că nu.

— Te-am rănit? Am fost violent?

A râs, uimindu-l.

— Nu-ţi mai aminteşti ce s-a întâmplat, *mon mari?*

— Îmi amintesc partea care m-a privit *pe mine.* Dar nu şi pe a ta.

Lysette s-a aplecat zâmbind şi i-a atins buzele cu vârful degetelor.

— Bine. Îţi spun eu, atunci: m-ai torturat, dragul meu, m-ai făcut să sufăr îngrozitor. Iar eu am savurat fiecare moment.

— Şi nu m-am ocupat de tine după aceea, a continuat Max, oripilat. Nu ţi-am adus apă, sau un prosop, sau… Un gând i-a trecut prin minte. A răscolit cearşafurile şi a dat de o pată mică de sânge pe albul imaculat. Sângerase, iar el nu făcuse nimic pentru ea. *Mon Dieu,* a murmurat.

— Ai adormit imediat după aceea, pentru că erai

epuizat, a recunoscut Lysette zâmbind ironic. Dar nu m-a deranjat să mă spăl singură. Nu a fost deloc o problemă, *mon mari.*

Max nu înţelegea cum de mai putea ea să zâmbească după tot ce-i făcuse: o dezvirginase în puterea nopţii, beat criţă. Şi-a trecut degetele prin părul răvăşit, iar scalpul i-a zvâcnit de durere.

— Lysette, i-a spus fără să se uite spre ea, dacă mă vei putea ierta vreodată… îţi jur că nu se va mai întâmpla. Sunt convins că acum nu mă crezi, dar eu…

— Te iert cu o condiţie, i-a spus ea cu blândeţe.

— Orice. Orice. Doar spune-mi.

— Condiţia mea este… S-a aplecat mai aproape de el, iar buzele i-au atins obrazul: va trebui să o facem din nou, la noapte, i-a şoptit şi a sărit din pat înainte ca el să apuce să-i răspundă.

Dându-şi seama cu o oarecare întârziere că noaptea trecută nu fusese totuşi o catastrofă, Max s-a sprijinit de tăblia patului. A oftat uşurat.

— O cafea, totuşi? a insistat Lysette. Poate te ajută.

El a scos un sunet înfundat, consimţind. Lysette s-a apropiat de tava din argint de pe măsuţa de la fereastră şi a turnat cafea într-o ceaşcă din porţelan de Sèvres. S-a întors la el, cu ceaşca aşezată pe o farfuriuţă, l-a aşteptat să se ridice şi să se sprijine în perne şi i-a întins cafeaua.

— *Alors,* a spus pe un ton nepăsător, că am făcut în sfârşit dragoste, poate că nu voi mai găsi fâşii de pânză roşie ascunse sub pernă.

Max s-a oprit cu mâna în aer:

— Pânză roşie? a repetat.

— Oui. Le ascundea Noeline, ca să-l atragă pe *le Miche Agoussou.*

Max a zâmbit.

— Pe zeul creol al dragostei. Ei bine, poţi să-i dai de ştire că ne-a vizitat deja.

Lysette a zâmbit, roşie până în vârful urechilor.

— Nu cred că este cazul să o anunţ. Toţi cei din casă par să ştie absolut tot ce se întâmplă. Acesta este unul

dintre dezavantajele de a locui alături de o familie atât de numeroasă.

— Lipsa de intimitate te deranjează? a întrebat-o, mirându-se că nu se gândise niciodată la asta.

Ea a ridicat din umeri.

— Casa este suficient de mare şi sunt multe locuri în care mă pot refugia atunci când vreau să fiu singură. Iar compania rudelor tale îmi face plăcere, deşi n-ar strica să am mai multe femei în preajmă. Cred că ar trebui să le găsim neveste fraţilor tăi.

— Niciunul dintre ei nu-şi prea doreşte să se însoare. Locuiesc într-o casă de care are cine să se ocupe şi se bucură de întreaga libertate. Iar dacă îşi doresc companie feminină, există multe femei dornice să-i primească. De ce să-şi dorească o soţie?

Lysette l-a privit indignată:

— Şi cu copiii cum rămâne?

Max a privit-o ironic.

— După ce au locuit sub acelaşi acoperiş cu gemenii mei, mi-e greu să cred că fraţii mei privesc paternitatea cu ochi buni.

— Nu sunt toţi copiii asemenea gemenilor tăi.

— Slavă Domnului pentru asta.

— În plus, dacă să fii burlac e atât de minunat, de ce te-ai căsătorit cu mine?

Max a privit-o peste marginea ceştii de porţelan, admirându-i conturul trupului ivit de sub halat

— Am crezut că azi-noapte am fost suficient de explicit.

— Ah. Lysette se învârtea prin cameră, iar mişcările ei aveau acum o încredere plină de senzualitate. *Dumnezeu să mă ajute,* şi-a spus în gând Max, simţind cum trupul i se trezea din nou la viaţă. Deci te-ai însurat cu mine pentru trupul meu, a continuat Lysette, aplecându-se pentru ca el să-i zărească prin decolteu sânii frumoşi. Max a dat peste cap restul de cafea, dar fierbinţeala ei nu era nimic în comparaţie cu cea a trupului său.

— Exact, i-a răspuns iar ea a izbucnit în râs.

— Poate că eu m-am măritat cu tine pentru trupul tău, *mon mari.*

— Nu am a mă plânge, i-a răspuns el şi a tras-o aproape, să o sărute.

Au fost întrerupţi însă de o bătaie hotărâtă în uşă. Lysette s-a dus să deschidă, spre nemulţumirea lui Max. Era Noeline, care aducea tava cu micul dejun. Încruntat, Max s-a acoperit până la gât cu cearşaful.

Era evident că situaţia era pe placul menajerei. Expresia ei era senină, ca de obicei, dar în ochii întunecaţi i se citea satisfacţia. A aşezat tava pe măsuţa din faţa ferestrei:

— *Bon matin,* a spus. Era şi timpul să vă găsesc împreună, monsieur.

Lysette s-a postat lângă tavă şi a muşcat cu poftă dintr-un croissant.

— Iar de-acum, cu voia lui Dumnezeu, în această casă vor răsuna din nou voci de copii. A trecut cam mult timp de la naşterea gemenilor. Îl ştia pe Max de mic, aşa că îşi permitea să-i spună orice lui Max, indiferent cât de personal.

— Noeline, i-a spus Max, nelăsând-o să continue, ai grijă să-mi fie pregătită baia. Am o întâlnire în oraş şi nu vreau să întârzii.

Menajera s-a încruntat.

— Pleci chiar acum, monsieur? Şi-ţi laşi soţia singură? Fără să-i faci un copil? În accepţiunea creolilor, principala îndatorire a unui bărbat era cea de a procrea. Nici măcar în cercurile cele mai înalte lucrurile nu stăteau altfel: un proaspăt soţ trebuia să-şi petreacă zi şi noapte cu soţia şi să o lase însărcinată. Aceasta era menirea lunii de miere.

Max a fixat-o pe menajeră cu o privire ucigaşă.

— Ieşi, Noeline.

— *Oui,* monsieur, i-a răspuns Noeline şi s-a îndreptat spre uşă, bombănind în bărbie: cum o să facă ea copii de una singură nu ştiu…

— Când te întorci? l-a întrebat Lysette, turnând miere peste croissant.

— După-amiază devreme, cred.

— Cred că voi face un tur al plantaţiei, călare, i-a spus ea. Sunt anumite părţi pe care nu am apucat să le văd.

— Să iei pe cineva cu tine.

— Dar nu cred că este nevoie…

— Ba este. Dacă întâmpini vreo problemă? Dacă cumva îşi pierde calul vreo potcoavă, sau se împiedică… Nu vreau să te ştiu singură.

— Bine, a fost ea de acord. A dat capul pe spate, pentru că din bucata de croissant se prelingea mierea. Lui i-a făcut plăcere să o urmărească, aşa ca s-a răsucit pe o parte, să o vadă mai bine.

— Lysette, a spus. Adu mierea încoace.

— Şi croissant?

— Nu. Doar mierea.

Privirea ei miratã a întâlnit-o pe a lui. Când a înţeles, a clătinat din cap, hotărâtă.

— Eşti un vicios. Nu.

— Acum, a insistat el, bătând uşurel cu palma desfăcută pe locul de lângă el, de pe saltea. Ai promis să nu-mi ieşi din cuvânt, *chérie*. Îţi încâlci deja jurămintele?

— Nu am promis aşa ceva.

— Ba da. În timpul ceremoniei de căsătorie.

— Poate, dar mi-am ţinut degetele încrucişate, să ştii. Dându-şi seama că nu înţelegea, a adăugat: aşa fac americanii când nu cred ce spun.

Max a dat pilota deoparte, dezvelindu-şi trupul gol, şi s-a dus după soţia lui, care râdea cu poftă. A luat-o pe sus şi a dus-o în pat, fără să uite de borcanul cu miere.

— Ştii ce le fac creolii soţiilor rebele? a întrebat-o pe când o aşeza pe saltea.

— Sunt cumva pe cale să aflu? l-a întrebat ea, îmbujorată.

— Oh, da, i-a şoptit el şi i s-a alăturat în pat.

*

Aşa cum se aşteptase, Lysette a fost obiectul atenţiei

tuturor atunci când li s-a alăturat celorlalţi membri ai familiei, după micul dejun. Chiar şi Alexandre, care suferea din cauză că băuse prea mult cu o noapte în urmă, a studiat-o cu ochi injectaţi.

— Bună dimineaţa, le-a spus Lysette, veselă.

Justin, care stătea într-un colţ şi muşca dintr-un rulou trecut prin zahăr pudră, a spart gheaţa cu francheţea care îi era tipică:

— Încercaţi cu toţii să citiţi pe chipul ei cum a decurs noaptea cu tata? Eu zic că ea arată destul de bine. Nu era nici urmă de maliţie în cuvintele lui. Ea avea într-adevăr o strălucire aparte în ochi. Lysette a zâmbit văzând cum ceilalţi se arătau oripilaţi şi-i cereau să părăsească încăperea. Când acesta a trecut pe lângă ea, în drum spre uşă, Lysette i-a pus mâna pe umăr:

— Nu este cazul să pleci, Justin.

— Oricum voiam să o fac. Philippe şi cu mine trebuie să plecăm în oraş. Avem lecţie de scrimă.

— Să vă meargă bine.

Justin i-a zâmbit pe când îşi trecea mâna prin părul negru, dezordonat.

— Nu am nici cea mai mică îndoială că aşa va fi. Sunt cel mai bun spadasin din oraş, după tata. *Bon matin, bellemère,* i-a spus vesel şi a plecat în căutarea fratelui său. Deşi Lysette zâmbea, cuvintele lui nu li s-au părut deloc amuzante celorlalţi Vallerand.

— Băiatul acesta… Irénée nu a terminat fraza, dar era clar iritată.

— Max ar fi trebuit să ia măsuri drastice în ceea ce-l priveşte, cu mult timp în urmă, a spus Alexandre, sorbind din cafea şi susţinându-şi capul de parcă acesta ameninţa să-i cadă de pe umeri. L-a răsfăţat prea mult.

— Justin încearcă să se facă remarcat, i-a răspuns Lysette, aşezându-se lângă Irénée. Philippe ne atrage atenţia tuturor prin purtarea lui fără cusur. Iar lui Justin nu-i mai rămâne altceva decât răutatea. Dacă vom avea răbdare cu el şi vom fi înţelegători, sunt convinsă că purtarea lui se va schimba în bine. S-a întors spre soacra ei,

hotărâtă să schimbe subiectul: mă gândeam să fac o plimbare călare azi, în jurul plantaţiei.

— Ia-l pe Elias cu tine, i-a răspuns Irénée. Este un băiat bun, liniştit şi manierat.

— Unde te duci? a întrebat-o Bernard.

Ea a ridicat din umeri.

— Spre est, probabil. Dincolo de pâlcurile de chiparoşi.

— Nu este nimic de văzut acolo, i-a răspuns Bernard, încruntat. Cu excepţia ruinelor casei părăsite.

S-a lăsat o tăcere adâncă, ciudată, atunci când a fost pomenit acel loc. Lysette s-a uitat spre Irénée, care părea brusc preocupată de ceaşca ei de cafea. Nu şi-a dat seama pe loc, dar a înţeles câteva secunde mai târziu că era vorba de casa unde fusese ucisă Corinne.

— Credeam că a fost demolată deja, a spus Lysette.

— Aşa ar fi trebuit, i-a răspuns Irénée. Din nefericire nu am găsit pe nimeni în New Orleans dispus să facă asta. Din cauza superstiţiilor, înţelegi?

Lysette înţelegea prea bine. Cultura creolă dădea mare importanţă locurilor unde se comitea o crimă. Orice provenea dintr-un asemenea loc – un băţ, o bucată de cărămidă – purta esenţa răului. Aceste fragmente puteau fi folosite pentru a face un *gris-gris* foarte puternic, aducător de moarte şi de suferinţe veşnice. Nimeni nu dorea să-şi atragă un blestem, desacralizând locul bântuit de spirite rele.

— Unii neghiobi pretind că au văzut fantome pe-acolo, a continuat Irénée. Chiar şi Justin… dar pe el îl bănuiesc că a vrut doar să râdă de noi.

— Niciunul dintre sclavi nu vrea nici măcar să se apropie de locul acela, a spus Bernard. Nici Elias nu va face excepţie, sunt sigur.

*

Nu a trecut mult timp şi Lysette a descoperit că Bernard avusese dreptate. Elias, care o urma călare pe un

măgar placid, s-a oprit brusc atunci când a zărit ivindu-se ruinele casei. Aceasta era destul de departe de conac, la marginea unui câmp cândva fertil, abandonat însă în ultimii zece ani.

— Elias? a strigat Lysette întorcând capul şi citind spaima pe chipul băiatului. Acesta se uita fix, nu la ea ci la ruine, cu ochii mari şi nările fremătând.

— Vreţi să mergeţi acolo, madame? a întrebat-o încet.

— Da, doar un minut-două, i-a răspuns ea şi şi-a îndemnat calul. *Allons.*

Băiatul nu s-a clintit.

— Nu se poate, madame. Acolo sunt fantome.

— Bine, nu-ţi cer să intri cu mine. Aşteaptă-mă afară până ies, *d'acord?*

Privindu-l, a înţeles că în el se dădea o luptă: se temea să se apropie de casă dar nici nu ar fi vrut să o supere. A rămas tăcut, privind ruinele din faţa lor.

— Rămâi aici, Elias. Mă întorc repede.

— Dar, madame…

— Nu păţesc nimic. Durează doar câteva minute.

Lysette s-a îndreptat spre casa părăsită şi şi-a priponit calul de un stâlp al verandei. Şi-a desfăcut panglica de sub bărbie, cea care îi ţinea pălăria de paie şi a lăsat-o pe una dintre trepte. Casa fusese cândva înălţată cam la o jumătate de metru de la sol, ca să fie ferită de inundaţii. A pus cu grijă piciorul pe prima treaptă, întrebându-se dacă îi va susţine greutatea. Aceasta a scârţâit zgomotos dar nu s-a rupt. Lysette s-a apropiat de uşă, prevăzătoare. Locul avea un aer mohorât, apăsător. De parcă omorul care se întâmplase acolo pătrunsese în fiecare scândură, în fiecare stâlp.

A încercat să-şi imagineze cum arăta casa cu zece ani în urmă, când Corinne Vallerand se furişa înăuntru, să se întâlnească cu Etienne Sagesse. Cum de îl trăda pe Maximilien într-un loc aflat atât de aproape de casa în care locuiau împreună? Era ca şi cum şi-ar fi dorit să fie descoperită.

A dat uşa deoparte şi s-a strecurat înăuntru, dând la o

parte pânzele de păianjen. Locul aducea cu un mormânt. Încăperea era întunecată, mirosea greu, a mucegai. Ferestrele erau atât de acoperite de praf că lumina nu mai răzbătea prin ele. Speriaţi, păianjenii s-au refugiat imediat pe la colţuri, în crăpături.

Mânată de curiozitate, Lysette s-a dus până în camera din spate. A privit în jur iar părul de pe mâini i s-a ridicat. Camera nu se deosebea cu nimic de restul casei, dar a ştiut cumva că acolo fusese ucisă Corinne. A îngheţat în loc, devastată.

A auzit zgomot de paşi. Cineva dădea deoparte din drum nişte cioburi. Inima i-a sărit din piept. S-a întors pe călcâie:

— Elias?

— Nu. Era soţul ei. Intra chiar atunci în încăpere, cu ochii aţintiţi pe ea.

Trăsăturile lui păreau săpate în granit, doar privirea îi era hăituită. Nu a întrebat-o ce căuta acolo. Părea să-i fie greu să vorbească, era palid iar în ochi i se citea oroarea, de parcă amintirile reveniseră din adâncurile întunecate ale minţii.

Lysette s-a apropiat de el şi l-a mângâiat pe obraz. Atingerea ei a părut să dea frâu liber cuvintelor lui. Şi-a umezit buzele şi a spus:

— Am găsit-o pe Corinne acolo, în colţ. Am ştiut imediat ce se întâmplase… culoarea pielii ei… vânătăile de pe gât. Să sugrumi pe cineva nu e tocmai uşor, mi s-a spus. E nevoie de multă furie, de multă ură, să poţi omorî astfel pe cineva.

Lysette rămăsese foarte aproape de el şi continua să-l mângâie.

— Ştiu că nu ai făcut-o tu, i-a spus încet.

— Aş fi putut s-o fac, totuşi, a spus Max în şoaptă. Am vrut să o fac. Corinne spunea şi făcea lucruri de neimaginat… Mă simţeam otrăvit. Nu era greu să o urăşti. Nu ştiu ce s-ar fi ales de mine dacă ar mai fi trăit.

— De ce se purta aşa? l-a întrebat Lysette încet.

— Nu ştiu. Privea pierdut. Cred că era ceva în

neregulă cu ea, pe dinăuntru. Existau zvonuri că rude de-ale ei ar fi suferit de nebunie, dar familia a negat de fiecare dată. Şi-a întors privirea spre colţul încăperii. Când am înţeles că era moartă, am rămas împietrit. Mi-a părut rău pentru ea. Dar am răsuflat uşurat, în acelaşi timp. Am fost convins că am scăpat de ea, că a dispărut pentru totdeauna. M-am bucurat al naibii de tare că a murit, a şoptit. Sunt la fel de vinovat ca şi ucigaşul ei dacă am simţit asta, nu-i aşa?

Copleşită de compasiune, Lysette s-a lipit de trupul lui rigid.

— În niciun caz. Ce prostie! Aceasta este una din poverile pe care le porţi de atâta vreme? Sentimentele nu sunt acelaşi lucru cu faptele. Nu i-ai făcut niciun rău. Nu ai motive să te simţi vinovat. Deşi Max nu răspundea mângâierilor ei, Lysette şi-a lipit fruntea de pieptul lui.

— De unde ai ştiut că sunt aici? l-a întrebat, ascultându-i bătăile inimii.

Max s-a străduit să-şi tempereze vocea.

— Întâlnirea mea din oraş s-a anulat, pentru că guvernatorul avea treburi mai presante într-un alt loc. Când m-am întors la plantaţie, cu câteva minute în urmă, l-am văzut pe Elias îndreptându-se călare spre casă, cât de repede îl putea purta bietul măgar. El mi-a spus unde eşti.

— Îmi pare rău, i-a spus ea cu sinceritate. Nu am vrut să-l tulbur. Şi nici pe tine. Am fost curioasă, doar.

— Bineînţeles că ai fost. Am ştiut că este doar o chestiune de timp până vei găsi acest loc. O să pun să fie dărâmat, iar dacă nu găsesc pe nimeni să o facă, o să o fac cu mâna mea.

Lysette s-a uitat în jur, simţindu-se brusc dornică să plece cât mai repede de acolo, să se îndepărteze de amintirile urâte.

— Du-mă acasă, Max. Te rog.

Max nu părea să o fi auzit.

— Haide, i-a spus ea, făcând un pas spre uşă. El a speriat-o însă – a tras-o spre el, şi-a îngropat faţa în părul ei şi a ţinut-o atât de strâns că aproape a ridicat-o de pe

podea. Trupul i s-a cutremurat.

— De ce nu te temi de mine? a întrebat-o răguşit. *Trebuie* că ai îndoieli… sunt un străin pentru tine. Nu poţi fi sigură de nevinovăţia mea. Uneori nici chiar eu nu cred…

— Nu mai spune un cuvânt, i-a şoptit ea şi şi-a apropiat buzele de ale lui. Te cunosc. Ştiu prea bine ce fel de om eşti.

I-a răspuns la sărut, fugar, după care s-a retras. Era evident că nu dorea să împărtăşească acolo acel moment de intimitate.

— Să mergem, a şoptit şi a luat-o de mână.

Câteva ore mai târziu, văzându-l cât era de tăcut şi de tulburat, Lysette şi-a regretat vizita la casa părăsită. Nu i-ar fi cauzat în mod intenţionat o asemenea supărare. Chiar dacă Max a preferat să fie singur şi şi-a petrecut restul după-amiezii în bibliotecă, atmosfera din casă s-a schimbat şi ea, devenind sumbră, apăsătoare. Nimeni nu i-a spus însă nimic Lysettei… până după cină, când Bernard a prins-o într-un colţ. A trecut întâmplător pe hol, Bernard îndreptându-se spre casa de oaspeţi în care locuia. S-a uitat în stânga şi în dreapta, asigurându-se că nu erau auziţi, după care i-a spus tăios:

— Îţi spun doar o dată, Lysette. Şi nu de dragul tău, ci pentru Max. Scapă de curiozitatea asta în ceea ce o priveşte pe Corinne. Este periculos, înţelegi? Lasă trecutul în pace – altfel se va întoarce împotriva ta.

Ea a fost prea uimită ca să-i poată răspunde. După ce a fixat-o cu ochii lui negri, plini de dispreţ pentru întâia oară, Bernard s-a îndepărtat.

Capitolul 10

— Îi scrii din nou mamei tale? a întrebat Max, apropiindu-se de masa din lemn de satin la care era aşezată Lysette.

— Nu găsesc cuvintele potrivite, a mormăit Lysette,

arătând spre cele câteva foi mototolite.

Max a zâmbit, observând că măsuţa ei de scris scrisori şi scaunul care făcea parte din set ajunseseră în mod misterios din camera ei într-a lui. Un alt semn că avea loc o subtilă invazie feminină.

Şi-a spus în gând că avea noroc – dormitorul lui era suficient de mare. În ciuda înţelegerii dintre ei de a avea fiecare camera lui, Lysette îşi muta tot mai multe obiecte pe teritoriul lui. În fiecare zi descoperea alte şi alte lucruri, pe noptieră sau pe măsuţa lui de toaletă. Sticluţe cu parfum, pudră, evantaie şi mănuşi, agrafe, piepteni, ciorapi şi dantele.

Seara, când Max se retrăgea în camera lui, o găsea pe Lysette în patul lui, deşi obiceiul creol era ca soţia să rămână în patul ei şi să-i dea soţului posibilitatea de a alege dacă o vizita sau nu. Nu îndrăznea să-i spună nimic, însă. Nu numai că nu dorea să-i rănească sentimentele, dar situaţia îi şi făcea plăcere.

După ani de izolare şi singurătate, se bucura de compania Lysettei, de atenţiile cu care îl răsfăţa ea. S-ar fi aşteptat ca lipsa intimităţii să i se pară dificilă, dar constatase că nu-l deranja deloc. Iar să o aibă pe Lysette atât de aproape avea şi beneficii. O putea urmări când îşi făcea baie, o ajuta să se îmbrace… şi să se dezbrace. Îi plăcea să urmărească ritualul de toaletă al soţiei lui, să o vadă probând cercei, împletindu-şi părul, rulându-şi ciorapii sau dându-şi cu parfum.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre ce se petrecea sub ochii lui. S-a sprijinit de masă, cu mâinile de o parte şi de alta a trupului ei, şi a citit din scrisoarea neterminată.

— Nici Maman şi nici Jacqueline nu au răspuns la primele scrisori pe care le-am trimis, i-a spus Lysette. Probabil că Gaspard i-a interzis lui Maman să-mi scrie. Şi poate că nu-i permite să primească vreo scrisoare de la mine… dar mă aşteptam ca măcar Jacqueline să-mi răspundă!

Max a sărutat-o pe frunte.

— Dă-le timp. A trecut abia o lună de la căsătoria

noastră. Şi te-ai măritat cu unul din cei mai mari ticăloşi din New Orleans.

— Eşti mult prea modest, *mon mari.* Nu ai egal, în ceea ce priveşte ticăloşia.

El a zâmbit şi i-a aplecat scaunul pe spate, în semn de răzbunare, făcând-o să izbucnească în râs. S-a prins cu putere de braţele lui:

— Max!

— Relaxează-te, iubito. Nu te las să cazi.

— Max, poartă-te frumos!

A adus scaunul în poziţia corectă iar ea a sărit imediat în picioare, zâmbind.

Susţinându-i privirea, Max a mototolit bucata de hârtie.

Lysette rămăsese cu gura căscată.

— De ce ai făcu asta?

— Pentru că nu-mi place, i-a răspuns fără urmă de remuşcare. Nu vreau să te milogeşti de ei.

Ea l-a sfidat din priviri.

— Îi scriu ce vreau mamei mele.

Max s-a strâmbat, dar mai apoi şi-a ferit privirea, inspirând adânc.

— Îmi pare rău, i-a spus într-un sfârşit. Nu am vrut să fiu arogant, dar vreau ca nimeni să nu-ţi rănească sentimentele. Familia ta, în special.

Furia ei se risipise.

— Max, i-a spus pe un ton mai blând, nu mă poţi proteja de toţi şi toate.

— Dar pot încerca, măcar.

Ea a clătinat din cap, râzând.

— Bănuiesc că asta am meritat, dacă m-am măritat cu un creol.

— Ai de gând să începi chiar acum să scrii o altă scrisoare? a întrebat-o el.

— Nu cred. *Pourquoi?*

— Pentru că mi-ar face plăcere să mă însoţeşti în oraş. Un vizitator foarte important a sosit în dimineaţa aceasta şi înţeleg că va ţine un discurs în Place D’Armes.

— Oh, mi-ar face mare plăcere să ies de pe plantaţie, a exclamat Lysette. Nu am pus piciorul afară de când am sosit, dar trebuie să mai treacă măcar o săptămână până să-mi pot face apariţia în public şi n-aş vrea ca tot oraşul să înceapă să bârfească…

— Nu coborâm din trăsură, a întrerupt-o Max, amuzat de însufleţirea ei. Oricum nu ne-am putea mişca – va fi o mare înghesuială. Salve de tun, paradă, muzică. Toate pentru a celebra sosirea lui Aaron Burr.

— A cui? Ah da, bărbatul pe care nu-l plăceţi, nici tu, nici guvernatorul Claiborne. A pornit într-un suflet spre măsuţa de toaletă, să-şi ia mănuşile.

*

Place D’Armes, piaţa oraşului cu ieşire spre râu, era înţesată de o mulţime gălăgioasă care venise de la kilometri depărtare să-l vadă pe celebrul colonel Burr. Sosise în New Orleans în acea dimineaţă de 25 iunie, după un lung turneu prin Ohio, Kentucky, Tennessee şi Natchez, unde îşi vizitase aliaţii puternici şi ţinuse discursuri pentru mulţime.

Burr fusese primit pretutindeni cu ospitalitate şi ovaţii, pentru că declara public că susţinea din toată inima Vestul şi interesele acestuia, că nu-şi dorea decât ca acesta să se dezvolte, să înflorească. Puţini erau aceia care îl bănuiau de alte gânduri, sinistre, care ar fi stat în spatele acestei călătorii.

În toiul festivităţilor, sosirea trăsurii deosebite, neagră cu auriu a familiei Vallerand a atras la fel de multă atenţie ca şi apariţia lui Aaron Burr. Zvonul că în trăsură se afla proaspăta soţie a lui Maximilien Vallerand s-a împrăştiat repede şi grupuri mari au înconjurat trăsura, americani şi creoli deopotrivă, lungindu-şi gâturile să vadă înăuntru. Nici măcar Max nu se aşteptase ca prezenţa Lysettei să atragă atât de multă atenţie.

Lysette stătea cât mai departe de ferestrele trăsurii, ascunsă vederii, dar reuşea să audă vocile celor de afară,

care o numeau *la mariée du diable...* soţia diavolului. L-a privit uimită pe Max:

— De ce mă numesc aşa?

— Te-am prevenit să te aştepţi la orice, i-a răspuns el. Te-ai căsătorit cu mine, iar pentru ei este de ajuns. Iar părul tău roşu îi face să creadă, mai mult ca sigur, că ai un temperament... volatil.

— Volatil? Dar sunt cea mai blândă persoană din lume, i-a răspuns ea şi s-a încruntat când l-a auzit pufnind. Înainte să se ia la ceartă, însă, guvernatorul Claiborne şi-a început discursul de întâmpinare. Lysette s-a aplecat înainte, dorindu-şi să fi fost afară.

Acolo se găsea o lume plină de sunete şi mirosuri străine, de strigăte ale vânzătorilor de fructe şi pâine, lătrături de câini, cântece de cocoşi şi miros de bălegar.

Din când în când se mai simţea şi o undă de parfum puternic, franţuzesc, semn că trecea câte o doamnă fină. Aroma era urmată de mirosuri de sare, de peşte şi de gunoaie, aduse de briza care bătea dinspre râu. Ca de obicei atunci când se întâlneau creoli şi americani era rost de certuri şi de provocări la duel.

Deasupra tuturor, guvernatorul Claiborne se străduia să se facă auzit. Pe undeva pe la mijlocul discursului său, Lysette a acceptat un pahar de vin din mâna soţului ei şi şi-a odihnit picioarele în poala acestuia. Max a descălţat-o şi a început să-i maseze picioarele. Mâinile lui puternice i-au alungat oboseala, făcând-o să ofteze de plăcere.

Uşor ameţită de vin şi de masaj, Lysette şi-a lăsat mintea să rătăcească, în timp ce guvernatorul nu mai contenea să scoată în evidenţă calităţile lui Burr.

— Are plămâni buni, a remarcat ea iar Max a râs.

— E cea mai blândă descriere a unui avocat din câte am auzit, i-a răspuns el.

— Pare să-l admire mult pe colonelul Burr, a mai spus Lysette.

— Îl dispreţuieşte, i-a răspuns Max, făcând o grimasă.

— Atunci de ce...?

— Adeseori, politicienii sunt nevoiţi să-şi omagieze

adversarii, draga mea.

— Dar nu înţeleg… a început Lysette dar s-a oprit când a auzit un vuiet care a început dintr-o parte a mulţimii şi a tot crescut în intensitate. A făcut ochii mari. Ce se întâmplă?

— Probabil că Burr şi-a făcut apariţia, i-a spus Max. Slavă Domnului. Claiborne va fi nevoit să-şi sfârşească discursul. S-a aplecat spre uşă şi a deschis-o. Ies afară să-l ascult.

— Max, pot şi eu să…

— Ar fi mai bine să rămâi aici. I-a cerut scuze din privire. Îmi pare rău.

Lysette şi-a încrucişat braţele la piept, supărată.

— Ei bine, şi-a spus, la ce bun să părăsesc plantaţia dacă trebuie să stau închisă aici, tot timpul?

Afară, tumultul creştea, aşa că a dat geamul la o parte şi a scos capul, străduindu-se să vadă pe deasupra masei de oameni, trăsuri şi cai. Se auzea acum o nouă voce, de la distanţă, o voce puternică, tăioasă, care i-a salutat pe cei adunaţi acolo mai întâi în franceză, apoi în spaniolă şi engleză. Oamenii au început să aplaude, să strige şi să fluiere.

Ovaţiile au durat ceva vreme, după care Lysette a auzit din nou glasul lui Aaron Burr.

A scos şi mai mult capul pe fereastră. Femeile au început să-şi mustre bărbaţii care se holbau la fata cu păr roşu, tinerii nu se mai ciondăneau şi o priveau atenţi, femeile mai în vârstă începuseră deja să bârfească în timp ce bătrânii spuneau cu voce tare că şi-ar fi dorit să fi fost cu zece – douăzeci de ani mai tineri.

Aflat la câţiva metri depărtare, Max a devenit conştient că se întâmpla ceva şi a urmărit privirile celorlalţi. A oftat adânc când şi-a văzut soţia pe jumătate afară din trăsură, încercând să-l vadă mai bine pe Aaron Burr. Simţind privirea soţului ei, Lysette s-a uitat vinovată la el şi a băgat capul înăuntru, ca o ţestoasă care se retrage în carapace.

Străduindu-se să nu râdă, Max s-a întors la trăsură, a

deschis uşa şi i-a întins mâna.

— Vino încoace, i-a spus luând-o pe după talie. Numai să nu te aud că te plângi că se holbează lumea la tine. *Mon Dieu,* a continuat el în şoaptă, auzind cuvintele incendiare rostite de Burr. Aproape că îndeamnă la trădare. Nu pot să cred că Jefferson nu va lua în seamă asemenea declaraţii.

Lysette se ridicase pe vârfuri.

— Nu văd nimic, a spus. Cum arată?

— Îl vei cunoaşte mai târziu, i-a promis Max. Vom merge la balul dat în onoarea lui, săptămâna viitoare.

— Adevărat? S-a încruntat. Şi când aveai de gând să-mi spui?

— Tocmai am făcut-o.

Au mai rămas până ce mulţimea a început să dea semne de nelinişte. Temperamentele se încingeau repede sub soarele puternic al Louisianei iar oamenii prindeau curaj după câteva pahare. Iar prezenţa Lysettei atrăgea prea mult atenţia. Oamenii o studiau făţiş, arătau spre ea cu degetul, tinerii se adunau deja în grupuri iar băieţii se provocau unii pe alţii să-i atingă o şuviţă de păr.

— A venit vremea să plecăm, i-a spus Max, conducând-o spre trăsură. Altfel, în câteva minute voi fi nevoit să mă duelez pentru tine.

*

În parte din motive personale, în parte ca o favoare făcută lui Claiborne, Max a aranjat să se vadă între patru ochi cu Don Carlos, marchiz de Casa Yrujo. De la sosirea lui Burr în oraş, cu o zi în urmă, era un du-te vino continuu între rezidenţii spanioli din New Orleans. Max spera să-l poată convinge pe Yrujo să-i dezvăluie unele informaţii valoroase despre partenerul de conspiraţii al lui Burr, generalul Wilkinson.

Yrujo era un diplomat cu experienţă. Ochii lui negri, aşezaţi pe faţa măslinie, nu trădau nimic. În cele mai bine de treizeci de minute de dueluri verbale, Yrujo nu spusese nimic care să-l fi deconspirat pe generalul Wilkinson ca fiind

agent spaniol şi nici nu dezvăluise nimic din planurile lui Burr. Max era însă convins că Yrujo ştia multe.

— Rămâne o enigmă pentru mine cum de Claiborne a reuşit să se bucure de sprijinul tău, Vallerand, i-a spus Yrujo pe un ton indiferent în timp ce-şi beau băuturile şi trăgeau din ţigările de foi. Erau pe cale să ajungă la o concluzie: niciunul nu avea să afle nimic de la celălalt. Nu te-am crezut niciodată vreun neghiob, a continuat spaniolul. De ce să te aliezi cu un bărbat aflat pe cale să piardă controlul asupra teritoriilor? Ai avea multe de pierdut.

— În favoarea cui să le piardă? a contracarat Max, expirând un nor de fum.

— Răspunde-mi mai întâi la întrebare, *por favor.*

Max a zâmbit, fără să se lumineze însă la chip.

— Claiborne a fost subestimat, a răspuns pe un ton indiferent.

Yrujo a izbucnit în râs.

— Poţi mai mult de atât, Vallerand! Ce anume ţi-a promis? Pământuri? Influenţă politică? Crezi cu adevărat că americanii vor putea să se împotrivească secesiunii Louisianei?

— Acum să-mi răspunzi tu la întrebare, a spus Max. Cine crezi că îi va răpi lui Claiborne controlul asupra teritoriilor?

— Colonelul Burr, bineînţeles. Nu mai este un secret că-şi doreşte secesiunea.

— Da, dar Burr face mai mult decât *să-şi dorească,* a spus Max, urmărind atent reacţia lui Yrujo.

Chipul spaniolului nu trăda nimic.

— Este un lucru de care nimeni nu poate fi sigur, prietene. Nici măcar eu.

Max ştia că era o minciună. Dacă Wilkinson conspira cu Burr, fiind plătit în secret de spanioli, Yrujo cunoştea cu siguranţă ce intenţii avea Burr.

S-a sprijinit de spătar şi a reluat asaltul verbal:

— Don Carlos, i-ai refuzat de curând lui Burr paşaportul pentru Mexic. Este evident că aveai unele îndoieli şi de aceea nu i-ai permis accesul pe teritoriile

spaniole. De ce anume îl suspectezi pe Burr?

— Am fost întotdeauna prevăzător în ceea ce-l priveşte, i-a răspuns sec Yrujo.

— Nu chiar întotdeauna. I-ai dat permisiunea să vină în Florida.

Spaniolul a râs zgomotos, dar nu era cu adevărat amuzat.

— Sursele tale sunt mai bune decât mi-aş fi închipuit, Vallerand.

Max a tras din nou din ţigară, în tăcere, întrebându-se cât de multe ştia cu adevărat Yrujo. Burr şi Wilkinson doreau să-şi adjudece Florida şi pentru asta le ascundeau spaniolilor adevăratele intenţii, convinşi că aceştia nu vor renunţa niciodată de bunăvoie. Dacă Florida nu va mai fi a spaniolilor, Yrujo va fi făcut vinovat. Iar această perspectivă trebuia să-l alarmeze.

— Don Carlos, a spus Max coborând tonul, sper că nu te laşi înşelat de declaraţiile lui Burr cum că ar încerca să servească interesele spaniole.

Au avut un schimb de priviri pline de subînţeles.

— Suntem perfect conştienţi, a continuat Yrujo după o pauză deliberată, că singurele interese pe care le serveşte Burr sunt ale lui.

Max a decis să adopte o altă tactică.

— Atunci poate că vrei să-mi spui ce anume ştii despre scrisoarea pe care Burr i-a dat-o unuia dintre comisarii de graniţă spanioli, aici, în New Orleans. Marchizului de Casa Calvo, mai precis.

— Nu ştiu nimic de vreo scrisoare.

— Se bănuieşte că există câteva asemenea scrisori care au fost înmânate celor care ar putea simpatiza cu cauza lui Burr. Max şi-a studiat vârful pantofului în timp ce a adăugat: inclusiv Casei Calvo. L-a studiat mai apoi cu atenţie pe spaniol.

— Sunt sigur că aş fi auzit de aşa ceva, în cazul în care Casa Calvo ar fi primit-o. *Lo siento.*

Tonul lui Yrujo avea ceva final, aşa că Max şi-a stins ţigara, supărat că nu reuşise să afle mai nimic. Cât ar fi vrut

să ştie ce conţinea acea scrisoare, să aibă o dovadă scrisă a intenţiilor lui Burr!

*

Spre amurg, Max a pornit spre plantaţie. Şi-a înfrânat calul care galopa uşor, văzând o trăsură oprită pe marginea drumului. Una din roţi se spărsese, iar la trăsură era înhămat un singur cal. Iar vizitiul nu se vedea nicăieri. S-a oprit lângă trăsură iar înăuntru s-a mişcat cineva. A pus imediat mâna pe pistolul de care nu se despărţea niciodată atunci când călătorea.

— Vă pot fi de ajutor? a întrebat, strunindu-şi calul care fremăta.

S-a ivit un chip de femeie. Era tânără şi destul de drăguţă, cu siguranţă franţuzoaică. Max nu-şi amintea să o fi văzut vreodată. Dându-şi seama după îmbrăcăminte că avea de-a face cu un gentleman, ea i-a zâmbit:

— *Merçi, monsieur...* dar nu avem nevoie de nimic. Vizitiul nostru trebuie să se întoarcă din clipă în clipă cu ajutoare.

— Nu vorbi cu el, Serina, s-a auzit o voce dinăuntru, plină de resentimente. Nu ştii cine este? Un al doilea chip a apărut la geam.

Max s-a uitat încruntat la ea. Ştia că o mai întâlnise cândva dar nu-şi amintea numele ei. Era cam de vârsta lui, poate chiar puţin mai mare, cu pielea uscată întinsă pe pometii proeminenţi. Ochii ei de un verde deschis erau plini de venin iar colţurile gurii erau lăsate în jos, de parcă ar fi fost trase de nişte aţe invizibile.

— Nu mă recunoşti? i-a spus printre dinţi. Bănuiesc că nu. Voi, cei din familia Vallerand aveţi memoria scurtă.

— Aimée, a protestat încet cealaltă femeie.

Şocat, Max şi-a dat seama că femeia era Aimée Langlois. Se cunoscuseră în adolescenţă, chiar o curtase o vreme, înainte să o cunoască pe Corinne. Pe atunci Aimée era tare frumoasă. Îşi amintea cum o făcea să zâmbească, ba chiar şi că îi furase un sărut sau două, profitând de

neatenţia mătuşii ei.

— Mademoiselle Langlois, a spus el, amintindu-şi că Irénée îi spusese odată că ea nu se măritase. Acum, privind la buzele acelea subţiri, înţelegea şi de ce. Niciun bărbat nu ar fi avut curajul – sau interesul – să o sărute. Dar ce anume se întâmplase de se schimbase într-atât de mult? De ce era plină de amărăciune?

Continuând să-l privească cu răceală, Aimée i-a spus tinerei:

— Este Maximilien Vallerand, Serina. Cel care şi-a ucis soţia. Ai auzit povestea, nu-i aşa?

Stânjenită, tânăra i-a atins braţul, încercând să o facă să tacă.

— Îmi cer scuze pentru cumnata mea, monsieur. Am avut o zi grea şi…

— Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze în numele meu! a răbufnit Aimée şi l-a privit din nou pe Max. Pleacă! În clipa asta!

Max nici nu-şi dorea altceva, dar ele erau singure şi lipsite de apărare iar un gentleman nu le putea abandona într-o asemenea situaţie.

— Permiteţi-mi să aştept aici, aproape, întoarcerea vizitiului. Se lasă noaptea şi este periculos…

— Tu eşti singurul pericol! l-a întrerupt Aimée. Aş aprecia dacă ai pleca imediat!

Max a dat scurt din cap.

— Bună seara, doamnelor, a spus şi şi-a îndemnat calul.

S-a oprit ceva mai departe şi a supravegheat trăsura până ce a sosit o alta, să le ia pe cele două femei. Tulburat de acea întâlnire, a încercat să-şi alunge gândurile despre trecut, dar ele se încăpăţânau să revină. Îşi amintea de zilele inocente ale copilăriei, de fericirea care părea să nu-l părăsească niciodată, de prezenţa fermă dar liniştitoare a tatălui său, de aventurile cu prietenii, de siguranţa că ar putea avea orice fată ar fi vrut.

Reticenţa lui Aimée fusese o provocare pentru el… până în ziua în care îi fusese prezentată Corinne. Şi atunci

uitase de tot şi de toate. Corinne îl vrăjise, îl excitase, îl înnebunise de dorinţa de a o poseda.

Curând după căsătoria lor, felul ei schimbător, cu care îl fermecase pe Max, devenise tot mai greu de suportat. Max nu mai ştia cum să se poarte cu ea. Într-o zi Corinne era veselă, plină de viaţă, pentru ca în ziua următoare să fie tăcută şi posacă. Când exploda de furie pentru că el nu o baga în seamă, când îi striga să nu se mai tot învârtă pe lângă ea.

Cu naivitate, Max sperase că purtarea ei se va îmbunătăţi cu timpul. Din nefericire, ea s-a deteriorat şi mai mult, ajungând la accese de furie, fără motiv. Iar când a rămas însărcinată a început să-l privească pe Max cu ura.

Naşterea gemenilor aproape că a ucis-o, iar el era răspunzător pentru asta. Trist, rănit, a implorat-o să-l ierte pentru orice credea ea că făcuse. De câte ori încerca să se apropie de ea, îl respingea iar dispreţul ei aproape că-l distrugea. A fost pentru ultima oară când a cerut ceva unei femei… până la Lysette.

Gândul la Lysette l-a liniştit şi i-a uşurat durerea aducerilor aminte. Avea nevoie de ea, trebuia să se cufunde în plăcerea trupului ei. În afară de satisfacţia fizică, Lysette îi mai oferea ceva: puterea tămăduitoare a încrederii în el. Era singura persoană din lume care nu îl credea capabil de ceva rău. Dacă se întâmpla ceva şi Lysette începea să aibă dubii, el ştia că nu va putea suporta asta. Ura faptul că se baza atât de mult pe ea, dar se părea că nu avea de ales.

Cum a intrat pe uşă, l-a întâmpinat Alex.

— Te aşteptam, Max. Trebuie să vorbesc ceva cu tine…

— Am avut o zi grea, l-a repezit Max pe când îşi dădea jos haina.

— *Oui,* dar…

— Vorbim mâine.

— *Oui,* dar… Am avut cheltuieli cam mari luna aceasta…

— La jocuri de noroc? Max se afla deja la piciorul

scării, cu Alex pe urmele lui.

— Ţi-am lăsat o chitanţă pe birou.

— Crezi că ai putea găsi o modalitate mai ieftină să-ţi petreci timpul?

— Aş putea, a încuviinţat imediat Alex. Dar până atunci, te ocupi tu de toate?

— Bineînţeles, l-a asigurat Max, urcând grăbit treptele, îşi dorea atât de mult să o vadă pe Lysette că nu mai voia să aştepte nici măcar un minut.

Alex s-a relaxat şi a zâmbit larg când l-a văzut cum urca scara.

— *Merçi,* Max. Cu ceva timp în urmă mi-ai fi ţinut teorie o oră.

— Aş fi făcut-o şi acum, dacă aş fi crezut că schimbă cu ceva lucrurile.

— Mai degrabă cred că ceva – sau cineva – te-a mai îmbunat, *mon frère.*

Max nu s-a oprit din drum nici măcar atunci când a auzit vocea lui Irénée:

— S-a întors Max, Alex? A mâncat? Păi de ce nu l-ai întrebat? Părea înfometat?

— Ai lipsit destul de mult, *mon mari.* Vocea ei i-a alungat imediat posomorârea. Părea că Lysette probase câteva rochii, pentru că munţi de mătase şi dantelă erau peste tot prin cameră, în timp ce lângă pat era o movilă strălucitoare de pantofi brodaţi. Era îmbrăcată cu o rochie de bal de un albastru ca gheaţa, cu decolteu adânc, acoperit doar de un voal transparent care mai mult îi scotea în relief sânii decât să-i ascundă. Era subţire ca o felină, iar albastrul rochiei îi evidenţia culoarea ochilor şi dădea strălucire parului, care părea o flacără.

Văzând-o că se îndrepta spre el, fără îndoială să-l sărute de bun-venit, Max a ridicat o mână, făcându-i semn să rămână pe loc.

— *Petite,* aşteaptă. Sunt plin de praf de pe drum şi miros a cal, i-a spus zâmbind. Hai să-ţi văd rochia.

Lysette a făcut o piruetă şi l-a privit peste umăr. Rochia rămăsese neîncheiată la spate, iar Max a devorat-o

din priviri.

— Foarte frumoasă, a spus.

— O s-o port la balul dat în cinstea colonelului Burr. Îţi dai seama că aceea va fi prima mea apariţie în public ca soţie a ta?

Max nu a reacţionat deloc, deşi cuvintele ei l-au tulburat. Lysette nu avea cum să fie pregătită pentru întrebările acide şi curiozităţile tăioase de care va avea parte, mai mult ca sigur. El se obişnuise deja, dar pentru ea experienţa se putea dovedi foarte neplăcută.

— Este de datoria mea să te avertizez, Lysette. Ziua de ieri nu a fost nimic în comparaţie cu balul. Amintirile tuturor sunt încă vii şi s-ar putea ca unii să te acuze că te-ai măritat cu o întruchipare a diavolului.

Lysette l-a privit gânditoare, apoi s-a apropiat de el şi l-a mângâiat pe obraz:

— Dar chiar eşti un drăcuşor. Mi-ai demonstrat deja asta.

Max s-a aplecat şi şi-a cufundat nasul în părul ei.

— Nu cred că-mi va face prea mare plăcere să-mi văd soţia expusă privirilor altor bărbaţi, i-a spus atingând cu vârful degetelor pielea dezgolită a spatelui.

— Dar este o rochie foarte decentă. Majoritatea femeilor vor avea rochii cu croieli mult mai îndrăzneţe.

— Poate. Dar eu unul nu sunt însurat cu niciuna din ele.

— Nu credeam că eşti gelos din fire, i-a spus Lysette, căreia îi făcuseră plăcere cuvintele lui atât de posesive.

Era atât de frumuşică şi de dulce că Max a luat-o în braţe şi a aruncat-o pe pat.

— Dă-mi voie atunci să-ţi alung orice îndoială, i-a spus şi s-a urcat peste ea, aşa încălţat cum era. Trupul lui i-a boţit imediat fusta. Lysette a râs văzând atâta ardoare şi a început să i se împotrivească, în glumă. A supus-o cu uşurinţă, potrivindu-se între picioarele ei.

— Max, a protestat ea râzând, o să-mi distrugi rochia!

— Îţi cumpăr alta. Îţi cumpăr douăsprezece rochii, dacă mă laşi să fac ce vreau cu tine.

*

În seara balului, Max şi Alexandre îşi făceau de lucru în bibliotecă cu câte un pahar, în timp ce Irénée şi Lysette încă se mai pregăteau, la etaj.

— Femeile, a bombănit Alex. Nu sunt niciodată gata la timp.

Max i-a zâmbit şi a dus paharul cu coniac la gură.

— De ce eşti atât de nerăbdător să ajungi la bal, Alex? Nu cred că din cauza lui Aaron Burr.

— Poate că mă interesează brusc politica, i-a răspuns Alexandre iar Max a pufnit, amuzat.

I-a umplut din nou paharul lui Alexandre şi şi-a sprijinit cotul de poliţa din marmură a şemineului.

— Îţi dai seama că, fiind neînsurat, vei fi asaltat întreaga seară de mame şi de mătuşi care îţi vor prezenta diverse tinere. Asta se întâmplă de obicei la asemenea evenimente.

— O să suport. E vorba de o singură seară.

Max a zâmbit, bănuind că era vorba de o fată care îi atrăsese atenţia fratelui său mai mic.

— Cine este? l-a întrebat.

— Henriette Clement, i-a răspuns el, întorcându-i zâmbetul.

— Sora mai mică a lui Jacques? a întrebat surprins Max, amintindu-şi că se întâlnise de curând cu ea şi cu fratele ei mai mare în prăvălia modistei. Hmm… o fată frumoasă, din câte-mi amintesc.

— *Sang de Dieu,* nici măcar nu am dansat cu ea! Doar pentru că tu te-ai căsătorit nu înseamnă că ideea asta îmi surâde şi mie.

Max a zâmbit.

— N-am pomenit nimic de căsătorie.

Alex a căutat în minte un răspuns potrivit, dar a fost salvat de vocile celor două femei.

— *Bien,* sunt în sfârşit gata, a spus el aşezând paharul pe masă.

Max şi-a urmat fratele în holul de la intrare dar s-a oprit în prag, continuând să ţină paharul în mână. N-a văzut-o chiar de la început pe Lysette, care era în spatele lui Irénée şi a lui Noeline, dar când acestea s-au dat deoparte el nu şi-a putut ascunde admiraţia. Lysette era izbitor de frumoasă în rochia ei simplă, de culoarea ambrei. Culoarea dulce îi punea în valoare pielea şi părul, în timp ce decolteul adânc şi talia înaltă îi flatau silueta.

Lysette era neaşteptat de stăpână pe ea pentru o fată de vârsta ei. Părea calmă şi relaxată, ochii albaştri, inteligenţi îi străluceau. Max nu era genul de bărbat smerit, dar acum îl copleşeau o mulţumire adâncă, un sentiment de admiraţie. Soarta fusese adesea nedreaptă cu el, dar faptul că Lysette era acum soţia lui compensa pentru tot ce i se întâmplase în trecut.

I-a măsurat cu privirea cămaşa albă ca spuma laptelui şi cravata apretată.

— Cât eşti de frumos! i-a spus, culegând o scamă de pe haina lui cea neagră.

Max a plecat capul şi a sărutat-o pe gât.

— Nu vei avea egal în seara aceasta, madame Vallerand. N-ai arătat nicicând mai frumoasă. Uite, vreau să-ţi dăruiesc ceva. Şi a tras-o după el în salon, departe de ochii celorlalţi.

A scos din buzunar un săculeţ din catifea şi i l-a întins.

— În onoarea primului tău bal.

Lysette l-a surâs.

— Nu mă aşteptam să primesc un cadou, Max. A desfăcut săculeţul şi l-a vărsat conţinutul în palmă. Era un set de cercei şi brăţară din diamante de câte două carate, cu motiv floral.

Lysette a clătinat din cap. Parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Îţi plac? a întrebat-o.

— Oh, Max, eşti mult prea generos! Sunt minunate! Şi-a pus brăţara pe mână, peste mănuşă şi l-a lăsat pe Max să-i prindă cerceii la ureche. Strălucirea diamantelor pălea însă în comparaţie cu zâmbetul ei. A dat din cap, să audă

clinchetul cerceilor. Cum să-ţi pot mulţumi pentru un asemenea dar, *mon mari*?

— Cu un sărut, pentru început. A zâmbit când Lysette l-a cuprins pe după gât şi l-a sărutat cu foc. Mai târziu, i-a şoptit el la ureche, îţi arăt şi ce trebuie să faci ca să primeşti şi colierul asortat.

Ea a roşit şi a izbucnit în râs. S-au îndreptat apoi amândoi spre uşă.

— Ia să văd! a exclamat Irénée, observând imediat bijuteriile. A luat-o pe Lysette de mână şi a studiat brăţara, cu privirea expertă a unui bijutier. Foarte frumoasă, *mon fils,* i-a spus lui Max. Pietrele sunt de o calitate extraordinară.

Alex şi-a dres glasul cu zgomot, atrăgându-le atenţia că sosise timpul să o pornească.

— Doar nu vreţi să întârziem, nu-i aşa?

Lysette l-a luat de braţ pe Max şi a şoptit:

— Bernard nu vine?

Max a clătinat din cap, părând să se fi întristat dintr-odată.

— Lui Bernard nu-i plac astfel de evenimente. Iar în seara aceasta în mod special încearcă să mă evite, din cauză că ne-am certat ceva mai devreme.

— Pe ce motiv?

— Îţi explic mai târziu.

Balul era găzduit de familia Seraphine, la una din plantaţiile de pe malul râului. Lui Lysette, casa i s-a părut minunată, cu galerii largi, ferestre numeroase şi acoperiş verde, din ardezie. Interiorul era la fel de impresionant, cu candelabre veneţiene, covoare moi viu colorate şi portrete impozante ale înaintaşilor marcanţi ai familiei.

Doamnele deja obosite de atâta dans se odihneau în holul imens, iar însoţitoarele fetelor de măritat nu le scăpau din ochi pe acestea. Grupuri de tineri se formaseră în apropiere, majoritate dintre ei având *colchemardes,* nişte bastoane-sabie minuscule, dar mortale. Tinerii cu sângele clocotind se duelau adesea, pornind de la dispute aparent lipsite de semnificaţie.

Alexandre îi povestea Lysettei despre ultimul bal la care participase, unde un duel explodase chiar în mijlocul salonului, în loc să se ţină afară. Bărbaţii se împărţiseră în două tabere, sofalele şi scaunele fuseseră date deoparte, mai multe femei leşinaseră şi fusese adusă garda militară, ca să pună capăt încăierării.

— Care a fost motivul duelului? l-a întrebat Lysette.

Alexandre a zâmbit ironic.

— Unul din tineri l-a călcat pe un altul pe picior, din greşeală. A fost însă considerată o insultă deliberată, *et ainsi de suite...* a urmat duelul.

— Bărbaţii creoli sunt îngrozitori, a râs Lysette, punându-şi mâna pe braţul soţului ei. Tu de ce nu ai un *colchemarde,* Max? Nu ai de gând să aperi onoarea degetelor tale de la picioare, dacă se iveşte ocazia?

— Am încredere că-mi vei lua tu apărarea, i-a răspuns Max învăluind-o într-o privire plină de căldură.

Când familia Vallerand a intrat în sala de bal, toată lumea a început să murmure. Repetându-şi în gând că nu avea motive să se teamă, Lysette a arborat un zâmbet larg. A observat aproape imediat că nişte ochi albaştri, intenşi, o priveau cu atenţie. Erau ochii unui bărbat mic de înălţime, cu trăsături delicate, care se afla de cealaltă parte a încăperii, înconjurat de un grup mare de oameni. A continuat să o fixeze cu privirea, făcând-o să roşească.

— Se pare că i-ai atras atenţia colonelului Burr, i-a şoptit Max.

— *El* este? a exclamat Lysette. Nu se poate! Mă aşteptam să fie...

— Cum? a întrebat-o amuzat Max.

— Mai înalt, a spus ea, iar Max a râs.

Burr se aplecase spre cineva aflat în apropiere şi-i murmurase ceva.

— Acum se interesează cine eşti, i-a şoptit Max. Iar dacă îţi va da prea multă atenţie va trebui să se dueleze cu mine. Să sperăm că vreunul dintre prietenii lui îi va spune că sunt mult mai bun la aşa ceva decât Alexander Hamilton.

Lysette a pălit, amintindu-şi de duelul dintre Burr şi Hamilton, un patriot care îl ajutase să scrie noua constituţie, îl provocase pe Hamilton, fiind convins că va învinge. Unii numiseră duelul omor cu sânge rece, ştiindu-se prea bine că Burr era mult mai priceput la mânuirea armelor ca Hamilton. Se mai zvonea şi că Burr nu arătase niciun semn de compasiune sau regret la moartea acestuia.

— Să nu mai vorbim de dueluri, i-a spus.

Înainte ca Max să apuce să-i răspundă şi-a făcut apariţia John Watkins, primarul oraşului New Orleans. După ce i-a întâmpinat cu efuziune, primarul le-a spus că Burr dorea să-i cunoască.

— Suntem onoraţi, i-a răspuns Max şi l-a urmat, cu Lysette la braţul său.

Colonelul Burr era îmbrăcat ca un dandy. Deşi îşi pierduse mare parte din păr, nu purta perucă, lucru pe care Lysette l-a apreciat. Max îi spusese că Burr avea cel puţin patruzeci şi opt de ani, dar ei i se părea că arăta mult mai tânăr. Era bronzat şi zâmbea larg, plin de încredere. Iar ochii îi erau chiar mai remarcabili văzuţi de aproape, plini de energie şi vitalitate.

Deşi era aproape un pitic pe lângă statura impozantă a lui Max, avea o prezenţă magnetică. Le-a sărutat cu efuziune mâinile lui Irénée şi Lysettei, după care a ridicat privirea spre Max.

— Monsieur Vallerand, i-a spus în engleză, în sfârşit ne cunoaştem. A privit-o pe Lysette cu ochi scânteietori, după care a continuat: felicitările mele pentru căsătorie, domnule. Acum, că ţi-am văzut frumoasa mireasă, sunt convins că eşti un bărbat norocos.

Înainte ca Max să-i răspundă, Lysette i s-a adresat pe limba lui:

— Este impresionantă uşurinţa cu care vorbeşti, domnule. Nu mă surprinde, însă.

Burr a privit-o cu un interes şi mai mare. Majoritatea creolelor ştiau doar franceza, aşa că nu se aşteptase ca ea să-i fi înţeles cuvintele:

— Îmi dai voie să te felicit pentru engleza ta,

madame? Vorbeşti foarte bine.

Lysette a plecat capul, în semn de mulţumire.

— M-am considerat norocoasă, colonele, pentru că ţi-am putut asculta discursul de săptămâna trecută, din Place D'Armes, fără să am nevoie de translator.

— Şi ţi-a plăcut?

— Oh, da, i-a răspuns fără să ezite. Eşti un vorbitor înnăscut, iar discursul a fost mobilizator. Am fost tentată să aplaud chiar şi pasajele cu care nu eram de acord.

Burr a râs atât de zgomotos că jumătate din cei aflaţi în încăpere s-au întors spre ei.

— Vreau să ştiu, madame, care au fost acele pasaje cu care nu erai de acord.

Lysette i-a răspuns cu un zâmbet provocator.

— Opiniile mele nu contează, domnule. De cele ale soţului meu ar trebui însă să ţii seama.

— Aşa voi face, i-a răspuns el. S-a întors apoi spre chipul lipsit de expresie al lui Max. Soţia ta nu este numai frumoasă, ci şi isteaţă. Eşti un bărbat norocos, monsieur Vallerand.

Max nu i-a răspuns, dar Lysette a simţit că îl îmboldea gelozia. El a schimbat rapid subiectul:

— Cum ţi se pare climatul din New Orleans, colonele?

Întrebarea l-a făcut pe Burr să zâmbească.

— Bănuiesc că te referi la cel politic, nu? Mi se pare foarte plăcut, monsieur Vallerand. Călătoria până aici a fost agreabilă şi am întâlnit mulţi prieteni neaşteptaţi.

— Asta am auzit şi eu.

— Este adevărat că ai o afacere cu nave, monsieur? Lucru rar pentru un bărbat creol. Ştiam că ei nu se ocupă cu asemenea lucruri mercantile. Sunt mai prejos de ei.

— Aceasta este regula, într-adevăr. Numai că eu nu sunt omul regulilor.

— Nici eu, i-a spus Burr şi l-a privit cercetător pe Max. Am făcut cunoştinţă cu mulţi oameni din comunitate, monsieur, majoritatea aparţinând Asociaţiei Mexicane. Faci parte din ea?

Lysette şi-a amintit că Max îi povestise despre

Asociaţia Mexicană, un grup de cetăţeni importanţi care doreau eliberarea Mexicului, pentru că asta ar fi adus mari beneficii negustorilor din New Orleans. Toţi cei care făceau parte din acest grup erau şi simpatizanţi de-ai lui Burr.

— Nu, i-a răspuns Max. Viaţa mi-a dovedit că atunci când faci parte dintr-o asociaţie ai parte şi de obligaţii nedorite.

— Interesant, a spus Burr, iar ochii i-au strălucit, simţind provocarea. Aş vrea să-mi dai şansa să te conving de contrariu, monsieur. Putem discuta altă dată?

— Se poate aranja.

Curând, Burr a fost solicitat de alţii care doreau să-i fie prezentaţi, aşa că Max s-a îndepărtat, împreună cu Lysette.

— Ce părere ţi-a făcut? a întrebat-o.

— Este periculos, a venit imediat răspunsul ei. Nu cred că ar fi atât de încrezător dacă nu ar avea motive. Este evident că i-a convins pe mulţi să i se alăture.

— Şi eu cred acelaşi lucru, i-a spus Max.

Alexandre s-a apropiat de ei. O lăsase pe Irénée cu prietenele ei, care bârfeau într-un colţ.

— Cumnata mea frumoasă, i-a spus Lysettei. Vino să dansezi cu mine, *s'il vous plaît.*

Lysette l-a luat de braţ.

— Te superi, Max?

Soţul ei a clătinat din cap, dar l-a privit ameninţător pe fratele lui:

— Să nu o laşi singură nicio clipă.

— Eu cred că ştiu să mă comport, *mon frère,* i-a răspuns indignat Alexandre. A luat-o pe Lysette cu el şi s-a oprit în mijlocul ringului. O vezi pe fata în rochie verde? a întrebat-o. Cea brunetă?

— Nu, nu o văd…

— Este înaltă şi are panglici galbene în păr. Iar bărbatul blond cu care dansează este vărul ei. O vezi? Ea este Henriette Clement. Vreau să-i atrag atenţia. Prefă-te că te distrezi, râzi ca şi cum ţi-aş fi spus ceva foarte amuzant.

— O să mă străduiesc, i-a zâmbit Lysette. Ai de gând să-i faci curte?

Alex a privit peste umăr.

— Aş vrea, a recunoscut. Chiar foarte mult. Dar familia ei nu mă agreează.

— Dar domnişoara Clement este interesată de tine?

— Nu sunt foarte sigur. Dacă aş putea să petrec ceva timp cu ea… numai că ori de câte ori mă apropii, familia ei sare imediat.

— Dacă vrei să vorbeşti cu ea trebuie să ceri ajutorul mătuşii ei.

— Mătuşa este un dragon, i-a răspuns cu tristeţe Alexandre.

— Va trebui atunci să o farmeci. Dacă mătuşa va ajunge să te placă şi-ţi va pleda cauza, vei reuşi să o întâlneşti pe mademoiselle Clement. *Alors,* du-te după mătuşă. Şi poartă-te frumos cu ea.

— Chiar acum? a întrebat Alexandre. Dar nu te pot lăsa singură. Mă omoară Max dacă nu stau cu tine.

— Irénée e chiar aici. Mă duc la ea.

— Şi dansul nostru?

— Dansăm mai târziu, i-a promis Lysette râzând. Acum ai altceva mai important de făcut.

— Bine, a murmurat Alexandre, îndreptându-şi umerii. Bănuiesc că nu am nimic de pierdut, *n'est-ce pas?*

Lysette s-a îndreptat zâmbind spre Irénée şi spre grupul de femei grizonante care o înconjurau. Nu a putut să nu bage însă de seamă câteva priviri indiscrete. Câţiva tineri s-au oprit din conversaţie şi i-au urmărit fiecare mişcare. Până să ajungă la destinaţie, Lysette a roşit puternic. Irénée a întâmpinat-o cu braţele deschise.

— *Bellemére,* a spus Lysette. Te distrezi?

— Bineînţeles! i-a răspuns Irénée. Şi se pare că şi tu ai un mare succes. Diron Clement, domnul în vârstă de colo, tocmai le spunea celorlalţi că eşti o mare frumuseţe, după părerea lui!

Lysette a râs…

— Ar trebui să-şi mai şteargă ochelarii.

— N-ar fi spus-o dacă nu ar fi fost convins, i-a spus Irénée femeii corpolente de lângă ea. Spune-i şi tu, Yvonne!

Yvonne, o verişoară în vârstă din partea lui Irénée, i-a zâmbit larg Lysettei.

— Eşti o fată foarte frumoasă, Lysette. Mi-o amintesc pe mama ta: la fel era şi ea, în tinereţe. Frumoasă şi plină de viaţă. Totul se lumina când ea intra într-o încăpere!

Lysette şi-a spus cu tristeţe că nimeni nu ar mai fi considerat-o acum frumoasă pe mama ei, după ravagiile produse de căsătoria ei cu Gaspard.

Surprinzându-i tristeţea din privire, Yvonne s-a grăbit să schimbe subiectul.

— Ce diamante splendide, Lysette! Irénée mi-a spus că sunt un cadou din partea lui Maximilien.

Lysette a zâmbit şi şi-a coborât privirea spre brăţara care îi scânteia la încheietură.

— Soţul meu este foarte generos.

Femeia în vârstă s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit, confidenţial:

— Sunt convinsă că este, draga mea. Ţine însă minte ce-ţi spun: va fi *şi mai* generos când îi vei purta în pântec copilul. Trebuie să rămâi însărcinată cât mai curând.

Amuzată de preocuparea tuturor femeilor creole de a face copii, Lysette a încercat să pară interesată de cuvintele ei:

— Oui, madame.

— Ca soţie a unui Vallerand, a continuat Yvonne cu şi mai mult entuziasm, va trebui să fii un exemplu pentru celelalte tinere soţii creole. Avem mare nevoie, mai ales acum când atâtea americance obraznice se mută în New Orleans! A plescăit, cu dispreţ. Nişte fiinţe lipsite de ruşine – fără pic de delicateţe! Nu li se pare deloc nepotrivit să meargă peste tot neînsoţite şi îşi întrerup mereu soţii atunci când vorbesc. Tinerele soţii creole au responsabilitatea de a păstra vechile valori, dar până nu vei avea copii nu vei avea cu adevărat autoritate.

— Este foarte adevărat, a fost de acord Irénée.

Lysette a dat din cap, serioasă, deşi o pufnea râsul.

Ea era mai apropiată de curajoasele femei americane decât de creolele cele cuviincioase.

— Mă voi ruga la Dumnezeu să fiu curând binecuvântată cu copii, madame.

— *Bien sûr,* i-a răspuns Yvonne, mulţumită că vorbele ei avuseseră efectul dorit.

Au continuat să sporovăiască până când soţul ei şi-a făcut apariţia şi i-a întins mâna:

— O fur pentru un dans, a spus.

Lysette i s-a alăturat bucuroasă, atrasă de cadrilul care tocmai începuse.

— N-am mai dansat de mult, i-a spus Max. Mi-am cam ieşit din mână, *petite.*

— Nu-ţi place să dansezi, Max?

— Ba da, numai că nu mi-a fost prea uşor să-mi găsesc partenere. Din cauza reputaţiei, ştii.

— Acum ai parteneră, i-a spus Lysette pe când îşi ocupau locul în cadril. Au dansat până ce muzicanţii au făcut o pauză. Atunci, Max a tras-o pe Lysette deoparte, lângă uşile franţuzeşti care se deschideau spre galeria exterioară.

Când a trecut pe lângă ei un servitor cu o tavă cu cupe cu şampanie, Max a luat două şi i-a întins una Lysettei. Ea a acceptat fără să ezite şi a dat-o peste cap, însetată, fără să ţină cont de privirile dezaprobatoare ale femeilor din preajmă. Nu era cuviincios ca o tânără să bea în public, nici măcar dacă era măritată. Max, pe de altă parte, părea amuzat.

— Mmm… m-am cam ameţit, i-a spus Lysette după ce a terminat paharul. Zâmbind, Max l-a pus pe tava unui alt servitor care trecea pe acolo.

— Aerul proaspăt te va limpezi, i-a spus el. Vrei să ieşim puţin afară?

Ea l-a privit suspicioasă.

— Dacă accept, îmi vei face avansuri?

— Bineînţeles, i-a răspuns el fără să ezite.

— În cazul acesta, da.

Max a ajutat-o să se strecoare după uşile franţuzeşti

şi a tras-o după el în grădină, după gardul viu. Lysette se simţea ameţită, imorală chiar, de parcă şi-ar fi dat întâlnire cu un amant. Max a ridicat-o de la pământ şi a învârtit-o prin aer, făcând-o să chicotească. Lysette l-a luat pe după gât şi să lipit de el, dar un gând nu-i dădea pace:

— Max… cum ar fi fost dacă ne-am fi cunoscut abia în seara asta, iar eu aş fi fost soţia lui Etienne Sagesse? Aş fi putut la fel de bine să fiu mireasa lui, nu a ta. Dacă nu aş fi fugit şi dacă Justin şi Philippe nu m-ar fi găsit… sau dacă ai fi decis să mă trimiţi înapoi la Sagesse…

— Nu te-aş fi trimis în niciun caz la el. Iar dacă te-ai fi măritat cu Sagesse, te-aş fi luat de lângă el. Indiferent ce ar fi trebuit să fac pentru asta.

Dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat, cuvintele ar fi părut o laudă deşartă. Dar Max fusese foarte convingător. Lysette îi privea uimită chipul umbrit.

— *Mon mari,* a şoptit ea, uneori aproape că mă înspăimânţi.

Max a mângâiat-o pe gât, apoi degetele i-au rătăcit pe decolteu.

— De ce?

Lysette a închis ochii când degetele lui i s-au strecurat în corset, atingându-i un ştire.

— Nu te dai în lături de la nimic atunci când vrei să obţii ceva. Mă întreb dacă te poate opri ceva, vreodată.

— Doar tu. Max s-a jucat cu sânul ei până ce sfârcul i s-a întărit. Ştii bine asta.

Gura lui i-a coborât pe gât iar ea a oftat de plăcere.

— Deci… dacă ţi-aş cere vreodată să faci ceva împotriva voinţei tale… ai face?

— Bineînţeles.

Respiraţia i s-a accelerat când buzele lui fierbinţi s-au lipit de gâtul ei. Şi-a trecut mâna prin părul lui şi i-a şoptit:

— Max… vreau să-ţi spun cât de mult te…

S-a oprit brusc pentru că a văzut o umbră dincolo de un tufiş înalt. Primul ei gând a fost că trebuia să fie un animal, dar forma a prins contur. Era cu siguranţă un bărbat care venea spre ei. Max s-a întors şi a tras-o pe

Lysette în spatele lui, să-l poată confrunta pe cel care se apropia.

Cu un sentiment neplăcut, mai degrabă o senzaţie că încerca din răsputeri să nu alunece în gol, a auzit vocea lui Etienne Sagesse:

— Ah, Lysette, a spus în timp ce se apropia. Era evident că băuse mai mult decât ar fi trebuit, chipul îi era buhăit. Pari să te distrezi de minune, *ma chère.* Te plâng, însă. Într-o bună zi vei înţelege că ar fi fost mai înţelept din partea ta să rămâi cu mine. Şi mă tem că şi biata Corinne ar fi de acord cu mine.

Capitolul 11

Lysette ştiuse că era inevitabil să dea ochii cu Etienne Sagesse, cândva. Nu avea însă să fie pregătită nicicând pentru asta. Cât ai clipi, şi-a amintit toată ura pe care o simţise pentru el, toată teama şi disperarea care o determinaseră să rişte nebuneşte şi să fugă. Nu se îndoise niciun moment că îşi formase o părere corectă despre el. Dacă s-ar fi măritat cu Sagesse, acesta ar fi umilit-o, ar fi înjosit-o în toate felurile posibile. A căutat orbeşte mâna lui Max şi i-a simţit degetele strângând-o încurajator.

— Ce doreşti? l-a întrebat sec Max pe Sagesse.

— Păi, să te felicit. Nu am fost invitat la nuntă, aşa că nu am avut acest prilej. Sagesse avea un zâmbet de reptilă. Pari să fii mulţumită că ai devenit o Vallerand, Lysette. Dar îmi amintesc că şi Corinne a fost la fel… la început.

— Dacă vrei un alt duel, nicio problemă, a mârâit Max. Iar de data aceasta voi merge până la capăt.

— Mă provoci?

— Nu, s-a grăbit Lysette să spună. Max…

— Nu este o provocare, doar un avertisment, a spus Max ignorând izbucnirea Lysettei. A strâns-o mai tare de mână, să o determine să tacă, iar ea a clipit din cauza strânsorii.

— Crezi că ai câştigat, i-a spus Etienne lui Max. Ai tot ce-ţi doreşti, nu-i aşa? Dar este doar o chestiune de timp şi vei pierde totul... iar eu îţi voi urmări cu mare plăcere declinul.

Era cât pe ce să se împiedice când s-a întors să plece, clătinându-se aşa cum o făceau beţivii.

Lysette şi Max l-au urmărit cu privirea până când a dispărut.

— Sper ca rudele lui să-l ducă acasă înainte să se facă de râs, a spus Lysette. Pare hotărât să se distrugă. E ciudat... dar oricât de mult l-aş urî... acum chiar mi-a fost milă de el.

Max o privea ironic.

— Ţie nu? l-a întrebat ea.

— Nu.

— Ba eu cred că da. Lysette s-a lipit de pieptul lui şi i-a inspirat aroma trupului, atât de familiară. Dar nu trebuie să-l lăsăm pe Sagesse să ne strice seara. Du-mă înapoi înăuntru, Max. Vreau să mai dansăm.

Din nefericire, în ciuda eforturilor ei de a se distra, prezenţa lui Sagesse a reuşit să abată o umbră asupra întregii lor seri. A rămas într-un colţ al salonului, privind-o fix, în timp ce toate rudele lui se chinuiau să-l facă să tacă. Invitaţii la bal se uitau când la ei, când la cei din familia Vallerand, până când, sătulă de toate astea, Lysette i-a cerut lui Max să o ducă acasă.

Max nu a vorbit prea mult pe drumul spre casă. Lysette făcea conversaţie cu Irénée şi Alexandre, schimbând impresii şi bârfind puţin.

— Cum a fost? l-a întrebat ea pe Alexandre. Ai stat de vorbă cu mătuşa lui Henriette Clement?

— Oh, da, i-a răspuns îmbufnat Alex. A trebuit să o suport mai bine de un sfert de oră, timp în care nu a făcu decât să-mi repete că nicio tânără nu poate fi în siguranţă atunci când în apropierea ei se află un Vallerand. Nici dacă ar avea zece însoţitoare.

— Nu-mi imaginez care ar fi motivul, i-a răspuns Lysette şi l-a privit zâmbind pe Max. *Qu'est-ce que c'est?* l-

a întrebat încet, când Irénée a început să discute cu Alex despre familia Clement. Încă te mai gândeşti la Etienne Sagesse?

Max a clătinat din cap, privind afară. Trăsura îşi croia cu greu drum prin noroaie.

— Nu… nu are nicio legătură cu el. Am un presentiment ciudat. Nu ştiu sigur ce poate fi. Dar abia aştept să ajungem acasă.

Din nefericire, premoniţia lui Max s-a adeverit. Când au intrat în casă au fost întâmpinaţi de Noeline care părea foarte îngrijorată. Philippe era aşezat pe una din banchetele din hol şi părea răvăşit.

— Monsieur Justin a lipsit întreaga zi, le-a spus Noeline. Nu a venit nici la cină.

Max s-a întors spre Philippe.

— Unde este?

Philippe s-a ridicat în picioare, tulburat.

— Nu ştiu, tată. Piroga nu mai este la locul ei. Cred că Justin a plecat undeva cu ea.

— Când v-aţi văzut ultima oară?

— Azi-dimineaţă. Justin s-a lăudat că a reuşit să se furişeze din casă aseară, după ce toată lumea a mers la culcare. Spunea că s-a întâlnit cu câţiva membri ai echipajului unui şlep, pe strada Tehoupitoulas şi că are de gând să plece cu ei, în seara asta. Dar nu l-am crezut.

— Oh, bietul Justin! a strigat Irénée, deznădăjduită.

Max a înjurat în bărbie. Pe şlepuri, bărbaţii mâncau şi dormeau pe punte, fără să se protejeze de vicisitudinile vremii. Ideea lor de distracţie era să se îmbete criţă cu whiskey făcut din secară şi să meargă la bordeluri, unde aveau parte de boli şi de violenţă. Când se băteau, nu se dădeau înapoi de la nimic: muşcau, loveau cu picioarele şi-şi mutilau fără milă adversarii, scoţându-le ochii din orbite. Justin le fusese deja o pradă sigură, fără îndoială.

— Ce echipaj? a întrebat Max. Cum se numeşte şlepul?

Philippe a clătinat din cap, neajutorat.

Max s-a întors spre uşă, unde rămăsese Alex, cu gura

căscată.

Alex s-a dat un pas înapoi.

— Oh, nu. Fac eforturi să mă ţin departe de asemenea oameni. Nu vreau să-mi risc gâtul ca să-l salvez pe neghiobul de fiu al tău, care oricum nu vrea să fie găsit. Duceţi-vă la culcare cu toţii. Probabil că mâine dimineaţă îşi va face apariţia.

— Sau va sfârşi pe fundul râului, cu gâtul tăiat. Max l-a împins pe Alex cât-colo şi a ieşit pe uşă.

— N-o să-l găseşti! i-a strigat Alex.

— Ba da. Iar după ce mă asigur că e teafăr, o să-i rup urechile.

Lysette s-a repezit după el.

— Ai grijă, Max. El i-a făcut un gest scurt, fără să se obosească să întoarcă privirea. Ea şi-a muşcat limba, pentru că ar fi vrut să-l strige din nou, ştiind câte griji îşi făcea pentru fiul său. S-a întors însă pe călcâie şi l-a strâns pe Alex de braţ: trebuie să mergi cu el. Trebuie să-l ajuţi.

— Al naibii să fiu dacă fac asta.

— Max are nevoie de ajutorul tău, a insistat ea. Of, Alexandre, fii şi tu de ajutor, măcar o dată!

Mama lui a susţinut-o la rândul ei, împingându-l pe Alexandre spre uşă:

— Da, trebuie să-l însoţeşti pe Max, *mon fils.*

— Sunt obosit, a protestat el.

— Gândeşte-te la Justin! i-a spus Irénée, trăgându-l de celălalt braţ. Ar putea avea necazuri chiar în clipa asta! Poate că suferă!

— Dacă există dreptate pe lume, chiar suferă, a bombănit Alex, eliberându-se din strânsoarea celor două şi pornind în urma fratelui său mai mare.

Ele au închis imediat uşa în urma lui, temându-se ca el să nu se răzgândească şi să se întoarcă.

— Justin îmi scoate peri albi, a spus Irénée cu părere de rău. S-a uitat la Philippe. De ce nu poate fi şi el ca tine?

Philippe a explodat dintr-odată:

— De ce-mi pune toată lumea această întrebare? Eu nu sunt fratele cel bun, aşa cum Justin nu este cel rău.

Irénée a oftat, părând brusc extenuată.

— Sunt prea obosită ca să mai discut despre asta. Noeline, ajută-mă te rog.

După ce Irénée şi Noeline s-au îndepărtat, în casă s-a lăsat tăcerea. Philippe şi-a îngropat faţa în mâini. Lysette se aşezat lângă el, plină de compasiune.

— Justin şi cu mine suntem foarte diferiţi, a spus Philippe înfundat. Pentru el, lucrurile se desfăşoară mult prea lent, totul îl plictiseşte. Întotdeauna şi-a dorit să fugă de acasă. Se simte ca într-o cuşcă, mai mereu.

— Din cauza celor întâmplate cu mama voastră? l-a întrebat Lysette. Pentru că lumea crede că Max a ucis-o?

— În mare parte, da, a oftat Philippe. Nu e uşor să fii un Vallerand. Şi eu şi Justin ştim ce crede lumea despre noi. Am auzit şi ce se spune despre mama noastră – cum că ar fi fost nebună. Şi ştim că toată lumea din New Orleans e convinsă că mâinile tatălui nostru sunt mânjite cu sângele ei.

— Eu nu cred asta, i-a spus Lysette cu convingere. Şi nici tu nu ar trebui să o crezi.

— Nu cred, în mare parte din timp. Privirea lui chinuită a întâlnit-o pe a ei. Dar Justin e convins de asta şi de aceea îi este atât de greu.

*

Max şi Alexandre au lipsit toată noaptea. S-au întors abia spre după-amiază, fără Justin. Max era mai agitat decât îl văzuse Lysette vreodată. Gândurile îi păreau să i se succeadă cu rapiditate, cuvintele nu ţineau pasul cu ele.

— Nici urmă de Justin, a spus răguşit, dând peste cap, dintr-o singură înghiţitură, toată ceaşca de cafea. Am găsit un luntraş care susţine că ar fi văzut un băiat cu semnalmentele lui. Dumnezeu ştie dacă m-a minţit sau nu. Poate că s-a alăturat unui echipaj, deşi nu-l cred într-atât de nesăbuit.

— Mă duc să mă culc, a mormăit Alex. Era palid, cu ochii injectaţi.

Lysette s-a apropiat de soţul ei şi i-a pus o mână pe umăr.

— Şi tu ar trebui să te odihneşti, Max.

El i-a făcut semn lui Noeline să-i mai toarne cafea.

— Plec din nou, în câteva minute. Bernard va merge cu mine. O să-i cer şi lui Jacques Clement câteva ajutoare.

Lysette îşi dorea să fi găsit cuvintele potrivite să-l aline.

— Nu cred că a fugit, i-a spus pe când se aşeza lângă el. Cred că are doar nevoie de atenţie. Se ţine intenţionat departe, aşteaptă să vadă dacă dispariţia lui face vâlvă.

Degetele lui tremurau uşor în jurul ceştii de cafea.

— Să pun eu mâna pe el. O să aibă parte de atenţie…

Ea i-a luat mâna liberă în mâinile ei şi i-a strâns-o cu putere.

— Ştiu că acum eşti supărat pe el, dar cred că mai degrabă ţi-e teamă pentru el. Poate că asta ar trebui să-i spui, când îl vei găsi.

Max şi-a sprijinit coatele pe masă şi a început să-şi maseze tâmplele.

— Justin este mult prea încăpăţânat ca să asculte ce-i spun eu.

— Am impresia că şi el a făcut aceeaşi remarcă despre tine, odată.

Max a zâmbit slab.

— Uneori mă regăsesc în el, a recunoscut. Dar când eram de vârsta lui nu eram nici pe jumătate atât de încăpăţânat.

— O întreb eu pe Irénée, l-a necăjit uşurel Lysette. Nu ştiu ce mă face să cred că-mi va spune altceva.

Max i-a sărutat palma deschisă.

— Dacă nu-l găsesc, Lysette…

— Îl vei găsi.

*

Căutarea a mai durat o zi şi o noapte. Max a mers de la un vas la altul, întrebând în stânga şi-n dreapta. Câţiva i-

au spus că-l văzuseră pe Justin – sau pe un băiat semănând cu el. Că băuseră şi jucaseră jocuri de noroc cu el, că dispăruse împreună cu o prostituată din port şi nu-l mai văzuse nimeni de atunci.

— Minunat, a spus Bernard când a auzit. Acum trebuie să ne facem griji şi să nu se îmbolnăvească de blenoragie.

— Acesta să fie cel mai mare motiv de îngrijorare, i-a răspuns Max îngândurat.

După ce au chestionat zeci de oameni şi au cutreierat până la ultima plută şi barjă din zonă, cei porniţi în căutarea lui Justin au convenit să se întoarcă la casele lor şi să pornească din nou a doua zi dimineaţă. Max era în picioare de de două zile şi două nopţi iar oboseala îşi spunea deja cuvântul. Neras şi murdar, semănând deja cu marinarii între care stătuse atâtea ore, Max s-a îndreptat spre casă, mergând cu grijă şi clipind des, încercând din răsputeri să rămână treaz.

Era trecut de ora trei dimineaţa dar Lysette îl aştepta. Inima i s-a strâns când l-a văzut epuizat şi înfrânt. A încercat să-l ajute să urce în dormitor, dar Max a refuzat, de teamă să nu cadă într-un somn profund. Nu avea la dispoziţie decât câteva ore de odihnă. Împreună cu Philippe, Lysette l-a ajutat să ajungă în salon şi i-a scos ghetele. El şi-a pus capul în poala ei şi a închis ochii. Philippe i-a lăsat singuri, nu înainte de a mai arunca o privire îngrijorată, din prag.

— Nu e de găsit, a murmurat Max. Parcă ar fi dispărut de pe faţa pământului.

Lysette l-a mângâiat uşurel.

— Încearcă să dormi. Mai e puţin şi se luminează de ziuă.

— Îmi amintesc de vremurile când era foarte mic. Uneori îl luam în braţe când dormea. Aş fi vrut să-l pot proteja de toate, să-l ştiu sănătos şi fericit pentru toată viaţa. Numai că nu am reuşit să-l ţin la adăpost.

— Haide, odihneşte-te. Îl vei găsi mâine, *bien-aimé.*

Max a adormit, iar Lysette l-a vegheat. Constatase cu surprindere că ajunsese să ţină mult la Justin şi la Philippe,

într-un timp foarte scurt. Îi împărtăşea grijile lui Max în ceea ce-i privea pe gemeni şi îşi dorea cu disperare ca acesta să-şi regăsească liniştea. Cât de nedreaptă era viaţa! Încărca umerii celor nevinovaţi cu poveri grele şi-i lăsa să suporte consecinţele greşelilor altora.

Cuibărită lângă Max, Lysette a reuşit să aţipească într-un târziu. Cerul începuse să-şi schimbe culoarea, Soseau zorii. Lysette s-a frecat la ochi, având grijă să nu-şi trezească soţul.

A auzit un zgomot venit dinspre holul de la intrare. Se deschisese uşa. Intrusul s-a furişat în casă şi s-a oprit în pragul salonului.

Era Justin, murdar şi cu hainele în dezordine. Cu toate astea, însă, arăta mai bine decât Max. I-a privit în tăcere pe Lysette şi pe Max, ghemuit pe sofa. Pentru o clipă, Lysette s-a gândit să-i facă semn să urce în camera lui, pentru ca Max să poată dormi, dar s-a răzgândit. Max ar fi vrut să afle de îndată că fiul lui se întorsese. Ar fi fost furios dacă ar fi ratat prilejul să-l confrunte în clipa în care acesta intrase pe uşă.

— Intră, i-a spus Lysette încet.

Max s-a foit auzindu-i vocea, iar ea s-a aplecat spre el.

— Totul e bine, *bien-aimé.* S-a întors.

Max a sărit de pe canapea.

— Justin? Unde ai fost?

— Cu nişte prieteni.

— Eşti bine? l-a întrebat Lysette.

— Bineînţeles. De ce n-aş fi?

Lysette a închis ochii. Ştia prea bine că şi cea mai mică urmă de căinţă din partea băiatului l-ar fi împiedicat pe Max să-şi piardă firea. Aşa cum prevăzuse, Max a pălit, frustrat:

— Data viitoare, când te decizi să mai pleci aşa, fără să spui cuiva, nu te mai obosi să vii înapoi, i-a spus printre dinţi.

— Nu sunt obligat să locuiesc aici! a explodat Justin. Şi nici să depind întru totul de tine! Vrei să plec? Bine! Plec şi nu mă mai uit înapoi! S-a întors pe călcâie şi a ieşit pe

unde intrase.

— Justin, nu! Lysette s-a ridicat în grabă de pe sofa. Max nu s-a clintit. L-a privit cu ochi mari. Nu te duci după el?

Era prea furios ca să gândească limpede.

— Lasă-l să plece.

Lysettei nu-i venea să creadă.

— Nu ştiu care e mai încăpăţânat dintre voi doi! A pornit-o după Justin, lăsându-l pe Max, care înjura cât îl ţinea gura.

Când să ajungă la prima treaptă, Lysette s-a lovit la degetul mic de la picior.

— Au! S-a repezit în urma lui Justin, şchiopătând. Opreşte-te, Justin! În clipa aceasta! Stai!

Spre marea ei surprindere, el a făcut întocmai. A rămas pe loc, cu spatele la ea şi cu mâinile în şold. Lysette s-a apropiat, încă şchiopătând.

— Max te-a căutat disperat, i-a spus. A apelat la o mulţime de oameni care te-au căutat la rândul lor. Nu a mâncat nimic. Nu a dormit deloc, cu excepţia celor trei ore, pe sofa, azi-noapte.

— Nu încerca să mă faci să spun că-mi pare rău! Pentru că nu-mi pare!

— Încerc să te fac să înţelegi cât de îngrijorat a fost. Era îngrozit să nu cumva să fi păţit ceva.

Justin a pufnit, ironic.

— Mie nu mi s-a părut deloc îngrozit.

— Eşti nedrept.

— El este nedrept cu mine! Întotdeauna trebuie să controleze tot. Şi pe toată lumea.

Lysette a închis ochii şi s-a rugat ca Dumnezeu să-i dea răbdare.

— Te rog să te întorci, Justin, i-a spus calmă. Nu pot vorbi când stai cu spatele la mine.

Băiatul s-a întors. Ochii îi străluceau de furie. Dar Lysette nu a dat înapoi.

— Nici nu-ţi dai seama cât de mult te iubeşte.

— Nu este capabil de iubire. Nu iubeşte pe nimeni! s-a

răstit Justin. Nici măcar pe tine!

Deşi ştia că Justin nu credea ce-i spunea, cuvintele lui au şocat-o.

— Nu este adevărat!

— Iar tu eşti o proastă dacă crezi în cineva care şi-a ucis soţia. Băiatul îşi fixase privirea în pământ şi tremura din tot corpul.

— Justin, i-a spus ea încetişor. În adâncul inimii, ştii că tatăl tău nu putea să facă aşa ceva.

— Nu am de unde să ştiu. Justin a tras adânc aer în piept, continuând să ţină privirea în jos. Ar fi putut să o facă. Oricine este capabil de crimă.

— Nu, Justin. S-a apropiat cu grijă de el. Haide înăuntru, cu mine. L-a prins de mână.

Justin s-a smucit imediat.

— El nu vrea asta.

— Da, probabil că din cauza asta este complet epuizat, după ce te-a căutat atâta timp. S-a abţinut cu greu să nu-l atingă din nou. Ai plecat doar pentru că ai vrut să-l superi?

— Nu… Eram… Trebuia să nu mai văd.

— Ce anume?

— Pe nimeni şi nimic. Nu pot fi aşa cum se aşteaptă ei. Vor să fiu băiat bun, aşa cum este Philippe, să nu le pun întrebări incomode şi să nu le amintesc de mama. Ochii i-au strălucit şi a strâns pumnii, încercând să-şi ascundă lacrimile. Numai că eu sunt exact ca ea. Ştiu asta.

Lysette a trebuit să facă eforturi să nu-l ia în braţe şi să nu-l aline ca pe un copil. Nu l-a contrazis, ştiind că era prea obosit, fizic şi emoţional, ca să mai judece clar.

— Vino cu mine, i-a şoptit. Familia ta a avut parte de destule griji. Iar tu ai nevoie de odihnă. S-a întors şi a pornit spre casă. Şi-a ţinut respiraţia până când a auzit zgomot de paşi, urmând-o.

*

Temându-se să nu-i spună ceva nepotrivit sub

imperiul furiei, Max l-a evitat pe Justin toată ziua care a urmat. Lysette l-a convins cu blândeţe să poarte o discuţie cu băiatul iar el a acceptat cu greu, dar numai după ce se va fi întâlnit cu colonelul Burr.

Era aproape de miezul nopţii când Max l-a primit pe Burr în biblioteca sa, ştiind că acesta se aştepta ca încă un om important, bogat, să treacă de partea lui. Se zvonea că Daniel Clark, un negustor din New Orleans care avea o flotă de vase comerciale şi un număr important de depozite îi dăduse lui Burr douăzeci şi cinci de mii de dolari. Şi că încă câţiva îi dăduseră deja aceeaşi sumă, fiecare. Max nu avea de gând să contribuie nici măcar cu un penny, dar era interesat de ce avea să-i spună ambiţiosul colonel.

Burr fermecase aproape pe toată lumea în New Orleans – chiar şi pe călugăriţele ursuline. Fusese primit peste tot cu multă ospitalitate. Mai marii bisericii catolice şi membrii Asociaţiei Mexicane îi garantaseră sprijinul lor. Convingerea generală era că Burr plănuia un atac împotriva spaniolilor, cu sprijinul secret din partea guvernului lui Jefferson. Totuşi, Max avea suficiente informaţii confidenţiale ca să fie de altă părere. Burr nu era deloc aliatul lui Jefferson – din contră, punea la cale o conspiraţie.

L-a întrebat foarte direct pe Burr de ce dorise să-l întâlnească între patru ochi, într-un secret total:

— La urma urmei, subliniase Max, un aliat în plus sau în minus nu înseamnă mare lucru. Nu-ţi influenţează planurile – oricare ar fi ele…

— Eşti recunoscut drept un om foarte întreprinzător, monsieur Vallerand. Aş aprecia sprijinul tău politic. Şi, sincer să fiu, eşti atât de bogat încât nu-mi permit să te ocolesc.

Max a zâmbit. Îi plăcea francheţea interlocutorului său.

— Poate că nu ar trebui să treci cu vederea reputaţia mea, cam pătată. Ar putea fi o vulnerabilitate pentru orice politician care şi-ar asocia numele cu al mea.

Burr a clătinat din cap.

— Am auzit nişte zvonuri, dar nu cred că pot avea

legătură cu planurile mele.

— Care sunt...? Tensiunea plutea prin aer. Preţ de câteva clipe, între cei doi s-a lăsat tăcerea.

— Cred că îţi imaginezi şi singur, i-a spus Burr într-un final.

— Nu prea, a minţit cu nonşalanţă Max.

Burr a refuzat paharul cu băutură, s-a aşezat mai comod în fotoliul din piele şi a început să discute banalităţi. Despre New Orleans, despre familie şi politică.

Max îi înţelegea perfect dilema. Burr risca mult dacă îi dezvăluia lui Max informaţii în schimbul sprijinului acestuia. Trebuia să facă în aşa fel încât să nu-şi pună planurile în pericol. I-a explicat că avea de gând să folosească New Orleans-ul drept bază, să cucerească Mexicul şi să smulgă Florida din mâinile spaniolilor – ceea ce avea să ducă, fără îndoială, la o ruptură între Statele Unite şi Spania.

După ce Burr a terminat de vorbit, Max a zâmbit cu o indiferenţă înnebunitoare:

— Şi toate astea în folosul cui se vor înfăptui?

Aşa cum se aşteptase Max, Burr s-a ferit să spună că avea de gând să conducă singur noul imperiu creat.

— Să spunem că întreg statul Louisiana va avea de câştigat.

— Iar averile voastre vor spori, nu-i aşa?

— Şi a ta, i-a răspuns Burr. Dacă te vei alătura grupului nostru.

Max a lăsat să treacă câteva secunde până să-i răspundă.

— Mi se pare imposibil să-mi ofer sprijinul unei cauze pe care o cunosc prea puţin. Dacă nu-mi poţi da mai multe detalii...

Burr s-a încruntat, surprins în mod evident de lipsa de entuziasm a lui Max.

— Ţi-am dat toate informaţiile pe care le am la momentul acesta. Din punctul meu de vedere, nu prea ai motive să nu ni te alături.

— Trebuie să fiu loial.

— Lui Claiborne?

— Lui şi Statelor Unite.

— Mă tem că nu pot înţelege ataşamentul tău pentru o ţară care refuză să le acorde cetăţenie oamenilor tăi. Ar trebui să ţii cont în primul rând de interesele teritoriilor voastre – şi de cele ale familiei tale. Este evident că loialitatea ta este îndreptată greşit.

— Asta se va dovedi în timp. Pentru moment, voi merge pe drumul pe care l-am ales. Mi-a făcut plăcere să discutăm, colonele, dar cred că a venit momentul să pleci.

Burr şi-a stăpânit cu greu furia.

— Va veni o zi când vei regreta că te-ai aliat cu oponenţii mei, Vallerand.

Max a oftat prelung după plecarea lui Burr. S-a gândit că era posibil ca Burr să reuşească să-şi ducă planurile la îndeplinire iar New Orleans să devină parte a unui nou Imperiu, separat de Statele Unite. Dacă alegerea lui de acum se dovedea greşită, avea să piardă mare parte din avere şi din proprietăţi. Iar Burr era recunoscut drept un adversar răzbunător.

— Nu mi s-a părut prea convingător. Nu dă doi bani pe teritorii sau pe aşa-zişii lui prieteni. Vrea puterea numai pentru el.

Max s-a întors întrebător, auzind vocea Lysettei. Ea stătea în picioare, la câţiva paşi de el, îmbrăcată într-o rochie de casă albă, încheiată cu nasturi de la gât până în pământ.

— Ai tras cu urechea, i-a spus.

Ea nu s-a obosit să-l contrazică.

— Vocile se aud suficient de tare, chiar şi cu uşa închisă. Dacă îţi doreai intimitate, trebuia să alegi celălalt salon.

Max a râs:

— O să ţin minte asta.

Lysette s-a încruntat.

— Oare Burr va ieşi învingător? Îşi va crea propriul imperiu, din care să facă parte şi New Orleans?

— Este posibil să-l fi subestimat, a recunoscut Max. Nu cred că sunt prea mulţi aceia care să-i fi anticipat

popularitatea, înainte de călătoria în Vest. Burr a fost auzit recent spunând că se aşteaptă ca un rege să ia loc curând pe tronul Statelor Unite. Sunt convins că şi-a dat deja coroana la făcut.

— Rege? Nu crede în democraţie?

— Nu, *petite.*

— Dar tu, Max? l-a întrebat ea, ştiind prea bine că mulţi creoli aveau dubii legate de sistemul american de guvernare.

Max a zâmbit şi a luat-o în braţe.

— Cred. Oriunde, doar acasă nu.

Ea nu a încetat să-i pună întrebări cât timp au urcat scara.

— Crezi că vei ajunge să regreţi că nu ai acceptat să fii de partea lui Burr?

— S-ar putea, în cazul în care va prelua Louisiana.

Lysette s-a întrebat de ce Max nu părea deloc îngrijorat.

— Dacă va fi aşa, vei avea mult de pierdut, nu-i aşa?

— Am rezerve, orice s-ar întâmpla, i-a răspuns el strângând-o încurajator de braţ. Nu uita că teritoriile acestea au schimbat mai multe rânduri de stăpâni, iar familia Vallerand a prosperat. Chiar te îndoieşti de capacitatea mea de a avea grijă de tine?

— Nu, bineînţeles că nu. Lysette l-a mângâiat pe gât, trasând cu vârful degetului o linie care pornea de la ureche şi cobora uşor. Max… nu mi-ai spus ce motiv de ceartă ai avut cu Bernard, în ziua balului.

El a oftat.

— Ar fi prea multe de explicat. Sunt prea obosit, scumpa mea. Îţi spun mâine…

— Haide, spune-mi acum, a insistat Lysette.

El a făcut o grimasă, dar s-a conformat:

— Foarte bine. L-am tot bătut la cap să-şi asume unele responsabilităţi, şi în final a făcut-o. Spre marele meu regret.

— A greşit cu ceva?

— Puţin spus. A făcut un lucru aberant, crud şi lipsit

de sens. Îl ştii pe supraveghetor, pe Newland? Cu o zi în urmă, Bernard i-a dat ordin să biciuiască un sclav care nu a muncit suficient. Sclavul suferise de friguri până de curând şi oricum nu era în stare să iasă la câmp. Newland i-a nesocotit porunca şi de aceea Bernard a pus să fie el biciuit, în locul sclavului. Spre marele meu regret, în ziua aceea eu eram în oraş – aş fi vrut să fi putut împiedica asta.

— Of, Max, a murmurat ea. I se făcuse brusc rău.

Ajunseseră în dormitor. Max a aşezat-o cu grijă pe pat.

— Când am aflat, mi-a venit să-l jupoi de viu. Numai că lui nu i s-a părut nimic greşit. Îmi este foarte clar că nu-l voi putea lăsa niciodată să se ocupe de plantaţie – oricum nici nu-l interesează cu adevărat. Şi nici pe Alex. Cât timp am grijă să le dau amândurora rentele lunare, sunt foarte fericiţi să petreacă în oraş. Deşi le-am tot repetat că nu-mi place agricultura.

— Ştiu, i-a răspuns Lysette ajutându-l să-şi scoată cravata. Pentru tine este doar o datorie de care trebuie să te achiţi.

Max a oftat adânc.

— Cea mai mare plăcere a tatălui meu era să-şi privească recoltele. Era un om al pământului – iubea plantaţia într-un fel anume, de care eu nu voi fi niciodată capabil. Poate că este mai bine că nu a trăit să vadă că niciunul dintre băieţii lui nu i-a moştenit această dragoste. M-am gândit adesea, cu mult înainte de acest incident cu Bernard şi Newland… m-am gândit să vând plantaţia sau măcar să-i mai reduc dimensiunile. Dar toate aceste idei îmi păreau o trădare a muncii tatălui meu, cel care a realizat toate astea.

— Plantaţia este modul vostru de viaţă, al întregii familii, a spus Lysette. Dacă renunţi la ea, consecinţele nu vor întârzia să apară. Prietenii, cunoştinţele tale se vor simţi trădate.

— Cu siguranţă, i-a spus Max. Din fericire, m-am obişnuit deja cu oprobriul public, aşa că părerile lor nu mai contează, i-a căutat privirea, cu ochi îngrijoraţi. Nu este şi

cazul tău.

— Sunt suficient de puternică încât să ţin piept oricărei controverse, a şoptit Lysette surâzând slab. Încep să mă obişnuiesc cu titulatura de *mariée du diable.*

El o privea cu tandreţe, jucându-se cu o şuviţă din părul ei, pe care o răsucea pe un deget.

— Nu eşti prins într-o capcană, să ştii, i-a spus Lysette. Nu trebuie să păstrezi plantaţia. Poţi face ce vrei cu ea. Oricare ar fi consecinţele, le vom înfrunta împreună.

— Mica mea rebelă, a şoptit Max, continuând să se joace cu părul ei. Ar fi trebuit să ştiu că tu mă vei încuraja să fac o alegere neconvenţională. Foarte bine – îţi voi spune atunci întreg adevărul. Urăsc locul acesta blestemat, munca pe care trebuie să o fac, amintirile, compromisurile morale pe care sunt nevoit să le fac.

— Ai de gând să o vinzi, atunci?

— Nu pe de-a întregul. Mă gândesc serios să vând jumătate vecinilor noştri. Sunt dispuşi să-mi dea oricât cer.

— Şi cu sclavii cum rămâne?

— Nu vreau să am sclavi. M-am săturat de eternele probleme, de tradiţii şi politică. S-a încruntat. De prea mult timp sunt de cealaltă parte a baricadei. Şi nu o mai pot apăra cu aceeaşi convingere. Pentru că nu-mi doresc acest stil de viaţă pentru mine. Şi nici pentru copiii mei. Doar Dumnezeu ştie de ce nu pot împărtăşi convingerile tatălui meu, ale rudelor şi prietenilor mei, dar… S-a strâmbat. Ceea ce vreau să spun este: vreau să eliberez sclavii familiei Vallerand.

— Pe toţi?

— Da, pe toţi. Şi să-i angajez pe cei care vor să rămână la noi, ca oameni liberi. Văzând mirarea de pe chipul Lysettei, a zâmbit. Au mai făcut-o şi alţii, să ştii. Maurice Manville este proprietarul unei plantaţii de trestie de zahăr. El şi-a eliberat sclavii şi acum îi plăteşte. Şi face şi profit. Mic, e adevărat. Dacă aş vinde jumătate din plantaţie aş avea mai mult timp să mă ocup de moară şi de afacerea cu vapoare.

Lysette încerca să înţeleagă ce avea de gând să facă.

— Este foarte greu de prevăzut ce se va întâmpla, *n'est-ce pas*? I-a atins cu vârful degetelor cuta de îngrijorare de pe frunte. Vor fi şi repercusiuni financiare, Max?

— Mă întrebi dacă vom pierde bani? Da, la început. Dar afacerea cu vapoare se dezvoltă. Va trebui să ai încredere în mine. Va fi un succes, sunt sigur.

Lysette a zâmbit.

— Sunt convinsă.

— Cum rămâne însă cu moştenirile copiilor pe care îi vom avea? Şi cu cele ale lui Justin şi Philippe?

— Există lucruri mai importante pe care să le laşi moştenire decât o bucată de pământ. Şi vor continua să fie nişte Vallerand, cu sau fără o plantaţie întinsă. Lysette şi-a lipit obrazul de gâtul lui cald.

— Mmm… ce bine miroşi. L-a sărutat şi i-a spus: fă ce crezi tu că e bine, Max.

Max i-a cuprins obrajii în palme. Privirea lui întunecată era plină de tandreţe.

— Acesta este unul din dezavantaje atunci când ai o soţie mult mai tânără, i-a spus zâmbind. Nu ştii suficient de multe, aşa ca nu încerci să mă faci să-mi schimb părerile.

— Există şi avantaje când ai o soţie tânără. I-a scos cămaşa din pantaloni.

— Arată-mi, i-a spus el. Iar ea a făcut întocmai.

*

Părea că familia Vallerand nu cerea prea multe – doar linişte, măcar pentru o vreme. Numai că nu era posibil, după toate aparenţele. De data aceasta, totul a pornit în mod neintenţionat de la Philippe, care era pe drum spre lecţia de scrimă.

Când a descălecat şi s-a îndreptat spre şcoala de scrimă a maestrului Navarre, nu a luat deloc în seamă vocile din preajmă. Îşi aţintise ca de obicei ochii în pământ, iar gândurile îi erau departe. Aşa cum îi spunea Justin adesea, în zeflemea, Philippe era un visător, nu un realist.

Deodată, Philippe a fost smuls din reverie de o lovitură în umăr, care aproape că l-a făcut să-şi piardă echilibrul. S-a clătinat, s-a dat câţiva paşi înapoi şi a ridicat uimit privirea, în faţa lui erau trei băieţi care tocmai terminaseră lecţia cu Navarre. Agitaţi şi plini de vigoare după efortul depus, erau clar dornici să se bată cu cineva. Lovitura nu fusese dată din greşeală. Şeful grupului, Louis Picotte, se mai înfruntase de câteva ori cu Justin – faptul că cei doi se urau nu mai era un secret pentru nimeni.

Philippe, pe de altă parte, nu se certase niciodată cu cineva. Şi ar fi vrut ca lucrurile să rămână aşa şi pe viitor. Şi-a cerut imediat scuze, lucru pe care fratele lui nu l-ar fi făcut niciodată.

— *Pardonnez-moi.* Nu mă uitam pe unde merg.

— Aşa fac toţi cei din familia Vallerand, a mârâit Louis. Era un băiat înalt, o matahală cu păr blond. Au impresia că sunt stăpânii tuturor străzilor din oraş.

— Am întârziat deja, a murmurat Philippe şi a dat să-i ocolească, dar cei trei i-au blocat calea.

— Scuzele tale nu sunt suficiente, i-a spus Louis, zâmbind superior.

Philippe a ridicat ochii spre el.

— Îmi pare rău că am dat peste tine. Acum lasă-mă să trec.

Louis a făcut semn în jos:

— Stai în genunchi şi repetă.

Philippe a roşit. Ar fi vrut să se întoarcă pe călcâie şi să o ia la fugă, dar ştia că dacă ar fi făcut asta, Louis l-ar fi chinuit la nesfârşit. Şi-a mutat privirea de la un chip la altul şi a văzut doar ură, acea ură cu care şi el şi Justin fuseseră nevoiţi să se obişnuiască doar pentru că se numeau Vallerand şi pentru că erau fiii lui Max.

— Nu fac aşa ceva, a spus privindu-l în ochi pe Louis.

— Să mergem atunci într-un loc mai retras, a spus Louis şi a făcut semn spre un teren pe care aveau uneori loc dueluri. Era ascuns după copaci şi clădiri, aşa că trecătorii nu ar fi avut cum să-i vadă. Şi şi-a dus mâna la sabia prinsă la brâu.

Philippe a realizat abia atunci, uimit, că băiatul voia mai mult decât un schimb de pumni. Philippe se resemnase deja: ştia că va lua bătaie, că va fi plin de vânătăi. La urma urmei, Justin încasase mult mai multe bătăi şi supravieţuise. Dar cu sabia – era mult prea periculos.

— Nu, i-a răspuns el făcând semn spre sala de clasă. O rezolvăm chiar aici. Maestrul lor era adesea de faţă atunci când apăreau dispute între elevii lui. Le interzisese chiar să se bată în afara şcolii, dar săbiile erau interzise. Aveau voie să-şi folosească doar pumnii.

— Ţi-e frică? l-a întrebat Louis.

— Nu, doar că…

— Ţi-e frică. Toată lumea spune asta. Eşti un laş. Dacă aş fi în locul tău nu m-aş mândri atât cu numele murdar Vallerand. Louis a scuipat cu dispreţ. Tatăl tău e un criminal, fratele tău e un bătăuş iar tu… eşti un fricos.

Philippe s-a cutremurat, cuprins de furie.

— Uitaţi-vă la el cum tremură, a continuat Louis. Uitaţi-vă la el! S-a oprit brusc, pentru că a simţit o lovitură la ceafă. Şi-a dus mâna la locul dureros şi s-a întors. Ce…

A urmat o a doua lovitură, în piept. Justin era la câţiva paşi depărtare şi arunca cu pietricele în el. Acum se prefăcea că examinează o piatră pe care o ţinea între degetul mare şi cel arătător.

— Ce spunea, Philippe?

Philippe a oftat uşurat dar şi îngrijorat deopotrivă.

— Nimic, Justin. Am întârziat la…

— Mi s-a părut că l-am auzit făcându-te laş. Dar ştim amândoi că nu este adevărat. Şi mi s-a părut că-l aud numindu-mă bătăuş. Nici cu asta nu sunt de acord.

— Nu uita, a mârâit Louis, că despre tatăl vostru am spus că este un criminal.

Justin a lăsat să cadă la picioare toate pietricelele pe care le ţinuse în palmă.

— Dă-mi sabia ta, Philippe.

— Nu, i-a răspuns acesta, apropiindu-se grăbit de fratele său. Nu cu săbiile, Justin. Lasă-mă pe mine.

— Nu vrea să se înfrunte cu tine, i-a spus Justin. Prin

tine, a vrut să ajungă la mine.

— Nu cu săbiile, Justin, a repetat Philippe.

— Eşti şi tu la fel de laş ca şi fratele tău? l-a provocat din nou Louis.

Justin respira zgomotos, din cauza furiei. Privirea lui a întâlnit-o pe cea a fratelui său:

— Îl fac bucăţi în doi timpi şi trei mişcări, i-a jurat el.

— El s-a antrenat azi, tu nu, i-a spus Philippe, căutând argumente să-l facă să se răzgândească. Va fi mult mai flexibil decât tine, Justin.

Louis i-a întrerupt, nerăbdător.

— Hai să terminăm odată, Justin.

— Dă-mi blestemăţia aia, Philippe! a mârâit Justin printre dinţi.

— Nu înainte să-mi promiţi că te opreşti la primii stropi de sânge.

— Nu pot…

— Promite-mi!

S-au privit în ochi. Într-un final, Justin a dat din cap.

— Bine, naiba să te ia! A întins mâna spre sabie. Alb la faţă, Philippe i-a întins-o.

Băieţii au pornit spre locul ferit. Nu au făcut deloc zgomot, ştiind prea bine că duelul nu ar mai fi avut loc dacă afla cineva. Cei de vârsta lor nu-şi rezolvau de obicei aşa diferendele – mai trebuiau să treacă măcar doi ani până să le fie permis.

Urmând cele învăţate de la Navarre, cei doi şi-au numit imediat secunzii. Louis şi-a scos cu încetineală haina, privind peste umăr la gemeni. Philippe aştepta cu pumnii strânşi şi părea foarte tulburat. Justin aştepta, cu un calm nefiresc.

Louis era pe cale să regrete că-i provocase pe fraţii Vallerand. Poate că în ochii lui Philippe se citea teama, dar privirea albastră, dură, a lui Justin, promitea mult mai multe. Justin era şi un bun spadasin, aproape la fel de bun ca şi el. Îl urmărise pe Justin când exersa împreună cu Navarre şi auzise când acesta îi spusese că ar fi fost un spadasin de excepţie, dacă nu i-ar fi lipsit disciplina.

Şi-au încrucişa săbiile în semn de salut şi au început confruntarea cu un clinchet metalic. Au încercat câteva combinaţii elementare, fiecare încercând să afle cât mai multe despre adversarul său. O fentă dublă, o parare, urmată de o ripostă rapidă. Ambii se mişcau bine, fiind la fel de pricepuţi, Unul dintre însoţitorii lui Louis a spus chiar că ar fi vrut ca Navarre să fi putut să vadă asta. Era un duel impresionant.

Confruntarea s-a înteţit şi balanţa s-a înclinat. Louis transpira abundent în încercarea de a-şi păstra concentrarea. Justin lupta cu o agresivitate rece, tehnică, pe care nu o arătase niciodată la lecţie. Philippe era singurul care înţelegea ce anume îl făcea pe Justin atât de eficient. Nu-i păsa ce se întâmpla cu el, nu-i era teamă de durere, de singurătate… nici măcar de moarte. Iar asta îl îngrozea pe Philippe.

Surprins, Louis s-a dat un pas înapoi când a simţit că sabia lui Justin îi atinsese umărul. A privit în jos şi a văzut cum cămaşa i se colorase. Băieţii au început să scoată strigăte iar Philippe s-a apropiat grăbit de secundul lui Louis.

— Onoarea ţi-a rămas nepătată, a spus Philippe, ştergându-şi broboanele de sudoare de pe frunte.

Louis era umilit. Nu-l mai vedea bine pe Justin din cauza furiei, îi era de-a dreptul rău la gândul că o greşeală minoră, o scăpare, dusese la înfrângerea sa. Toţi prietenii vor râde de el. Dar chiar mai enervantă i s-a părut tăcerea surprinzătoare a adversarului său. Louis s-ar fi aşteptat ca Vallerand să jubileze. În loc de asta, Justin îi privea cu o expresie serioasă pe cei doi secunzi, care se puneau de acord. Într-un fel, asta i s-a părut lui Louis mai greu de suportat decât dacă Justin l-ar fi ridiculizat făţiş.

— S-a sfârşit, a spus Philippe, fără să se ostenească să-şi ascundă mulţumirea din glas. A zâmbit când a surprins uşurarea din privirea lui Justin.

— Nu s-a sfârşit deloc! a strigat Louis, dar niciunul dintre ei nu i-a dat atenţie.

Justin pornise spre Philippe, cu intenţia de a-i înapoia

sabia, dar s-a oprit văzând expresia îngrozită din ochii acestuia.

— Nu! Doar atât a mai apucat Philippe să strige când l-a văzut pe Louis năpustindu-se spre el.

Justin a simţit o durere într-o parte, a coborât privirea şi a apucat să vadă lama sabiei retrăgându-se. O durere cumplită l-a străbătut. A căzut în genunchi, privind nedumerit la pata de sânge care se întindea pe cămaşă. Şi-a apăsat palma pe locul înroşit, dar durerea era prea mare. S-a prăbuşit la pământ, capul i se învârtea şi abia mai reuşea să respire.

— Oh, Justin, a exclamat Philippe şi a căzut în genunchi lângă el. Oh, Justin.

Abia atunci şi-a dat şi Louis seama ce făcuse. Prietenii lui îl priveau cu uimire şi dezgust.

— N-am vrut… a început să spună Louis, dar vocea i s-a stins de ruşine. Făcuse ceva prea lipsit de onoare şi de bărbăţie. S-a întors cu spatele şi a rupt-o la fugă.

Auzindu-l pe Philippe, Justin a deschis ochii şi a reuşit să spună, încercând să folosească tonul obişnuit, nepăsător:

— E doar o zgârietură.

— Dar sângerezi, Justin!

— Unde e Louis? Ce ticălos laş!

— A dispărut, i-a răspuns Philippe. Teama începea să se risipească. Cred că a fost la fel de surprins ca şi noi ceilalţi.

Justin se chinuia să se ridice.

— Surprins? Îl omor! Îl… S-a întrerupt cu un geamăt de durere. Pe sub degete i se scurgea un şuvoi de sânge.

— Stai pe loc! i-a strigat Philippe şi l-a prins pe după umeri. Atâta sânge… îţi trebuie un doctor… Te las aici doar un minut să…

— Nu. Merg acasă. Iar acolo tata mă va omorî, cu siguranţă.

— Dar…

— Du-mă acasă, i-a şoptit Justin pe un ton care l-a redus la tăcere pe fratele lui.

Philippe a încercat să oprească sângerarea apăsându-l cu putere pe rană, ceea ce a stârnit un val de înjurături din partea lui Justin. Nici nu-i observase pe ceilalţi doi băieţi care rămăseseră la câţiva paşi depărtare până ce unul din ei nu i-a întins vesta.

— Mulţumesc, a spus Philippe. A luat-o şi a îndesat-o sub cămaşa lui Justin, peste rană.

— Louis nu ar fi trebuit să facă asta, a spus cel care le întinsese vesta. Nu-i voi mai fi niciodată secund!

— Duelul acesta nu ar fi trebuit să aibă loc! a spus mânios Philippe. Din partea lui Justin nu se mai auzea niciun zgomot. Închisese ochii şi îşi lipise palmele deschise de pământ.

Băiatul îl privea cu admiraţie pe Justin.

— Are curaj, nu glumă.

— Şi mintea unui bivol, a mormăit Philippe.

— O să câştige multe dueluri.

— Şi o să moară înainte să împlinească douăzeci de ani, a şoptit în barbă Philippe.

Justin a deschis ochii. Erau întunecaţi, fără obişnuita lor strălucire şi energie. L-a apucat cu greu pe Philippe de gulerul cămăşii, murdărindu-l de sânge şi a spus:

— Să mergem.

Philippe nu l-a mai întrebat pe Justin cu ce ajunsese în oraş. Unul dintre prietenii lui Louis i-a adus calul şi toţi trei au reuşit cu greu să-l urce pe Justin în şa. Philippe s-a urcat mai apoi în spatele lui, asigurându-se mai întâi că el îşi ţinea apăsată vesta peste rană.

— Mă descurc, i-a spus Justin răguşit şi s-a lipit de gâtul calului. Să pornim până nu cad de-aici.

Drumul spre casă a fost o tortură. Philippe părea să sufere la fel de mult ca şi Justin, terifiat de ideea că fratele lui ar putea muri.

— De ce ai vrut să te lupţi cu Louis? l-a întrebat Philippe, când ajunseseră pe la jumătatea drumului. Chiar atât de mult îl urăşti?

Sângerarea se oprise, aşa că Justin se mai limpezise la cap.

— Pur şi simplu am vrut să mă duelez. Doar aşa mă simt bine. Îmi vine să mă lupt, tot timpul.

— De ce?

— Ceva înăuntrul meu e mulţumit doar atunci. Nu-ţi pot explica.

— Ceva înăuntrul tău te împinge spre distrugere, i-a spus Philippe. Dar nu te las. Nu pot să te pierd.

Justin a ştiut că Philippe i-a mai spus multe, dar cuvintele s-au transformat treptat în nişte sunete pe care nu le mai înţelegea şi a alunecat într-un vis straniu. Erau acasă, mai multe mâini se întindeau spre el, apoi a căzut într-o mare purpurie, fiind ridicat pe creasta unui val. Capul îl durea, la fel şi locul unde fusese rănit. Se simţea din nou ca un băieţel. A mai simţit clar cum cineva l-a aşezat pe pat şi cum şi-a lăsat capul pe pernă, apoi s-a odihnit un timp care i s-a părut că a durat ore întregi. S-a trezit speriat, cuprins de un sentiment adânc de singurătate.

— *Mon père,* a şoptit şi a căutat orbeşte cu mâna prin aer până când a simţit o mână mare cuprinzându-i-o pe-a lui. Strânsoarea a părut să-l readucă în simţiri. A văzut ca prin ceaţă chipul tensionat al tatălui său şi tandreţea din ochi. Poate că nu avea sens, dar i se părea că era în siguranţă atâta vreme cât tata îl ţinea de mână. Simţind parcă asta, Max nu i-a mai dat drumul, nici măcar atunci când a sosit doctorul.

Justin a gemut de durere când rana i-a fost curăţată, dar nu a ţipat, deşi simţea ca un vătrai încins. Sudoarea i se prelingea pe faţă.

— N-ai terminat? a întrebat când a simţit că nu mai poate suporta. Tatăl lui şi-a sporit strânsoarea şi a încercat să-l aline cât timp doctorul a făcut ce trebuia. După ce l-a bandajat, i-a dat să înghită un medicament cu gust îngrozitor iar Justin a insistat să ţină singur paharul. Tatăl său l-a ajutat să se ridice şi să bea, lucru pe care Justin l-a găsit extrem de umilitor.

— Nu ţipi la mine, nu mă trimiţi la naiba? a spus după ce a reuşit să ia ultima înghiţitură.

— Mâine, i-a răspuns Max aranjându-i cu grijă pătura.

Acum sunt doar uşurat că eşti bine.

Justin a căscat cât îl ţineau fălcile. Medicamentul îi făcuse somn. S-a străduit să ţină ochii deschişi.

— Pleci? l-a întrebat.

— Nu, *mon fils.*

— Poţi să pleci dacă vrei, a murmurat Justin, deşi îşi dorea din tot sufletul să rămână.

— Nu te părăsesc pentru nimic în lume, a venit răspunsul tatălui său iar Justin a oftat uşurat, i-a căutat din nou mâna şi a adormit ţinându-i-o strâns.

Capitolul 12

— Cum se simte? a întrebat Alexandre în timp ce se pregătea să-i toarne lui Max ceva de băut. Acesta i-a făcut semn să lase sticla jos.

— O să fie bine. Max tocmai coborâse, lăsându-l pe Justin dormind liniştit. Lysette şi Noeline încercau să o determine pe Irénée să se culce, dându-i să bea ceai îndoit cu coniac. Rana nu este gravă, mulţumesc lui Dumnezeu. A clătinat din cap, palid şi obosit. Nu-mi vine să cred că fiului meu i s-a putut întâmpla aşa ceva.

— Pentru tine este o surpriză? l-a întrebat Bernard. Eu sunt doar mirat că nu s-a petrecut până acum.

— Justin îi calcă pe urme tatălui său, nu crezi? a adăugat şi Alexandre. Max i-a privit cu răceală.

— Este foarte adevărat, a spus Bernard. Ştii bine cum este Justin, Max. Nu poţi spune că nu te aşteptai la asta. Şi ai fi un naiv dacă nu te-ai aştepta să se repete.

Înainte ca furia lui Max să explodeze s-a auzit vocea calmă a Lysettei.

— Max. A intrat în încăpere şi l-a prins de braţ. Nu vreau să te lipsesc de compasiunea frăţească, dar

bucătăreasa a încălzit supa. Haide, trebuie să mănânci ceva.

— Nu mi-e foame…

— Doar puţin, iubitule, a insistat Lysette. Doar nu ai de gând să mă laşi să mănânc singură? Te rog… fă-o pentru mine.

Max a urmat-o mormăind iar cearta a fost uitată. Când a ajuns în prag, Lysette a privit peste umăr la cei doi fraţi. Privirea aceea nu avea nicio legătură cu expresia dulce folosită de faţă cu Max. Alexandre a izbucnit în râs.

— E un mic despot, aşa dulce cum o vedem, a comentat el.

— Nu mi se pare deloc amuzant, a spus Bernard.

— De ce nu? Lysette este foarte potrivită pentru Max.

— Eu n-aş spune asta. Bernard a luat o înghiţitură de coniac, cu privirea aţintită pe pragul uşii, acum gol.

Alex a înclinat capul, întrebător:

— Nu o placi deloc, nu-i aşa? Abia acum mi-am dat seama.

Bernard i-a răspuns rece şi sec.

— Nu. N-o plac. Nu-mi place efectul pe care îl are asupra lui Max. Şi nici felul în care tulbură lucrurile în familia noastră. Era mai bine înainte.

*

A doua zi de dimineaţă, când Justin s-a trezit, a constatat că dormitorul îi fusese invadat de fratele lui, de tată şi de mama vitregă. Lysette se tot foia pe lângă el, ca o cloşcă, îi aranja micul dejun pe tavă şi încerca să-i lege la gât un şervet, de parcă ar fi avut cinci ani, nu cincisprezece. Îi era recunoscător pentru că se afla acolo, ştiind prea bine că Lysette îşi va folosi întreaga influenţă pe care o avea asupra tatălui său în favoarea lui. Nu ştia prea bine cum şi când el şi Lysette deveniseră aliaţi, dar a simţit brusc un val de adoraţie când a privit-o în ochii frumoşi, albaştri.

Bineînţeles că tatăl le-a cerut imediat băieţilor să-i

explice ce se întâmplase cu o zi în urmă.

— Spune-mi versiunea ta, Philippe, a spus Max, aşezat pe un fotoliu de mahon cu spătar arcuit, de o parte a patului.

Ca de obicei, Philippe şi-a ales cu grijă cuvintele:

— M-am înfruntat cu trei băieţi, iar unul din ei a încercat să mă provoace la duel. Eu am refuzat şi chiar atunci a apărut Justin şi…

— A fost mai mult decât dornic să ridice el mănuşa, a continuat Max fraza.

Justin s-a strâmbat.

— L-a numit laş, a spus în apărarea sa. Nimeni nu-l insultă pe un Vallerand şi rămâne nepedepsit.

— Numai atât a spus?

— Nu. Justin a coborât privirea.

— Pe mine m-a făcut bătăuş iar pe tine… S-a oprit brusc, roşind violent.

— Şi pe mine? l-a întrebat cu blândeţe Max, deşi era evident că ştia deja.

Justin simţea cum roşise până în vârful urechilor.

— La fel ca de obicei.

— Adică?

— De ce mă mai întrebi? Ştii deja!

— Vreau să te aud spunând-o.

Justin şi-a trecut de câteva ori mâna prin păr, agitat ca un animal în cuşcă.

— Spune-o, *mon fils,* a insistat Max. Te rog.

Era ca şi cum Lysette şi Philippe nu se aflau în aceeaşi încăpere cu ei. Niciunul nu a îndrăznit să se mişte sau să respire, atâta tensiune era în aer. Ochii lui Justin s-au umplut de lacrimi. A scrâşnit din dinţi, de umilinţă şi de furie.

— Te-a numit criminal. Asta o spune toată lumea. Mereu şi mereu. Iar tu mă întrebi de ce sar la bătaie? Nu am ştiut niciodată cum e să ai un prieten. Nici eu, nici Philippe. A întors capul spre fratele lui. Spune-i!

Max s-a aşezat pe marginea patului.

— Ascultă-mă, Justin. Nu vei reuşi niciodată să astupi

gura lumii. Zvonurile vor continua să circule iar tu nu vei putea face oamenii să tacă. Poţi ucide chiar un om sau zece, trecutul nu se va schimba. Iar tu vei rămâne fiul meu. Poţi să blestemi acest fapt, dar nu-l poţi schimba. Vei muri încercând… iar asta mă va doborî, Justin.

— Ce s-a întâmplat cu mama? l-a întrebat Justin, cu lacrimile alunecându-i pe obraji.

— Nu-ţi pot spune prea multe, i-a răspuns Max. M-am căsătorit cu ea pentru că o iubeam. Dar căsnicia noastră nu a mers, şi la puţin timp după naşterea voastră am aflat că ea avea o relaţie cu un alt bărbat.

— Cu cine? a întrebat Justin.

— Nu mai contează…

— Cu Etienne Sagesse?

— Da.

— De ce? a întrebat Philippe, care era la câţiva paşi mai în spate. De ce să fi făcut asta?

— Cred că şi-a imaginat că este îndrăgostită de el, i-a răspuns Max cu un calm nefiresc. Numai Lysette îşi dădea seama cât îi era de greu să vorbească despre trecut. Eu nu am reuşit să o fac fericită pe Corinne, iar asta a făcut-o să se refugieze în braţele altui bărbat.

— Nu e cazul să-i găseşti scuze, a spus Justin. Mă bucur că a murit.

— Nu, Justin. Poţi să o compătimeşti, dacă vrei. Dar nu trebuie să o urăşti.

— Etienne Sagesse e cel care a omorât-o?

— Nu cred.

Lui Justin i-a tremurat bărbia.

— Tu, atunci? Vocea i s-a frânt.

Max a părut să-şi găsească cu greu cuvintele.

— Nu. Când am găsit-o, era deja moartă. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Justin era măcinat de mânie şi neîncredere.

— Dar trebuie să afli! Trebuie să ştim!

— Aş vrea să pot face asta, i-a răspuns Max. Şi mai presus de toate, aş vrea ca voi să nu fi crescut cu acest stigmat. Aş face orice să schimb situaţia, Justin. Nu-mi

doresc nimic mai mult decât să vă ştiu fericiţi.

Justin a închis ochii şi şi-a sprijinit capul în pernă.

— Nu bănuieşti pe nimeni? Cine să-i fi dorit moartea?

— Cu ani în urmă am stat de vorbă cu Sagesse, crezând că-mi poate spune ceva.

— Şi?

— E convins că eu am omorât-o pe Corinne, din gelozie.

— Ar fi trebuit să-l ucizi atunci, la duel, a şoptit Justin.

— Uită-te în ochii mei. Max a aşteptat ca Justin să deschidă ochii. Trebuie să-ţi alegi cu grijă bătăliile. Aş prefera să fii considerat laş decât să ştiu că sari la fiecare provocare. Cu cât devii mai de temut, cu atât mai numeroşi vor fi cei care te vor provoca să scoţi sabia din teacă. Nu vreau asta pentru tine. Şi nici pentru fratele tău. Însemnaţi prea mult pentru mine. Data viitoare, fă un pas înapoi şi îndepărtează-te… pentru mine. Te rog.

Justin a înghiţit în sec, s-a ridicat dintre perne şi s-a aplecat spre Max.

— Te iubesc, *mon père,* a spus înfundat. Max l-a îmbrăţişat cu grijă, şi-a trecut mâna prin părul lui şi i-a murmurat ceva.

Cu coada ochiului, Lysette l-a văzut pe Philippe făcând un pas înainte, după care s-a oprit dându-şi seama că acel moment le aparţinea doar lui Max şi lui Justin. Cât era de altruist, şi-a spus şi l-a prins de mână. Băiatul a privit-o. Cuta de pe frunte i-a dispărut şi a sărutat-o pe obraz.

*

După ce a terminat tot ce avea de făcut în New Orleans, Aaron Burr s-a întors la St. Louis, ca să comploteze cu generalul Wilkinson. A trecut şi prin Natchez, pe caii puşi la dispoziţie de Daniel Clark, cel mai influent şi mai avut negustor din zonă. Călătoria în vest a lui Burr avusese un imens succes. După părerea lui, nu avea să întâmpine dificultăţi în a ridica populaţia împotriva spaniolilor, pentru a pune stăpânire pe Florida şi Mexic.

Burr era sigur că reuşise să le ascundă adevăratele lui intenţii oficialilor spanioli, mai ales lui Yrujo, pe care îl asigurase că teritoriile lor nu intrau în planurile sale. În mai puţin de un an va fi în stare să-şi fructifice ambiţiile. Aceasta era convingerea sa. Iar cei care încercaseră să-i stea în cale – ca Maximilien Vallerand, de exemplu – se vor milogi să-i intre în graţii.

*

La primele ore ale dimineţii, din casa lui Don Carlos, marchiz de Casa Yrujo a plecat un mesager. S-a îndreptat spre sud, afară din oraş, mergând circumspect. Brusc, a fost obligat să tragă de frâiele calului. Doi bărbaţi înarmaţi, călare, i-au blocat calea. Palid din cauza fricii, bărbatul a început să bolborosească ceva în spaniolă. Convins că cei doi voiau să-l jefuiască, a spus că nu avea bani la el, că nu le putea oferi nimic. Bărbatul mai solid dintre cei doi i-a făcut semn să descalece.

— Dă-mi scrisorile, i-a spus într-o spaniolă destul de stricată.

— *N-no puedo,* s-a bâlbâit mesagerul, clătinând din cap. Sunt personale, foarte confidenţiale… eu… mi-am pus viaţa chezăşie pentru ele.

— Chiar viaţa ta e în joc. Dă-ne scrisorile dacă ţii la ea.

Mesagerul a căutat înfrigurat sub haină şi a scos şase scrisori, toate purtând sigiliul oficial al lui Yrujo. Şi-a şters cu mâneca sudoarea de pe sprânceană. Una dintre ele a părut să-i atragă atenţia bărbatului, în mod deosebit. A păstrat-o, iar pe celelalte i le-a dat înapoi.

Max l-a privit zâmbind pe Jacques Clement.

— Îi este adresată unui comisionar vamal spaniol care a stat vreme cam îndelungată în New Orleans, fără vreun motiv anume.

— Poate că i-a plăcut acolo, a spus Clement.

Max a deschis scrisoarea, ignorând protestele mesagerului. A citit-o iar zâmbetul i s-a şters de pe chip. S-

a întors spre Clement, cu ochii strălucind:

— Ador felul în care oficialii spanioli îşi iau cu greu rămas-bun de la un prieten, pentru ca imediat după aceea, cu maximum de politeţe, să-l înjunghie în spate.

Mesagerul, care nu înţelegea ce voia să spună, a îndrăznit să-l întrerupă:

— Señor, nu pot înmâna scrisoarea cu sigiliul rupt! Ce mă fac? Ce…?

— N-o vei înmâna nimănui pentru că o păstrez eu, i-a răspuns Max.

A urmat un torent de cuvinte pe care Max nu le-a înţeles, dar era clar că bărbatul era nefericit.

— Probabil că-l vor arunca în temniţă când vor afla, a spus Jacques. Nu-l vor ierta pentru că a lăsat să-i fie luată scrisoarea.

Max i-a aruncat mesagerului un săculeţ cu bani pe care acesta l-a prins imediat. Banii i-au zornăit în palmă.

— Îţi vor fi de ajuns să dispari o vreme.

A urmat un alt discurs rapid. Max s-a uitat întrebător spre Jacques, care vorbea mai bine decât el spaniola.

— Ce spune?

— Are nevoie de mai mulţi bani. Are nevastă şi copii.

Max a zâmbit ironic.

— Dă-i toţi banii pe care-i ai la tine, i-a spus lui Jacques. Ţi-i înapoiez eu mai târziu.

— Chiar atât valorează scrisoarea? l-a întrebat neîncrezător Clement…

Satisfăcut, Max şi-a îndesat scrisoarea în buzunarul interior al hainei.

— Oh, da.

*

Claiborne a citit şi răscitit scrisoarea, uimit.

— Spaniolii ştiu că a ajuns în mâinile noastre? a întrebat într-un sfârşit.

Max a ridicat din umeri.

— Nu contează. Asta nu le va schimba planurile.

— E chiar o noutate, a spus Claiborne. Nu numai că nu au încredere în Burr, dar plănuiesc o contraofensivă. Dacă scrisoarea aceasta este reală, atunci îl vor discredita complet! S-a mai uitat o dată pe scrisoare. Şi sunt al naibii de inteligenţi, ticăloşii! Se folosesc de un american pentru asta. L-ai cunoscut pe Stephen Minor?

— L-am văzut o dată, foarte puţin.

— Ştiai că e plătit de spanioli, înainte de a citi scrisoarea?

— Nu, a zâmbit Max. Dar nu avem cum să ţinem evidenţa *tuturor* americanilor de pe statele de plată ale spaniolilor.

— Eşti un creol insolent, l-a tachinat Clement. Vrei să spui că americanii pot fi cumpăraţi uşor?

— Aşa pare, domnule.

Clement a redevenit serios:

— Pentru moment nu putem face altceva decât să aşteptăm. Dacă informaţia este adevărată, Minor va începe să răspândească zvonuri cum că Burr are de gând să separe vestul de restul ţării, să-l unească cu teritoriile spaniole şi să-şi proclame propriul imperiu. Asta ar trebui să pună ţara pe foc.

— Zvonurile ar trebui să ajungă la St. Louis odată cu Burr, a spus Max.

— Aş da o avere să-i văd faţa generalului Wilkinson. Nu-i va lua prea mult timp să se dezbare complet de Burr.

Max s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— Trebuie să plec. Dacă mai ai nevoie de ceva…

— Da, da. Claiborne s-a ridicat la rândul lui şi i-a scuturat mâna cu mai multă căldură ca de obicei. Vallerand, azi ţi-ai dovedit pe deplin loialitatea.

Max a arcuit o sprânceană.

— Era cumva cu semnul întrebării?

— Recunosc că m-am întrebat ce anume ai omis să-mi spui despre întâlnirea ta cu Burr. Este un om foarte convingător. Ai fi putut să împarţi gloria cu el, dacă i te alăturai.

— Nu-mi doresc glorie. Vreau doar să păstrez ce este

al meu, i-a răspuns serios Max. Bună ziua, excelenţă.

*

Max a făcut o mişcare neaşteptată şi l-a însărcinat pe Justin cu supravegherea demolării vechii case a supraveghetorului. Lysette a primit cu plăcere vestea, înţelegându-i semnificaţia. Trecutul îi apăsa pe Max şi pe fii lui. Justin era foarte mândru de responsabilitatea primită. A organizat imediat o echipă, în timp ce Philippe a preferat să-şi vadă de studiul său, perfect mulţumit în lumea cărţilor.

Lysette avea la rândul ei probleme, dar de o altă natură. Deşi ţineau mult una la cealaltă, între ea şi Irénée interveneau mici conflicte, ca între soacră şi noră. Irénée era foarte ataşată de tradiţiile creole, în timp ce Lysette încerca să mai schimbe câte ceva, în cercul lor destul de restrâns. Irénée nu mai fusese niciodată atât de oripilată ca atunci când a aflat că Lysette a invitat câteva tinere soţii americane, din New Orleans, să viziteze plantaţia.

— Sunt nişte femei plăcute, educate, i-a spus cu blândeţe Lysette.

— Da, dar sunt *americane!* Ce vor crede prietenele mele când vor afla?

— Americanii fac acum parte din New Orleans, în aceeaşi măsură cu creolii. Avem aceleaşi preocupări.

Irénée o privea cu ochi mari, scandalizată.

— Mai rămâne să spui că ţi se pare în regulă ca americanii şi creolii să se căsătorească între ei.

— Aşa ceva? Niciodată! i-a răspuns Lysette, ironică.

Suspicioasă, Irénée a făcut ochii mici.

— Maximilien ştie?

Lysette a zâmbit, ştiind prea bine că femeia avea de gând să vorbească cu el, pe ascuns.

— Este de acord. Din toată inima, Maman.

Irénée a oftat, dezgustată, jurându-şi în gând să stea de vorbă cu fiul ei chiar în seara aceea.

Numai că Max nu i-a dat prea mare atenţie, i-a spus

chiar că nu vedea nimic rău în prietenia Lysettei cu câteva femei americane de vârsta ei.

Irénée era de asemenea îngrijorată pentru că Max îi satisfăcea Lysettei toate capriciile, o încuraja să vorbească liber despre orice. Mai mult decât atât, părea să se aştepte ca întreaga familie să respecte opiniile ei.

Nu cu mult timp în urmă, nimeni n-ar fi crezut că o femeie îl poate manevra cu atâta uşurinţă pe temutul cap al familiei Vallerand. Şi mai uimitor era faptul că o femeie tânără, lipsită de experienţă şi nu foarte frumoasă reuşise acest lucru.

Sfâşiată între plăcerea de a-şi vedea fiul fericit şi disconfortul provocat de purtarea neconvenţională a Lysettei, Irénée a ezitat înainte de a-l aborda pe Max.

— Dacă Lysette ar fi un copil aş spune că este răsfăţată, i-a spus ea lui Max între patru ochi. Tu eşti cel care o încurajează să creadă că poate face şi poate obţine orice doreşte.

— Dar chiar aşa şi este, i-a răspuns el.

— Lysette crede că este îndreptăţită să contrazică pe oricine nu este de acord cu ea, fără să ţină cont de vârstă sau de poziţie socială. Unei tinere creole nici nu i-ar trece prin cap să-i spună unui bărbat ce are de făcut. Şi chiar în această dimineaţă Lysette încerca să-l convingă pe Bernard că ar trebui să bea mai puţin şi să muncească mai mult!

Max a izbucnit în râs.

— Mă tem că nu făcea decât să dea glas părerii mele. Şi chiar şi tu eşti de acord cu ea.

— Nu discutăm acum despre asta!

— Dar despre ce, Maman?

— Trebuie să preiei frâiele, Max, de dragul Lysettei şi a celorlalţi. Nu-i face bine atâta libertate.

Expresia lui s-a înăsprit şi a privit-o uimit, ca şi cum nu înţelegea ceva care ar fi trebuit să fie evident.

— Să preiau frâiele? Să fac în aşa fel încât să mă impun în faţa ei? De la început, Lysettei ar fi trebuit să-i fie frică de mine şi totuşi a găsit curajul să mă trateze ca pe un egal. Nu merit un asemenea dar şi Dumnezeu mi-e martor

că nu-l voi irosi. În niciun caz nu-i voi cere să se supună regulilor societăţii noastre învechite.

— Mi se pare că uiţi, Maximilien, că familia şi prietenii tăi fac şi ei parte din această societate demodată!

— O societate care mă tratează ca pe un proscris de zece ani încoace. A făcut o pauză văzându-i expresia. Îmi pare rău, i-a spus pe un ton ceva mai blând. Nu mai învinovăţesc pe nimeni. Dar nu poţi nega faptul că arunc o umbră asupra tuturor celor la care ţin, inclusiv asupra Lysettei. În special asupra ei.

— Este o prostie! a exclamat Irénée. Ai o mulţime de prieteni.

— Parteneri de afaceri, mai degrabă. Jacques Clement este singurul om din New Orleans care îmi este cu adevărat prieten şi nu caută să câştige ceva de pe urma mea. Chiar tu ai văzut cum unii trec pe celălalt trotuar, ca să nu fie nevoiţi să mă salute.

— Oamenii vin în vizită…

— La tine. Nu şi la mine.

— Eşti invitat la petreceri…

— Da, de rudele sărace care speră să le dau bani sau de către cei care se simt cumva datori faţă de memoria tatălui meu. Când particip la o astfel de petrecere am parte doar de conversaţii serbede şi de zâmbete îngheţate. Ştii prea bine că aş fi fost demult obligat să plec din New Orleans dacă nu m-aş fi numit Vallerand. Bârfa e mai puternică decât o otravă. Iar acum Lysette va avea de suferit din cauza unui trecut care nu are nicio legătură cu ea.

Max a tăcut câteva clipe, ştiind că mama lui nu înţelegea pe deplin durerea care-i frângea inima ori de câte ori aducea în discuţie acel subiect. Ura şi suspiciunile celorlalţi, îndreptate asupra lui, se puteau întoarce şi împotriva soţiei lui.

— Lysettei nu-i este uşor, ca soţie a mea. Şi nu am auzit-o plângându-se, nici măcar o dată.

— Max, cred că exagerezi…

— Din contră.

— Trebuie să pui stop chiar acum nesupunerii Lysettei, altfel va fi prea târziu, l-a avertizat Irénée. Nu vrei să devină asemenea lui Corinne, nu-i aşa?

În clipa aceea, Max şi-a pierdut cumpătul şi i-a răspuns într-atât de furios încât nu şi-au mai vorbit câteva zile... într-un final Irénée a înţeles că nu-l mai putea influenţa pe Max ca altă dată. Nu va lua niciodată partea celor care o criticau pe Lysette.

Deranjată de purtarea lui Max la una din seratele duminicale date de familia Vallerand, Lysette s-a decis să vorbească cu el între patru ochi. Max fusese nepoliticos cu oaspetele adus de unul dintre verii lui, oaspete care se dovedise neinspirat atunci. când îşi declarase ostilitatea faţă de guvernatorul Claiborne şi americani. Lysette fusese convinsă că remarcile lui îl vor scoate din minţi pe Max, aşa că-i aruncase o privire grăitoare, în speranţa că el va reuşi să-şi ţină gura.

Ignorându-i rugămintea mută, Max îi răspunsese tăios musafirului, făcând ca toţi ceilalţi prezenţi să se simtă stânjeniţi pentru tot restul serii. De obicei, la seratele creolilor se făcea muzică, se conversa, se şi dansa puţin. Pe la unsprezece noaptea se serveau gustări şi lumea se risipea curând după miezul nopţii. În seara aceea, lumea a plecat pe la zece, înainte să fie servite gustările.

Hotărâtă, Lysette s-a dus după soţul ei în bibliotecă, acolo unde acesta se retrăsese după plecarea oaspeţilor ca să bea ceva, împreună cu Bernard. Înainte să apuce să scoată un cuvânt, a avertizat-o:

— Sunt prost-dispus, să ştii.

— Şi eu la fel, i-a răspuns ea.

Înţelegând că se apropia furtuna, Bernard a lăsat paharul pe masă.

— Sunt extenuat, le-a spus. Noapte bună.

Nici el şi nici ea nu l-au văzut ieşind.

— Nu era cazul să fii nepoliticos cu monsieur Gregoire doar din cauza celor câteva remarci despre guvernator, i-a spus Lysette, nemulţumită. Te-am auzit şi pe tine vorbindu-l de rău pe Claiborne. Şi nu doar o dată.

— Când îl critic pe Claiborne, măcar eu ştiu despre ce vorbesc. Gregoire este un idiot.

— Un om nu este idiot doar pentru că, întâmplător, nu este de acord cu tine.

— Dar în cazul de faţă chiar vorbim despre un idiot, s-a încăpăţânat Max.

Deşi era nervoasă, Lysette nu s-a putut abţine să nu zâmbească, amuzată. S-a decis să adopte altă tactică:

— O gazdă bună trece cu vederea ignoranţa unui oaspete, pentru ca ceilalţi să se simtă bine.

— De unde ai mai scos şi regula asta?

— De la mine.

Max i-a aruncat o privire autoritară:

— Eu sunt stăpânul casei şi am dreptul să fac şi să spun ce vreau.

Neimpresionată de atitudinea lui, Lysette a rămas cu mâinile în şolduri.

— Bună încercare, i-a spus. Dar va trebui să găseşti o altă cale să mă convingi.

Max s-a ridicat de pe scaun. În costumul de seară părea şi mai masiv, mai înalt ca de obicei, umerii laţi îi erau puşi în valoare de haina neagră, cambrată.

— Mă provoci?

Lysette era conştientă de schimbarea de atmosferă. Confruntarea dintre ei căpătase accente sexuale, inima îi bătea mai repede. Privirile li s-au întâlnit.

— Şi dacă aş face asta? l-a întrebat ea, pe un ton mai blând. Văzându-i sclipirea din ochi, s-a retras de cealaltă parte a mesei de mahon, lăsând-o să stea între ei, să-i despartă.

Max a urmat-o, fără grabă.

— Ca soţ creol şi cap al familiei, trebuie să-ţi demonstrez cine face regulile... şi cine trebuie să le urmeze.

Lysette i-a zâmbit provocator în timp ce dădea ocol mesei.

— *Mon mari...* eşti pur şi simplu adorabil când încerci să pari arogant şi dominator.

— Adorabil, a repetat el, continuând să o urmărească. Nu cred că mi s-a mai spus aşa, vreodată.

— Pentru că nimeni nu ştie cum trebuie să te ia.

El şi-a stăpânit un hohot de râs.

— Iar tu ştii?

— Bineînţeles.

Flacăra din ochii lui nu mai putea fi confundată cu altceva. Era excitat.

— *Ma femme,* trebuie să ţi se dea o lecţie, i-a şoptit ameninţând-o în glumă. Ar fi bine pentru tine să nu reuşesc să te prind până să ajungi la uşă.

Se priveau, despărţiţi de masă. Lysette s-a sprijinit cu palmele desfăcute de suprafaţa lucioasă.

— Lecţia se referă la faptul că sunt obligată să te tolerez chiar dacă eşti oribil, arogant şi prost-crescut, doar pentru că eşti soţul meu, deci ai putere absolută?

Ochii i-au strălucit, poznaşi.

— Da.

— Nu prea cred, *mon mari.* Sunt mai rapidă decât tine, aşa că voi ajunge în cameră înainte ca tu să mă poţi prinde. Iar când vei ajunge în sfârşit, uşa mea va fi încuiată. Aşa că-ţi vei petrece noaptea singur. Şi vei avea răgaz să te gândeşti la felul în care te-ai purtat la cină.

I-a zâmbit provocator.

— Încearcă, a invitat-o.

Lysette a pornit în secunda următoare, îndreptându-se rapid spre uşă. Erau însă două lucruri pe care nu le luase în calcul… se împiedica în fusta lungă, iar picioarele lui Max erau mai lungi decât ale ei. Deşi avea un avans, au ajuns în acelaşi timp în prag iar el s-a lipit de uşă, ca să nu o lase să iasă.

— Nu e drept, i-a spus ea respirând greu. Eu sunt în fustă.

— Nu pentru mult timp, i-a răspuns Max şi şi-a lipit buzele de ale ei. Lysette şi-a încolăcit braţele de gâtul lui, făcându-l să o sărute şi mai apăsat. O presa cu greutatea lui de uşă iar ea a gemut când i-a simţit bărbăţia întărită, chiar şi sub atâtea rânduri de haine. A prins-o de fese ca să

o ridice şi să o lipească şi mai strâns de el. Lysette ar fi vrut să-l devoreze, să-l muşte, să-l lingă, să-l sărute, să-l tragă cu totul înăuntrul ei. Era al ei cu totul, cu fiecare centimetru de bărbat încăpăţânat şi excitat.

El şi-a desprins gura de a ei şi a tras-o spre masă, ca un animal care-şi căra prada. Lysette a reuşit cu greu să se smulgă din ceaţa fierbinte a dorinţei şi să-i şoptească:

— Nu aici. Să nu vină cineva.

Max a ridicat-o şi a pus-o pe masă, după care a început să-i tragă de fuste.

— Uşa e încuiată.

— Oricum îşi vor da seama, a protestat ea, încercând să-i dea mâinile deoparte.

Prea încins ca să-i mai pese, Max i-a găsit panglicile jartierelor. Atingerea lui aspră pe pielea moale a făcut-o să suspine de plăcere. Şi-a desfăcut picioarele, fără să vrea.

— Sus, Max, i-a şoptit.

— Nu mai pot să aştept, i-a răspuns el. Degetele lui îi atingeau deja culmea rozalie dintre picioare iar Lysette a oftat, neputincioasă. Şi-a cufundat mâinile pe sub haina lui, agăţându-se cu disperare. de cămaşa lui, dornică să-i simtă pielea fierbinte.

Max a sărutat-o din nou, cu sălbăticie. În acelaşi timp a tras cu piciorul un scaun, mai aproape. A aşezat-o pe Lysette pe marginea mesei şi şi-a îngropat gura în crăpătura dintre picioarele ei. Limba îi căuta avidă savoarea intimă. Ea şi-a muşcat buzele ca să nu ţipe şi şi-a trecut neputincioasă mâinile prin părul lui, gemând uşor.

— Max? Eşti înăuntru? De ce este uşa încuiată? s-a auzit vocea lui Alexandre, apoi zgomotul făcut de clanţă. Lysette a îngheţat şi a aruncat o privire îngrozită spre locul de unde venea sunetul. Şi-a dat seama că Max nu avea de gând să-i răspundă, aşa că l-a forţat să ridice capul.

Deşi respira la fel de sacadat ca şi ea, Max a reuşit să-i răspundă fratelui său pe un ton cât se poate de normal:

— Pleacă, Alex.

— Vreau să beau ceva.

— Ia-ţi ceva de băut din bucătărie, i-a răspuns el în

timp ce a lăsat să-i alunece două degete înăuntrul Lysettei, care a roşit violent.

— Dar coniacul meu special să află aici, s-a plâns Alexandre. Lasă-mă să intru doar o clipă. Îl iau şi plec…

— Alex, tocmai mă certam cu soţia mea, care este pe cale să arunce cu obiecte. Crede-mă, n-ai vrea să-i devii ţintă. Şi-a coborât din nou capul între picioarele ei şi şi-a trecut limba peste sexul ei. Lysette şi-a acoperit gura cu palma, să nu i se audă gemetele. Ritmul lui s-a înteţit, gura lui era tot mai provocatoare, degetele lui alunecau tot mai adânc.

Abia dacă a auzit ce i-a spus Alex:

— Lysette, dacă te certi cu fratele meu din cauza lucrurilor pe care i le-a spus lui Gregoire la masă, să ştii că sunt complet de acord cu tine.

— Mu-mulţumesc, a reuşit ea să-i răspundă.

— *Bon soir,* le-a spus Alexandre şi a plecat.

Max a adăugat şi al treilea deget şi curând Lysette a cunoscut extazul, orbitor, întunecat, dulce şi fierbinte, pulsând în valuri nesfârşite. Când încă mai tremura de plăcere, Max a întins-o pe masă, cu picioarele desfăcute. Chipul îi lucea din cauza transpiraţiei, ochii lui o ardeau. A pătruns-o încet, fără să se grăbească, până când ea l-a înghiţit cu totul. Deşi nu credea că aşa ceva era posibil, valul de plăcere a cuprins-o din nou. A ajuns la orgasm pentru a doua oară iar el a urmat-o imediat, cu un geamăt surd, întreg trupul cutremurându-se peste trupul ei.

Lysette şi-a revenit treptat, încă prinsă între masă şi greutatea soţului ei.

— Cine a câştigat disputa? l-a întrebat languros.

L-a simţit pe Max cum zâmbea, cu gura lipită de sânul ei.

— Ah, da, disputa… A atins-o uşurel cu limba, trecând de la un pistrui auriu la altul. Putem declara remiză?

Ea l-a îmbrăţişat, semn că era de acord.

Când şi când, Max se dovedea foarte dificil, dar Lysette era convinsă că-i putea face faţă. Devenise totul pentru ea: îi era prieten, amant, protector, sanctuar.

Adesea, Lysette simţea că singurul loc sigur din lume erau braţele lui.

Spre marea ei încântare, o lua cu el peste tot, chiar şi atunci când trebuia să încheie o afacere. Pentru că o interesa afacerea lui cu vapoare, îl însoţea deseori în portul din New Orleans, acolo unde bărcile cu velă pătrată şi barjele erau atât de numeroase încât se întindeau pe mai bine de un kilometru şi jumătate, la docuri. Când unul din vasele lor comerciale ancora, plin cu mărfuri din Europa şi de la tropice, ea se suia împreună cu el la bord, pentru ca vasul să fie inspectat şi descărcat.

Max a lăsat-o pe Lysette în grija unui ofiţer şi a coborât sub punte să inspecteze nişte marfă care se deteriorase pentru că apa ajunsese la ea. Când s-a întors, a rămas la câţiva paşi depărtare şi a privit-o cum zâmbea, ascultând poveştile marinarului. Briza uşoară îi lipise de trup rochia galbenă, punându-i în valoare silueta, iar părul roşu ca flacăra se contura puternic pe albastrul cerului. Brusc, a fost invadat de un sentiment de posesie, de mândrie.

— Ce să zic, l-a auzit pe căpitanul Tierney, care se oprise lângă el şi o privea admirativ la rândul său, eu unul nu-l invidiez deloc pe bărbatul care are o soţie atât de atrăgătoare. Dacă ar fi a mea, aş ţine-o numai încuiată, departe de privirile altora.

— Este o idee tentantă, a râs Max. Dar eu prefer să o iau cu mine.

— Înţeleg de ce, i-a răspuns Tierney.

Descoperind că Lysettei îi plăcea teatrul, a început să o ducă la St. Pierre, acolo unde membri importanţi ai comunităţii se întâlneau duminica şi joia ca să asculte operă şi să vadă piese de teatru. Între acte, oamenii se plimbau de colo-colo, socializau şi bârfeau.

Treptat, numeroase cupluri au căpătat obiceiul de a se opri şi la loja lor ca să schimbe câteva cuvinte. Era evident pentru toată lumea că Vallerand se schimbase mult de când se căsătorise. Deşi era încă destul de rezervat, era ceva mai amabil şi mai relaxat, amintindu-le celorlalţi de

vremurile de dinainte de căsătoria cu Corinne. Vechile bârfe şi-au mai pierdut din putere, pentru că lumea vedea că noua soţie a lui Maximilien nu-l privea deloc cu teamă. Poate că nu era totuşi un diavol, la urma-urmei. Un bărbat care îşi adora atât soţia nu putea fi rău, totuşi.

*

— Maman, a spus Lysette pe un ton nepăsător, punând mâna pe umărul lui Irénée care era aplecată asupra lucrului ei de mână, aş vrea să te întreb ceva.

— *Oui?*

— Ai avea ceva de obiectat dacă aş urca în mansardă, să mă uit printre lucruri?

Irénée nu a ridicat capul, dar degetele ei s-au oprit. Era uimită, lucrul acesta era evident.

— De ce vrei să faci asta?

Lysette a ridicat din umeri.

— Nu am un motiv anume. Justin mi-a spus că sus sunt depozitate multe lucruri interesante: portrete, haine, jucării vechi. Poate că în curând va trebui să decorăm o cameră de copil şi…

— O cameră de copil? a repetat Irénée. Crezi că eşti însărcinată, Lysette?

— Nu.

— Nu mai înţeleg nimic, a şoptit Irénée. La început, apetitul fiului ei pentru noua lui soţie o amuzase, dar acum începea să fie neliniştită. Noeline era convinsă că asta se datora talismanelor voodoo pe care i le ascunsese sub pernă, în primele săptămâni de căsnicie.

Lysette a zâmbit.

— Acum, că te-am anunţat, mă duc să caut un şorţ şi să mă apuc de treabă. Să văd ce găsesc.

— Aşteaptă, i-a spus Irénée pe un ton pe care Lysette nu-l mai auzise niciodată. Vrei să cauţi printre lucrurile *ei,* nu-i aşa?

— Da, a recunoscut Lysette, fără să clipească.

— Ce speri să afli?

— Nu ştiu. Dar sunt sigură că nu fac niciun rău dacă arunc o privire în câteva cufere şi cutii.

— Max ştie?

— Nu încă. Îi voi spune diseară, când se va întoarce acasă.

Irénée s-a abţinut să o sfătuiască să-l întrebe mai întâi pe Max. Spera ca el să fie furios când Lysette îi va spune ce făcuse. Poate că o va pune în sfârşit la punct. Max trebuia să înţeleagă că-i dădea mult prea multă libertate.

— Foarte bine, i-a spus. Să-i ceri lui Noeline cheile de la cufere.

Lysette şi Justin au urcat în mansardă şi şi-au făcut cu greu loc printre toate ciudăţeniile de acolo. Un set de lămpi din bronz, o veche baionetă sprijinită într-un colţ, un pat demontat, un leagăn de copil, o cadă din lemn.

Lysette strănuta des în timp ce se lupta cu capacul unui cufăr imens. Când a reuşit să-l ridice, balamalele ruginite au scârţâit în semn de protest. Justin, care încerca să deschidă un alt cufăr, a strigat:

— *Sang de Dieu,* să nu mai faci aşa ceva! Urăsc sunetul acesta. E mai rău decât scârţâitul unghiilor pe tablă!

— Nu ştiam că eşti atât de simţitor, Justin, a râs Lysette scoţând o cuvertură împăturită, cu un desen complicat, cu flori şi vârtejuri în stil rococo. De mii de cusături minuscule şi de o muncă imensă fusese nevoie ca să iasă un obiect atât de frumos.

— Ce-a zis Philippe când i-ai spus ce vrem să facem? l-a întrebat.

— Se bucură că sunt cu tine. Trebuie să te apere cineva în caz că fantoma mamei sare dintr-un cufăr.

Lysette s-a încruntat.

— Nu spune asta, Justin.

El a râs ironic.

— Ţi-e frică?

— O să-mi fie dacă-mi mai vorbeşti mult de fantome! i-a spus ea zâmbind. Particule de praf pluteau prin aer, le vedea prin raza de lumină care pătrundea prin fereastră.

Justin, te deranjează că mă uit prin lucrurile acestea?

— Nu. Sunt la fel de curios ca şi tine. Speri să găseşti indicii despre ucigaş, nu-i aşa? Ajutorul meu îţi va prinde bine. Poate că voi observa ceva ce tu…

S-a oprit, privind cu ochi mari spre cuvertura pe care o desfăcuse Lysette:

— Pe asta mi-o amintesc!

Lysette s-a uitat în jos, mângâind cusăturile delicate.

— Da?

— Era pe patul lui Maman. Ar trebui să aibă o pată, într-un colţ. Am sărit o dată pe patul ei şi a vărsat cafeaua. Justin privea în gol, pierdut. Cât s-a enervat de tare! *Dieu, ce* temperament avea!

— Îţi era teamă de ea?

Justin nu-şi lua ochii de la cuvertură. Îşi amintea.

— Uneori era atât de frumoasă şi de dulce… dar când era nervoasă… *oui,* îmi era frică de ea. E ciudat să iubeşti pe cineva şi în acelaşi timp să te temi că te-ar putea ucide.

— Justin, nu trebuie să rămâi aici, cu mine. Dacă este prea dureros…

— Totul mi s-a părut atât de ciudat, a continuat el, absent. Azi, Maman era aici, pentru că a doua zi să dispară. Complet. Tata a avut grijă să nu rămână nimic care să ne amintească de ea. *Grand-mère* mi-a spus că plecase într-o vizită mai lungă. După care tata a lipsit câteva zile. Când s-a întors, era complet schimbat. Era dur, rece… arăta ca diavolul desenat în cărţi… chiar am crezut că *este* diavolul. Şi că o luase cu el pe Maman.

Lysettei i s-a strâns inima pentru Max şi pentru fiii lui. A lăsat deoparte cuvertura şi a căutat mai departe în cufăr, scoţând un teanc de lucruri de copii.

— Nu e greu de ghicit ale cui au fost, a spus. Sunt câte două din fiecare.

Justin a întins mâna şi a luat una dintre hăinuţe.

— Îţi dai seama imediat a cui a fost. Tot ce-am purtat eu e rupt sau pătat. Tot ce-a purtat Philippe arată impecabil.

Lysette a izbucnit în râs. A cotrobăit prin cufăr,

descoperind o mulţime de gulere din dantelă, mănuşi brodate şi evantaie delicate, pictate. Toate îi aparţinuseră cu siguranţă lui Corinne. A luat în mâini o pereche de mănuşi din mătase dar le-a lăsat imediat jos, simţindu-se vinovată că scotocea prin lucrurile unei moarte. O tulbura şi fiorul de gelozie care nu-i dădea pace. Acum, că-i văzuse parte din lucruri, părea mai reală ca niciodată. Era femeia pe care Max o iubise suficient de mult ca să o ia de nevastă. Făcuse dragoste cu ea iar ea îi dăruise doi copii.

A continuat să caute prin celelalte cufere şi a găsit rochii elegante şi dessous-uri îndrăzneţe. Rochiile fuseseră croite pentru o femeie înaltă şi subţire. Cu fiecare descoperire, Lysette se simţea tot mai mult ca o intrusă. A mai găsit şi o cutiuţă din bronz în care era fard de obraz, de-acum uscat şi un pieptăn frumos lucrat, decorat cu perle şi o pană de egretă. Între dinţii pieptenului erau câteva fire de păr, lung şi negru. Părul lui Corinne, şi-a spus şi un fior i-a coborât pe şira spinării.

— Găsim pe-aici şi vreun portret al mamei tale? l-a întrebat pe Justin. Trebuia să ştie cum arăta Corinne. Era nespus de curioasă.

— Probabil. Justin a escaladat un dulap ca să ajungă la un teanc de rame înfăşurate într-o pânză şi legate cu sfoară. Lysette s-a ridicat în picioare, O dureau genunchii. S-a apropiat de el şi s-a uitat peste umărul lui la tablouri. Într-unul era o femeie foarte frumoasă.

— Ea este? a întrebat Lysette.

— Nu. Este *grand-mère*. N-o recunoşti?

— Oh, ba da. Recunoscuse abia atunci ochii căprui de pe chipul solemn al tinerei femei.

— Iat-o şi pe Maman, a spus Justin punând deoparte un portret.

Lysette era uluită de frumuseţea ei. Cu ochii violet, adânci – ochi pe care Justin îi moştenise – cu gene lungi, părul negru încadrându-i în valuri chipul şi punându-i în evidenţă gâtul lung, alb. Avea buzele roşii, perfect conturate, cu un zâmbet uşor ştrengăresc. Deşi era de o frumuseţe izbitoare, Corinne părea totuşi vulnerabilă,

dulce. Nu era de mirare că Max îi căzuse pradă.

— Chiar aşa arăta? a întrebat Lysette iar Justin a zâmbit simţindu-i tristeţea din voce.

— Da, *bellemère.* Dar şi tu eşti drăguţă, să ştii.

Lysette a zâmbit trist şi s-a aşezat pe un cufăr, ridicând în jurul ei un nor de praf. L-a auzit pe Justin râzând.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai părul gri. Şi obrajii.

I-a zâmbit la rândul ei, văzând că părul lui negru era acum acoperit de praf şi de pânze de păianjen şi era murdar pe faţă.

— Şi tu arăţi la fel.

El a râs.

— Am văzut destule pe ziua de azi, *bellemère*?

— Da, i-a răspuns ea cu convingere. *Allons,* Justin.

Şi a dat să coboare printr-o deschidere pătrată, încadrată de grinzi, pe o scară care era sprijinită de perete.

Justin a avertizat-o să se ţină bine, pentru că distanţa până la podea era destul de mare.

— Ai grijă, i-a spus. A fost cândva şi o balustradă, dar s-a rupt.

— Şi de ce nu o repară nimeni?

— Pentru că nu vine nimeni aici.

Lysette nu i-a răspuns, concentrată să pună piciorul pe un loc sigur. Liniştea a fost însă tulburată de un strigăt care a speriat-o.

— Ce cauţi acolo?

A tresărit şi şi-a pierdut echilibrul, înclinându-se spre spate. Cu un ţipăt, a întins mâinile într-un gest frenetic, încercând să se salveze, dar nu a dat decât de aer. Justin s-a aplecat prin deschizătură şi a prins-o, strivindu-i cu brutalitate încheietura. Lysette atârna acum prin aer, ţinută doar de Justin.

A privit în jos şi a văzut creştetul unui bărbat brunet, dedesubt.

— Max!

Nu era însă Max, ci Bernard, care a repetat strigătul furios.

Lysette a încercat să se prindă de Justin şi cu cealaltă mână.

— Te ţin bine, i-a spus băiatul. Nu te las să cazi. Ajungi cu piciorul la scară?

Ea s-a întins cât a putut de mult, dar nu a ajuns.

— Unchiule Bernard… ajutor… a reuşit să spună Justin. O durere ascuţită l-a împiedicat să continue.

Bernard se mişca straniu de încet.

Lysette a simţit cum a alunecat puţin din strânsoare.

— Justin!

— Vin, vin, a spus Bernard în timp ce se apropia de Lysette.

Justin nu l-a mai luat în seamă şi, cu ultimele puteri, a tras-o pe Lysette la el. S-a lovit cu pieptul de una dintre grinzi şi a simţit că nu mai poate respira. Justin a continuat să o tragă până a ajuns cu totul în braţele lui. După care şi-a şters sudoarea cu mâneca, tremurând şi clipind des, ca şi cum nu se mai putea concentra.

Bernard a apărut şi el în capul scării. Era desfigurat de furie.

— Ai fi putut să-mi aştepţi ajutorul.

Justin şi-a umezit buzele şi a vorbit, nu fără efort, schimonosindu-se de durere:

— *Ai vrut* ca ea să cadă, Bernard.

— Ce acuzaţie mai e şi asta? Veneam să vă ajut!

— Ţi-a luat al naibii de mult timp, i-a răspuns Justin.

— Explicaţi-mi ce căutaţi acolo, le-a cerut Bernard.

Băiatul a clătinat din cap.

— Cotrobăiaţi prin lucrurile lui Corinne, nu-i aşa? a strigat Bernard. Nu aveţi niciun drept să faceţi asta! Vă interzic!

Justin se pregătea să-i răspundă pe măsură, dar Lysette i-a făcut semn să tacă.

— *Ne interzici?* a repetat ea. Nu cred că eşti în postura de a-mi interzice mie ceva!

— Nici mie! a adăugat Justin, care nu a putut să-şi ţină gura.

— Nu este decent ce faceţi, le-a spus cu sălbăticie

Bernard. Să-i umblaţi prin lucruri doar ca să vă satisfaceţi curiozităţile mărunte. Dumnezeule, sper să vă blesteme de acolo de unde este!

Cuvintele lui grele au fost urmate de o linişte adâncă. Până acum Lysette nu-l mai văzuse pe Bernard ieşindu-şi din minţi. Şi i se părea curioasă reacţia lui, legată de cumnata care murise.

A continuat să-i vorbească cu blândeţe.

— De ce eşti atât de supărat, Bernard?

El a ignorat-o.

— Îi spun lui Max ce-aţi făcut, de îndată ce se întoarce. Sper să te bată bine – aşa cum ar fi trebuit să o facă, demult.

— Mai vedem, i-a spus Lysette. Acum te rog să pleci, pentru ca eu şi Justin să putem coborî fără alte probleme.

Bernard a roşit şi s-a dat jos de pe scară. Din nefericire, temperamentul lui Justin şi-a spus cuvântul. S-a aplecat şi a strigat după Bernard:

— Cine te-a împuternicit să-i păzeşti lucrurile, unchiule? Era mama mea. Ţie ce-ţi era?

Bernard s-a întors pe călcâie ca şi cum ar fi fost lovit cu un par şi l-a privit cu ură pe Justin. Justin nu mai înţelegea nimic. A rămas să se uite în urma lui, cu ochi mari.

*

Dacă ar fi dorit, Lysette i-ar fi putut ieşi în cale lui Max, să-i spună versiunea ei înainte ca Bernard sau Irénée să apuce să stea de vorbă cu el. Dar a ales să nu facă asta. A stat în pragul uşii dormitorului ei şi l-a văzut pe Max intrând în casă. Bernard şi Irénée l-au luat imediat în primire, ea îngrijorată, el furios. Lysettei i-a fost imposibil să audă ce-i spuneau, dar a înţeles totul din tonul lor.

A oftat şi a închis uşa în urma ei. S-a aşezat pe fotoliul din faţa şemineului şi şi-a masat tâmplele, încercând să alunge durerea care o chinuia. Nu s-a mişcat până nu l-a auzit pe Max intrând.

— *Bon soir,* i-a şoptit zâmbindu-i timid, convinsă că era furios pe ea. Dar era prea obosită ca să se mai certe, sau să se folosească de vreo tactică pentru a-i distrage atenţia. Spune-mi pe loc, *mon mari...* cât de mare e necazul în care mă aflu?

Capitolul 13

Max a măsurat-o cu privirea iar expresia dură cu care intrase în încăpere s-a mai îmblânzit. Lysette a oftat uşurată când el a luat-o în braţe. Gheara din piept i-a dispărut. Mirosul lui plăcut o alina, puterea trupului său îi dădea un sentiment de linişte. Buzele lui le-au atins fugar pe ale ei. Se aşezat pe o scaun şi a tras-o în poala lui.

— Madame, eşti bună să-mi spui ce s-a întâmplat azi?

Lysette i s-a lipit la piept.

— Nu m-am aşteptat ca o incursiune în mansardă să provoace atâta nelinişte. În plus, tu mi-ai spus cândva că pot face ce vreau eu în această casă.

— Bineînţeles că poţi.

— Justin a fost şi el cu mine.

— Da, am auzit.

— N-am făcut decât să deschidem câteva cutii şi câteva cufere.

Mâna lui i-a alunecat mângâietor pe spate.

— Şi ai găsit ce căutai?

— Nu căutam nimic. Pur şi simplu m-am uitat. Iar Bernard s-a purtat foarte ciudat, să ştii. Ai fi zis că era vorba de soţia *lui.* Şi-a ieşit din minţi de furie.

— Înţeleg. Bernard mai exagerează, când şi când.

— A făcut chiar mai mult de-atât!

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva, *petite,* i-a spus Max cu blândeţe. Bernard a fost mereu rezervat în prezenţa ta. Numai că, uneori, adevărata lui fire iese la iveală, ca o explozie. Azi Bernard a avut una din rarele lui ieşiri. Mâine va fi la fel cum îl ştiai. *C'est ça.* Aşa a fost dintotdeauna.

— Dar când a vorbit despre Corinne…

— Moartea ei şi circumstanţele în care s-a produs ne-au afectat pe toţi. Sunt sigur că şi Bernard s-a tot întrebat ce i s-a întâmplat lui Corinne şi dacă ar fi putut face ceva, ca să evite deznodământul. Poate de aceea îi apără cu atâta îndârjire lucrurile.

Lysette a cântărit cu grijă explicaţiile. Dacă privea aşa lucrurile, episodul de după-amiază părea de-a dreptul rezonabil. Dar în mintea ei sălăşluia o întrebare. Trebuia să i-o pună, cu riscul de a-l înfuria:

— Max, eşti sigur că afecţiunea lui Bernard pentru Corinne a fost pur frăţească? Reacţionează foarte ciudat, ori de câte ori este pomenit numele ei. Azi nu a fost prima dată când am avut un schimb mai dur de replici. Când m-am întors de la vechea casă a supraveghetorului – îţi aminteşti ziua aceea? – el m-a avertizat să las în pace trecutul, altfel mă va distruge cu mâna lui.

Max nu a tresărit, dar ea l-a simţit tensionându-se.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum?

— M-am temut să nu te supăr, i-a răspuns Lysette supusă. L-a privit cu atenţie, încercând să-i citească gândurile. Nu mi-ai răspuns însă la întrebarea legată de sentimentele lui pentru Corinne.

— Din câte ştiu eu, singura femeie pe care a iubit-o Bernard a fost Ryla Curran, fiica unui american care s-a stabilit împreună cu familia în New Orleans, după ce ani întregi s-a ocupat de transportul mărfurilor pe râu. Nu s-ar fi putut căsători în niciun caz, pentru că ea provenea dintr-o familie de protestanţi. Dar au avut o relaţie, iar ea a rămas însărcinată. După care a dispărut, fără să lase vorbă prietenilor sau rudelor. Bernard a căutat-o ani întregi dar nu a reuşit să o găsească.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Cam pe când a fost ucisă Corinne. Nu, între Bernard şi Corinne nu a fost nimic. Era mult prea îndrăgostit de fata asta. Pierderea ei l-a afectat atât de mult că nu a mai vrut să se căsătorească cu nimeni altcineva.

— N-am ştiut. Lysette îl compătimea sincer pe Bernard. Iubitule, a spus ea mângâindu-l pe obraz, eşti supărat pentru ce-am făcut azi?

— Sincer să fiu, mă aşteptam, pisica mea curioasă.

— Am văzut portretul lui Corinne, i-a spus ea. Era foarte frumoasă.

— Da. I-a îndepărtat o şuviţă care îi căzuse pe frunte. Dar părul ei nu avea culoarea asfinţitului. I-a atins uşor buzele. Şi nu-mi doream să o sărut ori de câte ori îi vedeam gura. Buzele i-au alunecat spre urechea ei. Iar zâmbetul ei nu-mi făcea inima să bată mai tare.

Lysette a închis ochii şi s-a lipit şi mai tare de el. Când să-l cuprindă de gât, încheietura i s-a atins de spătarul scaunului. A scos un sunet de durere.

— Ce este? a întrebat-o Max. Te-ai rănit?

— Oh, nu-i nimic, i-a spus Lysette, dornică să evite noi întrebări.

Max i-a ignorat protestele, i-a desfăcut mâinile din jurul gâtului său şi a întrebat-o, privind-o cercetător:

— De ce ai scos sunetul acela?

— E doar o mică…

El şi-a ţinut răsuflarea când i-a văzut încheietura umflată şi vineţie. Urmele de degete se conturau cu precizie pe pielea albă ca laptele.

— Ce s-a întâmplat?

— Doar un mic accident. Încercam să cobor – treptele sunt foarte înguste şi nu există balustradă – şi mi-am pierdut echilibrul. Justin a fost suficient de rapid. M-a prins şi m-a tras înapoi la timp. Nu e cazul să-ţi faci griji.

— S-a întâmplat înainte ca Bernard să-şi facă apariţia? Sau după?

— Păi… chiar atunci Bernard a strigat la mine şi m-a speriat şi de aceea era să cad. Lysette nu i-a mai spus şi cât de lent se mişcase Bernard ca să-i vină în ajutor. Poate că nu percepuse ea bine cele întâmplate. Iar Bernard probabil că fusese prea uimit şi de aceea se mişcase cu încetinitorul, în asemenea situaţii, unii reacţionau rapid, pe când alţii îngheţau pur şi simplu.

— Mie de ce Bernard nu mi-a pomenit nimic de asta?

— N-am idee.

A ajutat-o să se ridice în picioare.

— Ce faci? l-a întrebat îngrijorată.

— Mă duc să-i cer o explicaţie.

— Nu este nevoie. Încerca să-l liniştească, să nu creeze animozităţi între fraţi. Sunt bine…

— Şşt. A luat-o uşor de mână şi i-a privit cu atenţie încheietura. A scrâşnit printre dinţi o înjurătură, care a făcut ca urechile să-i ia foc. Vreau să te duci la Noeline. Are o alifie pentru vânătăi.

— Dar nu-mi place, a protestat Lysette. Am fost de faţă odată, când l-a uns pe Justin. Mirosul mi-a întors stomacul pe dos.

— Du-te *acum* la ea, i-a repetat el. Altfel am eu grijă de asta, mai târziu. A privit-o cu subînţeles. Crede-mă, e mai bine să te duci acum.

Câteva minute mai târziu, Lysette stătea la masa din bucătărie şi urmărea cu privirea ceainicul pus pe foc, în timp ce Noeline se ocupa de încheietura ei. La capătul celălalt al mesei, o servitoare lustruia un candelabru. Noeline i-a aplicat unsoarea verde pe mână. Mirosul puternic a făcut-o pe Lysette să dea capul pe spate.

— Cât timp trebuie să o las pe mână? a întrebat, dezgustată.

— Până mâine, i-a zâmbit Noeline. În seara asta nu veţi face copii cu monsieur, cred eu.

Lysette a ridicat ochii spre cer.

— *Bon Dieu,* sper să fiu într-atât de norocoasă încât să se mai apropie vreodată de mine!

Justin şi-a făcut apariţia în pragul bucătăriei. Cu mâinile în buzunare, s-a apropiat de masă.

— Ce-i mirosul acesta? a întrebat prefăcându-se că-i venea să verse.

Lysette şi-a jurat în sinea ei să se spele în clipa în care scăpa din mâinile lui Noeline.

Justin i-a zâmbit în semn de consolare.

— Miroase ca naiba, *sans doute.* Dar e eficientă,

bellemère.

— El ştie cel mai bine, a spus Noeline înfăşurându-i încheietura într-o cârpă curată.

— Ştiu ce pui în alifie, Noeline, i-a spus Justin. S-a apropiat de Lysette şi i-a şoptit: limbi de şarpe, sânge de şobolan, piele de broască râioasă…

— De ce nu te duci să-l cauţi pe Philippe? l-a întrebat Lysette. Poate te ajută la lecţiile de latină. Ai cam rămas în urmă.

Justin a râs.

— Nu e cazul să aduci latina în discuţie ca să mă faci să plec. Numai că… s-a uitat la bandajul ei şi a tăcut. Parcă ar fi căutat cuvintele potrivite să-i spună ceva, dar nu le găsea. Şi-a trecut de câteva ori mâna prin păr, s-a uitat în podea, apoi în tavan, după care i-a căutat privirea.

— Ce este? a şoptit Lysette, surprinsă de brusca lui timiditate.

Noeline s-a apropiat de foc, să mestece într-o oală.

— Nu am vrut să te rănesc, *bellemère,* i-a şoptit Justin, arătând spre încheietura ei. Îmi pare rău.

— Mi-ai fost de mare ajutor, Justin, i-a spus Lysette cu blândeţe. Îţi sunt foarte recunoscătoare. Dacă nu erai tu, mă puteam răni grav.

Justin părea uşurat.

— I-ai spus tatii ce s-a întâmplat?

— Că m-ai salvat? Da, eu…

— Nu. Despre unchiul Bernard şi despre cât de ciudat să purtat.

— *Oui,* i-a zâmbit Lysette. Numai că tatălui tău nu i s-a părut nimic neobişnuit. Mi-a spus că unchiul tău a fost mereu puţin ciudat.

— *Bien sûr.* Asta cam aşa este. Justin a ridicat din umeri. Acum plec.

Lysette l-a urmărit cu privirea, gândindu-se că băiatul se schimbase mult de când cu duelul şi cu confruntarea cu Max. Era mai prietenos, mai puţin ursuz. Noeline a revenit lângă ea şi i-a spus zâmbind:

— Băiatul acesta aduce numai necazuri.

*

— Şi de ce anume s-a plâns? a întrebat Bernard. Părea supărat, rănit chiar. Că nu m-am mişcat suficient de repede? Eram uimit, Max. Când mi-am revenit, era deja în siguranţă, ajutată de Justin!

Max continua să fie încruntat.

— Am înţeles că ai fost cam beligerant. De ce?

Bernard părea ruşinat.

— Nu ar fi trebuit să mă pierd cu firea, dar m-am gândit doar la cât de supărat vei fi, ştiind că ea răscoleşte prin relicvele trecutului. Eşti fratele meu, Max. Nu vreau ca amintirile acelor vremuri oribile să te tulbure. Am încercat să-i fac să înţeleagă asta, dar probabil că am fost prea vehement.

— Corinne a fost mama lui Justin, a spus Max. Are dreptul să-i caute prin lucruri ori de câte ori doreşte.

— Bineînţeles, i-a răspuns Bernard. Dar Lysette…

— Las-o pe Lysette în grija mea. Când vei mai avea obiecţii în ceea ce priveşte purtările ei, te rog să-mi spui mie. Nu uita însă că ea este stăpâna casei şi că mi-e soţie, aşa cum Corinne nu mi-a fost niciodată. Şi… A făcut o pauză, ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale: dacă mai ridici vreodată vocea la soţia mea, să-ţi cauţi altă locuinţă. Bernard a dat din cap, roşu ca focul.

*

A doua zi dimineaţă devreme, Max a coborât singur scara în spirală, pentru că Lysette nu dorise să meargă pe plantaţie cu el. Făcuseră dragoste noaptea întreagă iar ea hotărâse că nu era în stare să-şi petreacă câteva ore călare pe pur-sângele arab pe care i-l cumpărase el de curând.

Când să se apropie de uşă, atenţia i-a fost atrasă de un geamăt înfundat venind dintr-unul din saloane. A mers pe urma sunetului şi l-a descoperit pe Alexandre, care era răstignit pe un scaun în stil rococo. Părul îi era răvăşit, era

nebărbierit iar hainele atârnau pe el. Aerul din jurul lui mirosea puternic a alcool.

— Ce apariţie! a spus el ironic. Un Vallerand după o noapte de dezmăţ. A dat draperiile deoparte, lăsând soarele să pătrundă.

Alex a gemut de parcă l-ar fi înjunghiat.

— Ticălosule!

— Este a patra noapte doar săptămâna aceasta, nu-i aşa? l-a întrebat Max. Un exces, chiar şi pentru tine.

Alex s-a cufundat în scaun, ca un animal rănit care îşi căuta refugiul.

— Du-te naibii.

— Nu înainte să aflu ce te frământă. Dacă o ţii în ritmul acesta, te distrugi în câteva săptămâni.

Alex a plescăit şi cu acest prilej a simţit cum îi mirosea răsuflarea. S-a strâmbat a dezgust. A ridicat o mână nesigură spre el, aţintindu-l cu degetul arătător.

— Tu… a reuşit cu greu să se adune, te-ai culcat cu nevasta acum, de dimineaţă, nu-i aşa?

Max a zâmbit încântat.

— Îmi dau seama imediat, după rânjetul tău mulţumit. Spune-mi, viaţa de bărbat însurat ţi se potriveşte, nu? Foarte bine. Păcat însă că ni le-ai distrus pe ale noastre.

— Oh?

— Nu te uita aşa la mine. Nu te-ai gândit niciodată că aş vrea şi eu să am o soţie… o femeie cu care să mă culc ori de câte ori am chef… poate chiar să am copii?

— Şi de ce n-o faci?

— *De ce?* Alex a reuşit cu greu să stea în picioare. După ce ai distrus numele Vallerand, ce familie decentă crezi că şi-ar mai da fiica unui frate de-al tău? Ţie ţi-e bine acum… o ai pe Lysette… dar eu…

— Alex, *tais-toi.* Amuzamentul de pe faţa lui fusese înlocuit de compasiune. S-a aşezat pe un scaun din apropiere. Nu-l mai văzuse niciodată pe fratele lui atât de trist. Ar trebui să aştept să te trezeşti cu totul din beţie înainte să stăm de vorbă, dar hai să încercăm, oricum.

— Foarte bine, i-a răspuns Alexandre.

— Este vorba despre Henriette Clement, nu-i aşa?

— Da.

— O iubeşti? Îţi doreşti să obţii permisiunea să o curtezi?

— Da.

— Şi nu crezi că tatăl ei îţi va da consimţământul?

— *Ştiu* asta. Am încercat deja.

Max s-a încruntat.

— L-ai întrebat pe Clement dacă îţi permite să o curtezi pe Henriette şi te-a refuzat?

— Da! I-a făcut cu ochiul fratelui ei. Şi ea mă iubeşte, cred.

Max s-a aplecat spre el şi i-a vorbit rar:

— Mă ocup eu de asta. Tu trebuie doar… Alexandre, mă asculţi? Rămâi acasă şi odihneşte-te. Iar diseară nu mai pleci niciunde. Gata cu băutura, ai înţeles?

— Gata, a repetat Alex, ca un copil ascultător.

— Îi spun lui Noeline să-ţi aducă leacul ei special.

— *Bon Dieu,* nu!

— Îl iei, dacă o vrei pe Henriette. Până mâine dimineaţă trebuie să arăţi ca un nou-născut.

— Pot să fac asta, a spus Alex după o scurtă ezitare.

— Bine. Max a zâmbit şi s-a ridicat. Trebuia să-mi spui mai demult şi nu să te refugiezi în băutură.

— Nu credeam că vei reuşi ceva. Alex a făcut o pauză. Nu cred în continuare.

— Oamenii pot fi convinşi, l-a asigurat Max.

Alex l-a privit întrebător.

— Îl provoci la duel?

— Nu, a râs Max. Cred că noi, bărbaţii din familia Vallerand, ne-am duelat destul.

— Max… dacă-l convingi pe Clement să spună da… îţi sărut picioarele.

— Nu este cazul, i-a răspuns scurt Max.

*

Jacques Clement l-a întâmpinat pe Max în hol,

zâmbindu-i ironic.

— Mă aşteptam să te văd azi aici, Vallerand. Ai venit pentru fratele tău, *oui*? Tata îşi bea cafeaua în salonul de mic-dejun.

Max s-a sprijinit de una din coloanele elaborat sculptate care încadrau peretele. Nu se grăbea deloc să dea ochii cu tatăl lui Jacques, Diron Clement, un bărbat mereu prost dispus, furios ca un leu. Descendent al primilor francezi ajunşi pe teritoriul Louisianei, creol pur-sânge, Diron nu-i tolera deloc pe cei care doreau ca Louisiana să devină parte a Statelor Unite. Sau pe cei care erau în termeni amicali cu guvernatorul american.

Bătrânule era experimentat şi inteligent, un adevărat supravieţuitor. Împreună cu Victor Vallerand, Diron fusese răsplătit generos de spanioli pentru că se folosise de întreaga lui influenţă ca să liniştească spiritele prin oraş atunci când aceştia preluaseră posesia din mâinile francezilor, cu patruzeci de ani în urmă. Acum Diron era suficient de bogat şi de influent ca să nu fie nevoit să facă nimic din ce nu-i convenea.

Victor şi Diron fuseseră buni prieteni. Din nefericire, sentimentele calde faţă de Victor nu se extinseseră şi asupra lui Max. În primul rând pentru că aveau convingeri politice total opuse, iar moartea lui Corinne adâncise prăpastia dintre ei, pentru că Diron ura scandalurile.

Max a ridicat privirea spre etaj.

— Jacques, a spus gânditor, sora ta ţi-a dat vreun semn că ar ţine la Alexandre?

— Henriette este o gâsculiţă, i-a răspuns Jacques. Şi aşa a fost mereu. Spune-i fratelui tău că-şi poate găsi altă fată şi fără atâta bătaie de cap.

— Vrei să spui că nu-şi doreşte să fie curtată de el?

— Din contră, chiar îşi imaginează că e îndrăgostită nebuneşte de el. Dar acest scenariu…

— Nu face decât să înrăutăţească situaţia, i-a terminat Max fraza. Cum vede tatăl tău lucrurile?

— Nu este de acord, bineînţeles.

— Sincer, n-ar fi o unire nepotrivită, Jacques.

Jacques a ridicat din umeri.

— Ştiu cum este Alexandre, prietene. Nu mă vei convinge niciodată că-i va rămâne fidel Henriettei. Această aşa-zisă iubire va dura cel mult un an, după care îşi va lua o amantă iar Henriette va suferi cumplit. E mai bine pentru ea să se mărite fără iluzia dragostei. De la o căsătorie aranjată ştii exact la ce să te aştepţi.

— Pe de altă parte, mai bine să trăieşti cu o iluzie decât fără dragoste.

Jacques a râs.

— Ce idee americană! Aşa văd ei lucrurile: întâi dragostea, apoi căsătoria. Creolii n-ar fi niciodată de acord cu asta. Te previn: nu încerca să-l convingi de contrariul pe bătrânul scorţos de la etaj.

— Mulţumesc că m-ai avertizat. Mă duc acum la el.

— Vrei să te însoţesc?

Max a clătinat din cap.

— Ştiu drumul.

Căminul familiei Clement era simplu şi elegant. Podelele rubinii din lemn de pin străluceau, mobila din încăperi era din stejar iar covoarele groase erau ţesute de mână. Când Max a urcat scara, şi-a trecut uşor degetele peste balustradă, amintindu-şi vremurile când cobora pe ea, când el şi Jacques erau copii.

S-a oprit la mijlocul distanţei pentru că a simţit că-l privea cineva. S-a uitat peste umăr, la una din uşile întredeschise. Henriette îl privea cu ochi rugători. Probabil că era supravegheată de vreo mătuşă şi nu putea scoate niciun cuvânt. I-a făcut un semn încurajator. Henriette a uitat de precauţie şi a deschis larg uşa. În clipa următoare s-a auzit o voce de femeie care a dojenit-o. Uşa s-a închis imediat.

Max a zâmbit gânditor. Chiar nu-şi dorea să fie ultima speranţă a unor îndrăgostiţi. S-a îndreptat spre salonul pentru mic dejun, sperând din inimă să ştie ce să-i spună lui Clement.

Diron Clement l-a întâmpinat cu o privire aspră şi i-a făcut semn spre un scaun.

— Stai jos, băiete. N-am mai stat demult de vorbă.

— De la căsătoria mea, domnule, i-a amintit Max.

— *Non.* Acolo abia dacă am schimbat câteva cuvinte. Erai atât de absorbit de mireasa ta încât nu mi-ai dat deloc atenţie.

Max şi-a ascuns zâmbetul, amintindu-şi cât de frustrantă i se păruse seara aceea. Nu fusese deloc în stare să-şi ia ochii de la Lysette, simţea că trebuia să o aibă atunci dar era conştient că era mult prea devreme.

— Regret acest lucru, domnule.

— Să fie adevărat? a spus Diron. Da, bănuiesc că acum regreţi, pentru că ai nevoie de bunăvoinţa mea. Regreţi şi în privinţa căsniciei, să înţeleg?

— În niciun caz, i-a răspuns Max fără să ezite. Sunt foarte încântat de soţia mea.

— Iar acum ai venit să pledezi pentru fratele tău?

— Pentru mine, de fapt. Pentru că eu sunt, din câte înţeleg, principalul obstacol.

— Nu este adevărat. Ţi-a spus el asta?

— El trăieşte cu impresia că dacă nu aş fi adus în trecut prejudicii numelui Vallerand, aţi privi favorabil intenţiile pe care le are în ceea ce o priveşte pe Henriette.

— Te referi la prima ta soţie, să înţeleg. Max i-a susţinut privirea pătrunzătoare şi a încuviinţat.

— Păcat de cele întâmplate, a spus Diron cu emfază. Dar obiecţiile mele au legătură cu caracterul lui, nu cu al tău. Este sclivisit, lipsit de voinţă şi leneş – un pretendent de neacceptat, din toate punctele de vedere.

— Alexandre nu este nici mai rău şi nici mai bun decât ceilalţi tineri de vârsta lui. Şi va fi în stare să-i asigure o viaţă confortabilă.

— Cum? Pot să pun pariu că şi-a irosit deja mare parte din moştenire.

— Tatăl nostru m-a însărcinat pe mine cu administrarea finanţelor familiei. Vă asigur că Alexandre are posibilităţile financiare pentru a-şi întreţine familia.

Diron îl privea tăcut pe sub sprâncenele groase.

— Monsieur Clement, a spus Max rar, facem parte

dintr-o familie bună. Sunt convins că Henriette va duce o viaţă fericită alături de Alexandre. Lăsând la o parte sentimentele, sunt o pereche potrivită.

— Dar nu le putem lăsa deoparte *cu totul,* nu-i aşa? a ripostat bătrânul. Totul la ei este acum de un sentimentalism exagerat. Este acesta o temelie solidă pentru un mariaj reuşit? *Non!* Toate frazele impetuoase, toate demonstraţiile teatrale, bătutul cu pumnul în piept… asta nu este dragoste. Nu am încredere în asemenea manifestări.

Max a înţeles în clipa aceea care erau cu adevărat obiecţiile bătrânului. Mândria lui Diron ar fi avut de suferit dacă îi permitea fiicei lui să se căsătorească din dragoste. Creolii nu procedau aşa. Oamenii l-ar fi ridiculizat, i-ar fi reproşat că se înmuiase, poate chiar aveau să-i spună că se lăsase influenţat de noile valori americane care pătrunseseră şi la ei. O căsătorie din dragoste l-ar fi pus pe Diron într-o lumină proastă. Simplu.

— Sunt de acord, a spus Max repede, dar vă daţi seama că, ţinându-i deoparte, valul de emoţie va creşte. Tocmai de aceea este bună ideea de a-i face curte timp îndelungat – sub o strictă supraveghere, *naturellement.* Trebuie să le dăm timp pentru ca iubirea să se stingă.

— Poftim?

— Nu va dura mult timp, niciun an măcar. Ştiţi cât de superficiali sunt tinerii.

Diron s-a încruntat.

— Este adevărat.

— Apoi, când iubirea aceasta violentă se va transforma în indiferenţă, le vom da voie să se căsătorească. Henriette va avea probabil de obiectat. Va fi o lecţie pentru amândoi. Apoi, peste ani, Alexandre şi Henriette vor ajunge să simtă o oarecare afecţiune unul pentru celălalt, ca părinţii mei, de exemplu.

— Hmm. Diron şi-a frecat bărbia, gânditor. Max şi-a ţinut răsuflarea în aşteptarea răspunsului său… Nu este o idee rea.

— Eu cred că aşa ar trebui să procedăm, i-a spus Max

simţind că bătrânul era uşurat pentru că primise o soluţie la dilema lui. Aşa Henriette putea să se căsătorească cu bărbatul pe care şi-l dorea iar Diron rămânea cu onoarea intactă.

— Hmm. Da, aşa vom face.

— *Bien*. În ceea ce priveşte zestrea…

— Despre asta vom discuta la momentul potrivit, l-a întrerupt morocănos Diron. Te gândeşti deja la zestre… eşti un Vallerand până în măduva oaselor.

*

— Să mă prefac că nu o iubesc? a exclamat Alex. Nu înţeleg nimic.

— Ai încredere în mine, i-a spus Max şi a cuprins-o pe Lysette de talie, când ea a trecut pe lângă el. A tras-o în poala lui. Cu cât reuşiţi mai curând, tu şi Henriette, să convingeţi pe toată lumea că sunteţi indiferenţi, cu atât mai repede vă veţi căsători.

— Numai tu puteai să inventezi ceva atât de complicat, i-a spus cu amărăciune Alex.

— Este singura modalitate, i-a răspuns sec Max.

Lysette s-a cuibărit la pieptul soţului ei şi l-a mângâiat pe păr.

— Ai dat dovadă de inteligenţă, Max.

— Ei, nici chiar aşa, i-a răspuns el cu modestie, dar lauda ei i-a făcut plăcere.

Ea a coborât tonul:

— Totul se va termina cu bine, şi asta graţie naturii tale romantice, i-a spus zâmbind.

Alexandre a scos un sunet de dezgust şi s-a ridicat să plece.

— Imaginaţi-vă: Max, romantic, a murmurat. Cred că am un coşmar.

*

În săptămânile care au urmat, povestea de dragoste

dintre Henriette şi Alexandre a continuat, destul de anevoios, însă. A vizitat-o în câteva seri şi au stat împreună în salon, întreaga familie Clement supraveghindu-i atent. Când o invita la o plimbare cu trăsura, mama şi mătuşa o însoţeau. El nu îndrăznea să-i caute privirea la biserică sau la balurile la care mergeau. Distanţa pe care trebuiau să o păstreze mereu au făcut ca lui Alexandre să-i fie tot mai dor de ea.

Era foarte atent la orice semn din partea lui Henriette: felul în care încetinea paşii când trebuia să se despartă de el, luminiţa care îi apărea în privire atunci când îl zărea. Un adevărat iad pentru orice tânăr îndrăgostit nebuneşte.

Spre marea lui uimire, Alexandre a constatat că nu mai dorea nicio altă femeie. A fost de-a dreptul indignat când Max i-a sugerat să-şi reia vechile obiceiuri, alături de Bernard.

— Zvonuri despre celibatul tău au ajuns la urechile lui Diron, i-a spus Max, calm. Şi lui şi altora le este clar că eşti îndrăgostit până peste urechi de Henriette. Este cazul să dai impresia că începi să-ţi pierzi interesul pentru ea.

— Să înţeleg că vrei să merg la târfe?

— Nu e ca şi cum n-ai mai fi făcut-o până acum, a spus Max.

— Da, dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă! Sunt aproape două luni de-atunci!

Max a izbucnit în râs şi i-a sugerat să găsească şi alte moduri prin care să-i facă pe ceilalţi să creadă că se plictisise să o tot aştepte pe Henriette. Trist peste măsură, Alexandre a început să răărească vizitele la casa familiei Clement, în timp ce Henriette nega zvonurile legate de o apropiată logodnă.

Lysette îi compătimea pe cei doi îndrăgostiţi. I-a mărturisit acest lucru lui Max:

— Mi se pare ridicol să-i supui la toate aceste încercări numai pentru ca onoarea lui monsieur Clement să nu aibă de suferit. Ceva care putea fi foarte simplu devine atât de complicat!

— Lui Alexandre nu-i prinde rău să-şi dorească ceva

ce nu poate obţine imediat. Max a zâmbit şi s-a aplecat să o sărute. Lysette stătea în faţa măsuţei de toaletă şi-şi împletea părul, înainte de a merge la culcare. Cele mai bune lucruri merită aşteptarea. Tu, de exemplu.

— Nu m-ai aşteptat prea mult, din câte-mi amintesc.

— Te-am aşteptat întreaga viaţă.

Măgulită, Lysette a surâs şi şi-a lipit obrazul de mâna lui.

— Te pricepi la cuvinte, *bien-aimé,* i-a şoptit. A început să-şi desfacă nasturii rochiei şi a arătat spre comodă: îmi aduci o cămaşă de noapte, te rog?

— Mai târziu, a murmurat el şi i-a lăsat rochia să alunece de pe umeri.

*

Un important bal ale sezonului urma să fie dat de familia Leseur în onoarea logodnei fiicei lor cu Paul Patrice, singurul fiu încă necăsătorit al unui foarte înstărit doctor din New Orleans. În mod normal, un fiu de doctor nu era considerat o partidă potrivită pentru fiica unui stăpân de plantaţie, dar Paul era un bărbat frumos cu maniere impecabile, un adevărat gentleman. Deşi era numai cu trei an mai mare decât Justin şi Philippe, era dornic să renunţe la burlăcie în schimbul intrării prin căsătorie într-o familie extrem de înstărită.

— Optsprezece ani de libertate şi acum îşi pune singur cătuşele! a comentat Justin cu amărăciune. Iar la anul va avea probabil şi un copil... *Mon Dieu,* chiar nu s-a gândit deloc?

— Nici că putea nimeri mai bine, i-a răspuns Philippe, uşor visător. Căsnicia nu este chiar atât de îngrozitoare, să ştii, Justin.

Justin l-a privit de parcă îşi pierduse minţile. A pufnit, ironic.

— Bănuiesc că *şi tu* o să te însori cât de curând.

— Sper. Dacă voi avea norocul să găsesc fata potrivită.

— Ştiu ce gen de fată vei alege, a continuat Justin. Studioasă şi sensibilă, cu ochelari pe vârful nasului. Veţi discuta despre artă şi muzică şi despre tragediile acelea plicticoase, greceşti.

Jignit, Philippe i-a închis cartea de latină în faţă.

— Va fi frumoasă, i-a spus demn. Şi blândă. Iar tu vei fi gelos.

Justin a râs ironic.

— Eu voi naviga către est şi voi avea propriul harem. Cincizeci de femei!

— Cincizeci? a repetat Lysette amuzată, intrând chiar în clipa aceea în cameră. O să fii destul de ocupat!

El i-a zâmbit angelic:

— Dacă voi găsi o femeie ca tine, *petite Maman, o* să renunţ la toate celelalte.

Ea a izbucnit în râs, după care s-a întors spre Philippe:

— În seara aceasta, *peut-être,* o vei întâlni pe fata la care visezi. Mergi în aceeaşi trăsură cu Bernard şi Alexandre? Nu a pomenit-o şi pe Irénée pentru că nu se simţea prea bine din cauza reumatismului şi nu îi însoţea.

Philippe a încuviinţat.

— Da. Tata ne-a spus foarte clar că în prima trăsură mergeţi doar tu şi el.

— Doar voi doi? Justin se prefăcea gânditor. De ce să vrea tata să fie singur cu tine, când ne-ar putea lua şi pe mine şi pe Philippe? Doar dacă nu va încerca să…

— *Justin!* a explodat Philippe, indignat de insolenţa fratelui său. A aruncat în el cu o pernă. Justin a prins-o, nu fără să protesteze.

Lysette le-a zâmbit:

— Ne vedem la bal, le-a spus şi s-a întors în holul de la intrare, unde o aştepta Noeline cu boneta şi mănuşile.

*

Construit lângă cel mai mic braţ de râu din zonă, conacul familiei Leseur era mare şi impunător, cu linii simple. Una din aripile laterale era mărginită de un stejar

masiv, despre care se credea că avea cel puţin trei sute de ani. Pe dinafară şi pe dinăuntru, casa era acum împodobită cu ghirlande din sute de trandafiri. Lumina dată de candelabrele minunate pătrundea în cele mai îndepărtate colţuri. Oaspeţii umpluseră până la refuz galeriile şi zeci de servitori se plimbau printre ei, cu tăvi pline cu răcoritoare.

În apropiere se afla *la garçonnière, o* incintă separată pentru bărbaţii din familie sau musafirii acestora care doreau intimitate. Mai mulţi bărbaţi însoţiţi de valeţii lor erau acolo de la primele ore ale după-amiezii, beau, fumau şi discutau ultimele evenimente din oraş. Doamnele se odihniseră în casă iar acum îşi făceau apariţia în sala de bal, purtând cele mai extravagante rochii. O orchestră fusese adusă special de la New Orleans, iar acordurile unui cadril umpleau aerul.

— Am un avertisment pentru tine, i-a spus Max pe când o ajuta pe Lysette să coboare din trăsură.

— Da? Îl privea cu ochi mari, nevinovaţi. Mult prea nevinovaţi. Ce este, *bien-aimé?*

— Să nu crezi că nu am observat că Alexandre încearcă să te convingă să-l ajuţi să rămână singur cu Henriette, câteva minute. Pui ceva la cale, nu-i aşa?

Ea părea surprinsă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Max a avertizat-o din priviri.

— Dacă reuşesc să convingă pe toată lumea că sunt indiferenţi, se vor putea căsători în câteva luni. Dar dacă vor fi surprinşi într-o întâlnire clandestină nu-i voi mai putea ajuta.

— Nu vor fi prinşi, l-a asigurat Lysette.

— Alex este în pericol să o piardă pe Henriette pentru un nimic. Nu înţelegi cât de mare este mândria lui Diron.

— Ba înţelege perfect. Lysette a dat să facă un pas, dar Max nu-i dădea drumul, ci continua să o privească cu subînţeles.

— N-am făcut nimic, Max!

— Şi aşa să rămână, a sfătuit-o el.

Max nu i-a scăpat din ochi pe Lysette şi pe Alexandre

în următoarele două ore, dar niciunul nici altul nu au părăsit sala de bal. După ce a băut două pahare cu vin s-a mai relaxat. Vinul era foarte bun, produs chiar pe plantaţia Leseur.

Max l-a felicitat pe Leseur, atât pentru calitatea vinului cât şi pentru logodna dintre Felicie şi Paul Patrice. Au discutat relaxat şi curând li s-au alăturat şi alţii.

De la depărtare, Lysette îşi privea mândră soţul. În costumul său negru, bine croit, cu paharul de vin între degetele lungi, conversa cu cei de lângă el. Era elegant şi viril şi al naibii de frumos… şi era al ei.

Alexandre i-a urmărit privirea:

— Nu-i deloc uşor să-l ai pe Max drept frate, a făcut el o remarcă.

Lysette s-a încruntat, gândindu-se la toate ocaziile în care îl văzuse pe Max luptându-se pentru fraţii lui, făcând tot ce era posibil ca ei să aibă orice îşi doreau, asumându-şi datoriile şi responsabilităţile acestora, fără vreun cuvânt de reproş. Cuvintele lui Alex i s-au părut jignitoare. Era profund nerecunoscător.

— Max face foarte multe pentru voi, *non*?

— Face, dar de ani întregi Bernard şi cu mine trebuie să ajungem la standardele impuse de el. Dintotdeauna, tot ce-a făcut el a fost perfect. Apoi, când a căzut în dizgraţie – şi pentru noi a fost un dezastru. Numele Vallerand era pătat, aşa că şi eu şi Bernard am avut de suferit.

— Şi-i porţi pică pentru asta?

— Nu, nu… Poate că i-am purtat cândva, dar acum nu. Bernard, în schimb… Alexandre s-a oprit, gândindu-se mai bine la ce urma să spună.

— Continuă, l-a îmboldit Lysette.

El a clătinat din cap.

— Nu, nimic.

— Spune-mi, Alex. Sau nu te mai ajut cu Henriette.

Alexandre s-a strâmbat.

— Încercam să-ţi spun că lui Bernard pare să-i fie greu să-l ierte complet pe Max. Pe de altă parte, el i-a urmat ca vârstă. Pe el toată lumea l-a comparat cu Max, în

defavoarea lui.

— Dar nu e deloc vina lui Max, a spus Lysette cu răceală. *Vraiment,* Alex… şi tu şi Bernard trebuie să încetaţi să-l mai folosiţi pe Max drept scuză. Trebuie să vă asumaţi răspunderea pentru faptele voastre. Max are şi aşa destule pe cap.

— Bine, bine, s-a apărat ironic Alex, ridicând mâinile. Nu mai spun nimic. Dar de ce tu ai dreptul să-l critici pe Max şi noi nu, *ma soeur!*

Ea i-a zâmbit.

— Pentru că sunt soţia lui.

*

Max nu a observat cu exactitate momentul în care a dispărut soţia lui. Când şi-a dat seama că lipsea, s-a desprins de grupul său şi a ieşit pe uşile mari din sala de bal, în galerie. Nici urmă de soţia lui.

— La naiba, Lysette, ce pui la cale? a murmurat în barbă. A ieşit în grădină, ştiind că acolo s-ar fi întâlnit Alexandre şi Henriette, dacă Lysette s-ar fi hotărât să-i ajute.

Grădinile plantaţiei Leseur erau imense, cu aranjamente elaborate, pline cu copaci exotici şi plante aduse din Europa şi Orient. Lagunele artificiale erau pline cu peşti şi străbătute de podeţe fermecătoare. Un păun i-a tăiat indignat calea lui Max când acesta a trecut de arcada cu trandafiri care marca intrarea în aleea principală. Locurile deveneau tot mai întunecate, lampioanele tot mai rare. O fântână cu heruvimi era amplasată pe mijlocul grădinii şi din ea porneau alte câteva alei, ca nişte raze.

Max a înjurat în gând. Nu-şi făcea mari iluzii că o va găsi pe soţia lui sau pe însoţitorii ei. Singura soluţie era să se întoarcă în salon şi să aştepte.

A auzit însă paşi pe alee. S-a retras în întuneric şi a pândit să vadă cine se apropia.

Era Diron Clement. Fără îndoială, şi el observase dispariţia fiicei sale. A trecut pe lângă Max fără să-l vadă.

Părea foarte hotărât. Nu-i vedea deloc bine pe cei doi, în caz că erau descoperiţi. Bătrânul a luat-o spre stânga, pe aleea care se termina cu o pagodă – dacă-şi amintea Max bine. A zâmbit fără să vrea. În tinereţe se refugiase şi el în pagodă, o dată sau de două ori. Nu, Alexandre nu-şi dăduse cu siguranţă întâlnire aici. Era prea evident.

A riscat şi a pornit în direcţia opusă, pe aleea care ducea la sera cu arbori exotici. A mers doar prin întuneric iar când s-a apropiat de colţul serei a zărit-o pe Lysette. A tresărit speriată când o bufniţă a scos un sunet înfricoşător.

Max a zâmbit mulţumit. Era acolo, deşi îi promisese să nu sprijine în niciun fel o întâlnire ilicită între Alex şi Henriette. Ei bine, avea să primească o lecţie. Să înveţe că nu-l putea duce de nas fără teama de a fi pedepsită.

Lysette a oftat, dorindu-şi să fi fost în sala de bal. S-a întrebat dacă Max îi observase lipsa. O bufniţă a scos un sunet şi a speriat-o.

Brusc, cineva a cuprins-o de talie, venind din spate. O mână mare i-a acoperit gura, să nu o lase să strige. S-a pomenit lipită de un trup ferm ca o stâncă. S-a luptat cu frenezie să îndepărteze mâna încleştată pe gura ei când a auzit o voce familiară şoptindu-i la ureche:

— Dacă ştiam că vrei să faci un tur al grădinii mă ofeream să te însoţesc.

Lysette a răsuflat uşurată.

— Max... S-a întors şi l-a luat de gât. M-ai speriat! Şi-a lipit fruntea de pieptul lui.

— Asta a fost şi intenţia.

Lysette a făcut ochii mici când i-a surprins expresia prevestitoare de rău.

— Unde sunt? a întrebat el.

Ea şi-a muşcat buza şi a înclinat capul spre seră. Uşa s-a deschis şi Alexandre a scos capul afară. Părul îi era răvăşit iar buzele îi erau suspect de umede.

— Lysette? Mi s-a părut că am auzit... A îngheţat când la văzut pe Max. Au tăcut cu toţii.

Max a fost primul care a vorbit:

— Ai un minut să-ţi iei rămas-bun de la Henriette. Să o

faci cum trebuie, pentru că s-ar putea să vă despărţiţi pentru totdeauna.

Alexandre a dispărut înăuntru.

Lysette s-a hotărât să-i explice acolo, pe loc. A vorbit pe nerăsuflate:

— Max, au vrut să se vadă doar cinci minute, iar eu le promisesem deja că-i voi ajuta şi nu-mi puteam lua cuvântul înapoi, şi dacă-i vedeai cât erau de fericiţi când am adus-o pe Henriette aici ai fi înţeles de ce a trebuit să…

— Când ne întoarcem acasă o să am grijă să nu mai poţi sta în şezut o vreme.

Lysette a pălit.

— N-ai îndrăzni.

— Ba da. Şi chiar îmi va face plăcere, a asigurat-o el.

Ea şi-a retras mâinile din jurul gâtului lui Max.

— Max, trebuie să discutăm…

S-a oprit, realizând că Max nu o mai asculta. Privea undeva în depărtare, foarte atent.

— Ce este? l-a întrebat. Max a luat-o în braţe şi şi-a lipit gura de a ei. Lysette s-a zbătut la început, surprinsă, dar braţele lui o înlănţuiau ferm iar gura lui îi absorbea orice sunet. Şi-a adâncit sărutul, lăsând limba să pătrundă şi i-a cuprins fesele în palme, lipind-o de sexul său. Vederea i s-a înceţoşat şi a uitat de orice împotrivire. S-a lipit şi mai mult de el şi a protestat slab când el a ridicat brusc capul.

— Ah… bună seara, monsieur Clement.

Lysette a întors capul şi l-a văzut pe Diron Clement care se oprise doar la câţiva paşi de ei. Privirea lui pătrunzătoare părea să o străpungă.

— Mi s-a spus că fiica mea Henriette este cu dumneata, madame Vallerand, a tunat bătrânul. Unde este?

Lysette s-a uitat neajutorată la Max.

— Se pare că nu îţi putem fi de ajutor, domnule. M-am retras aici cu soţia mea pentru un moment de intimitate.

— Să înţeleg că nu aţi văzut-o pe Henriette?

— Îmi dau cuvântul de onoare că nu.

Lysette a închis ochii şi s-a rugat cu ardoare ca Alex

sau Henriette să nu cumva să iasă tocmai atunci din seră.

Capitolul 14

Clement i-a privit cu atenţie pe amândoi, fără să-i scape roşeaţa din obrajii Lysettei şi rochia în neorânduială. Se căsătoriseră de curând, aşa că explicaţia era perfect plauzibilă. I-a mai privit o dată, la fel de bănuitor, după care le-a întors spatele, reluându-şi căutările.

Lysette l-a privit cu gratitudine pe soţul ei.

— L-ar fi găsit, dacă nu erai tu. Îţi mulţumesc.

— Aranjează-ţi rochia, i-a spus scurt. Şi du-o pe Henriette înapoi, neîntârziat.

Cei doi îndrăgostiţi s-au furişat afară din seră. Lysette a surprins expresia de vinovăţie de pe chipul Henriettei şi i-a zâmbit încurajator:

— *Allons,* Henriette. Trebuie să o găsim pe mătuşa ta, repede!

Fata s-a desprins de Alexandre şi a urmat-o pe Lysette înapoi spre casă. Alex şi-a muşcat limba, de parcă şi-ar fi dorit să o cheme înapoi, dar nu îndrăznea să-şi supere şi mai tare fratele.

Max a aşteptat ca soţia să dispară din raza vizuală. Expresia i se schimbase. Era foarte nemulţumit.

Alex l-a privit rebel.

— Chiar nu înţelegi nimic când e vorba de dragoste, Max? Nu ştii cum e când tânjeşti să ţii pe cineva în braţe? Vrei să spui că nu ai fi făcut la fel dacă ai fi fost în locul meu? Ştiu cum ai compromis-o pe Lysette ca să o obligi să se mărite cu tine. Şi simt că…

Max a ridicat mâinile în aer:

— De ajuns, Alex. Nu dau doi bani dacă o mai vezi vreodată sau nu pe Henriette. Dar când o implici în asta şi pe soţia mea, este dreptul meu să intervin.

Mânia lui Alexandre se mai potolise.

— Bineînţeles, a murmurat el. Dar Lysette chiar a *vrut*

să ne ajute.

— Nu am nici cea mai mică îndoială. Este uşor de impresionat. Nu e deloc greu să profiţi de o fiinţă cu inimă mare, *n'est-ce pas*? Nu o mai implica în nimic, niciodată. Ai înţeles?

Alexandre a dat din cap, ruşinat de cuvintele fratelui său.

— Îmi pare rău, Max. M-am gândit doar la Henriette şi…

— Ştiu asta, l-a întrerupt Max.

— Iar acum eşti supărat pe Lysette. Te rog, nu da vina pe ea. Şi eu şi Henriette am implorat-o. N-o pedepseşti, nu-i aşa?

Max a ridicat o sprânceană, zâmbind ironic:

— Nu ştiu ce să zic, Alex.

*

După ce a lăsat-o pe Henriette în siguranţă, lângă mătuşa care a promis că nu-i va da de gol, Lysette s-a refugiat într-un colţ mai întunecat al galeriei exterioare. Se simţea vinovată şi spera ca Max să nu o găsească, deşi ştia că va trebui să dea ochii cu el, mai devreme sau mai târziu. Oaspeţii se îndreptau acum spre sala de mese, unde se servea cina de la miezul nopţii. Pentru ea, balul îşi pierduse strălucirea.

Îi rănise orgoliul lui Max şi-i părea rău pentru asta. Era un soţ indulgent şi înţelegător, dar era totodată un bărbat creol al cărui dorinţă o nesocotise. Încruntată, s-a gândit cum să facă să-l împace.

A auzit zgomot de paşi şi a văzut o siluetă întunecată apropiindu-se.

— Max? a întrebat, convinsă că venise după ea. Paşii s-au oprit. Şi-a ferit privirea şi a vorbit: iartă-mă. Nu puteam suporta să-i văd pe Alexandre şi pe Henriette atât de nefericiţi. Dar ai avut perfectă dreptate. Ar fi trebuit să te ascult. Lasă-mă să te împac, bine? S-a apropiat de el cu un zâmbet larg. Vreau să-ţi pot fi mereu pe plac, *bien-aimé…*

S-a oprit brusc când i-a văzut chipul. Nu era Max, ci Etienne Sagesse.

Ochii îi străluceau ciudat iar respiraţia îi mirosea a băutură.

— Ce ofertă tentantă! a spus el. Pot ghici cum îl împaci, cu gura ta cea dulce. Îl invidiez pe soţul tău, Lysette… nu i-am ascuns asta.

Lysette s-a înfiorat. Era foarte, foarte beat. A încercat să treacă pe lângă el, dar i-a blocat drumul.

— Lasă-mă să trec, i-a spus ea.

— Nu încă. Vreau şi eu din ce-i oferi soţului tău. Ai fost a mea mai întâi, nu? În patul meu ar trebui să fii, noapte de noapte. Iar eu sunt cel care ar trebui să-ţi desfacă picioarele, nu Vallerand.

— Vorbeşti prostii, i-a spus Lysette. O mie de gânduri îi treceau prin minte. Nu-l putea lăsa să facă o scenă. Ar fi urmat un scandal, apoi un alt duel. Trebuia să scape rapid de el, înainte să fie descoperiţi. Nu te-am vrut atunci şi nu te vreau nici acum. Dă-te din calea mea, beţivule!

El a zâmbit şi şi-a umezit buzele.

— Eşti pătimaşă. N-oi fi tu cea mai frumoasă femeie din New Orleans, dar ştii să satisfaci un bărbat, nu-i aşa? A întins mâna spre ea. Biată Lysette. Ai fi putut să fii soţia mea, dar ai ajuns să împarţi patul cu un criminal.

— Credeam că *tu* ai omorât-o.

Sagesse a zâmbit.

— N-am fost eu. Corinne nu era o ameninţare pentru mine. Îmi oferise deja tot ce-mi doream – şi mai mult, chiar. Mă plictisea, dar acesta nu era un motiv să o omor. S-a sprijinit de perete, pe deasupra capului ei.

Lysette îl privea şi nu-i venea să creadă.

— Ştii ce s-a întâmplat cu ea, nu-i aşa? l-a întrebat încet.

El i-a respirat în faţă.

— *Oui.*

— Spune-mi.

— De ce? Ce-mi oferi în schimb?

Ea a tăcut şi a continuat să-l fixeze cu privirea.

Sagesse a prins-o de un sân şi a strâns-o cu putere. Lysette i-a tras o palmă, cât a putut de tare, după care a dat să treacă pe lângă el. A apucat-o de păr şi a tras-o înapoi. Lysette a gemut de durere şi şi-a înfipt unghiile în mâinile lui, încercând să se elibereze.

— O să aflu şi eu acum cum e să te ţin în braţe.

— Nu!

— Trebuia să fii a mea. Şi-a strecurat un picior între pulpele ei şi şi-a lipit buzele de obrazul ei. Lysette a dat să strige, dar i-a acoperit gura cu mâna în timp ce cu cealaltă îi pipăia sânii. Plină de silă, ea l-a muşcat de mână şi a ţipat.

Brusc, din spatele lor s-a auzit un strigăt. Lysette a fost proiectată cu putere înapoi, lovindu-se de o coloană subţire din lemn. Era Justin, care se năpustise asupra lui Sagesse şi-l strângea de gât. Au început să se lovească cu pumnii, iar Lysette tresărea la fiecare sunet înfundat.

— Nu, Justin! A privit panicată în jur, după ajutoare. Câţiva oaspeţi auziseră larma şi se apropiau. Cineva a arătat cu degetul spre ea. S-a retras imediat în umbră şi a încercat să-şi aranjeze părul şi să-şi acopere sânii cu rochia.

Din mulţime s-a desprins un bărbat care l-a tras pe Justin înapoi. Era Bernard.

— Liniştește-te, neghiobule! i-a spus printre dinţi, luptându-se cu băiatul care se zbătea ca scos din minţi.

— Du-te naibii! i-a strigat Justin. Dă-mi drumul! Îl sfâşii în bucăţi!

Câteva rude de-ale lui Sagesse şi-au făcut şi ele apariţia, printre care şi cumnatul lui Etienne, Severin Dubois. S-au strâns în jurul lui Etienne şi au încercat să-l tragă afară, să-l ducă la *garçonnière.* Purtarea lui făcea de ruşine întreaga familie. Umiliţi, încercau acum să-l ascundă de ochii lumii, să nu-l lase să le terfelească complet onoarea.

Lysette era stânjenită. O mulţime de priviri erau aţintite asupra ei. Îşi dorea să poată intra în pământ. Chiar credeau că ea îl provocase? Sau că îl lăsase să o seducă, aşa cum o sedusese cândva şi pe Corinne? A tresărit când

cineva i-a vorbit, aproape de ureche:

— Lysette?

Era Philippe, care o privea îngrijorat. A luat-o pe după umeri, ca şi cum s-ar fi temut să nu leşine. S-a sprijinit de el. Prezenţa lui o liniştea. Philippe era atât de calm, de ponderat... opusul fratelui său, care şi acum mai înjura şi se mai zbătea să scape din strânsoarea lui Bernard. Philippe i-a urmărit privirea până la fratele lui, roşu la faţă.

— Nu-l va ierta niciodată pe Bernard pentru că l-a luat de lângă Sagesse, a spus el.

— Sunt de acord, i-a răspuns Lysette.

— Eşti bine?

Ea a dat scurt din cap.

— Unde este Max?

— Cineva s-a dus după el... Philippe s-a întrerupt. Şi ceilalţi au tăcut, ca la un semn, şi s-au dat deoparte, ca să-l lase pe Max să treacă. Până şi Justin se liniştise.

Max s-a oprit şi i-a privit pe rând pe Lysette cea îmbujorată, apoi pe Justin. S-a întors şi l-a văzut pe Etienne Sagesse, flancat de rudele sale. Lysette a îngheţat când l-a văzut cum s-a schimbat la faţă.

— Nu, Max! a strigat.

El nu a părut să o audă. Nu-şi dezlipea ochii de la Sagesse.

— Te omor, pentru Dumnezeul! a spus el un ton ameninţător care le-a îngheţat tuturor sângele în vene. A ajuns la Sagesse din doi paşi, înainte ca ceilalţi să aibă timp să reacţioneze.

Lysette şi-a înăbuşit un strigăt de groază când şi-a văzut soţul transformându-se într-un străin. Max l-a doborât pe Sagesse la pământ şi l-a dat cu capul de podea. A fost nevoie ca Bernard, Alexandre şi Justin să-şi unească forţele ca să-l poată lua de acolo.

Severin Dubois a ridicat glasul, să acopere tumultul. A vorbit cu calm, autoritar, reuşind să ajungă până la Max, care era în continuare înfierbântat de furie:

— Nu există scuză pentru insulta adusă soţie tale, Vallerand. Etienne a greşit grav. Îmi ofer cele mai umile

scuze, în numele întregii familii. Nu pot decât să jur că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

— Nu se va mai întâmpla, e adevărat, a mârâit Max. pentru că de data aceasta nu voi mai face greşeala de a-l lăsa în viaţă. Daţi-i o sabie. Terminăm chiar acum, pe loc.

— Nu vă puteţi duela acum, a ripostat Dubois. Nu este în stare. Ar fi crimă.

— Mâine dimineaţă, atunci.

— Şi atunci tot crimă va fi, a repetat Dubois, clătinând din cap.

Au fost întrerupţi de vocea lui Etienne. Rudele îl ajutaseră să se ridice. Nasul îi sângera, dar nu s-a sinchisit să se şteargă.

— Max a prins deja gustul crimei.

Max s-a zbătut, încercând să scape din mâinile fraţilor lui.

— Daţi-mi drumul! a strigat, dar Bernard şi Alex şi-au sporit strânsoarea.

— Taci, Etienne, i-a spus Dubois.

Sagesse s-a apropiat de el, cu paşi şovăielnici.

— De ani întregi te minţi în ceea ce o priveşte pe Corinne, i-a spus. De ce nu cauţi adevărul? Toate piesele sunt la îndemâna ta, dar nu le pui cap la cap. Adevărul se află chiar sub acoperişul tău, dar nu vrei să ştii. A rânjit când l-a văzut pe Max pălind. Cât de prost eşti…

— De ajuns, Etienne! a intervenit Dubois. L-a luat pe Sagesse de guler şi l-a tras după el.

Max a rămas privind în urma lor, ca în transă. S-a eliberat din mâinile fraţilor lui şi s-a uitat în jur, după Lysette. Era singură, în capătul galeriei, iar părul i se desprinsese din ace şi-i cădea liber pe umeri. S-a dus de îndată la ea şi a luat-o în braţe.

Lysette nu reuşea să-şi stăpânească tremurul.

— Cred că ştie cine a ucis-o pe Corinne, Max.

Max i-a cuprins capul în palme şi a sărutat-o iar şi iar pe obraji.

— Eşti rănită? a întrebat-o.

— Nu, deloc.

Şi-a trecut mâna peste umerii ei, peste spate şi şolduri. Lysette era conştientă că se uita lumea la ei, dar s-a relaxat. Nu-i păsa ce credeau ceilalţi. Inima lui continua să bată cu putere, trupul îi era în continuare rigid.

— Nu se va mai întâmpla aşa ceva, i-a şoptit printre dinţi, îl omor. Trebuie s-o fac.

Ea a ridicat capul, speriată.

— Nu spune asta. Totul va fi bine, Max.

Ochii lui erau întunecaţi, ca ai unei fantome.

— Ba nu este. Dar va fi.

Ea a dat să-i răspundă, dar el a împins-o uşor spre Alexandre.

— Du-o acasă.

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat Lysette.

El nu i-a dat nicio explicaţie.

— Vin şi eu curând.

— Vino cu mine, l-a rugat ea.

După un schimb de priviri cu Alexandre, Max s-a îndepărtat.

— Max! a strigat ea şi a dat să-l urmeze.

Alexandre a prins-o de braţ.

— Să nu-ţi faci griji, Lysette. Max se duce să discute cu Severin şi cu fraţii lui Sagesse. Sunt sigur că Jacques Clement va fi şi el prezent, să medieze. S-a întors spre Bernard, care aştepta la câţiva paşi mai departe. Nu te duci cu el?

Bernard a clătinat din cap.

— Nu i-aş fi de prea mare ajutor, a spus. Mai ales că eu chiar aş fi vrut ca Max să-l ucidă pe ticălosul acesta insolent.

Justin a intervenit şi el:

— Dacă n-o face tata, o fac eu.

S-au uitat cu toţii spre băiatul de care uitaseră. Alex s-a încruntat, în timp ce Bernard a râs dispreţuitor.

— Fanfaron mic!

Lysette s-a dus imediat la el şi l-a luat de mână.

— Să nu mai spui niciodată aşa ceva, Justin.

— Am stat cu ochii pe Sagesse toată seara, i-a spus

el. Ştiu că te urmărea. Când ai dispărut, a pornit după tine. Eu l-am urmărit şi…

— Îţi mulţumesc, l-a întrerupt ea cu blândeţe. Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Acum s-a sfârşit, aşa că putem să…

— L-am văzut intrând în galerie, a continuat Justin, coborând glasul, ca să-l audă numai ea. S-a întors cu spatele la ceilalţi şi i-a căutat privirea: când am ajuns la uşă, el te ameninţa deja. Am luat-o la fugă şi am dat peste cineva care stătea ascuns în întuneric. Stătea şi vă privea pe amândoi. Era unchiul Bernard. Şi nu avea în niciun caz de gând să-ţi sară în ajutor.

Ea a clătinat din cap, fără să înţeleagă ce încerca el să-i spună.

— Nu acum, Justin…

— Nu înţelegi? Ceva e în neregulă când nu sari în apărarea unui membru al familie tale, indiferent de sentimentele pe care le ai pentru acesta. Nu a fost doar o ofensă la adresa ta, ci şi la adresa tatii, a mea, a…

— Sunt obosită, a şoptit ea. Nu mai voia să audă nimic. Spiritele erau prea încinse, şi băiatul la fel. Se puteau lămuri şi mai târziu.

*

Lysette stătea în pat, iar dinţii îi clănţăneau. Se uita în jur, la camera aflată în semiîntuneric. Evenimentele de mai devreme i se rostogoleau prin minte şi nu putea scăpa de senzaţia că se pusese în mişcare ceva îngrozitor, ceva ce nici ea şi nici Max nu puteau schimba.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Max să-şi fi pierdut controlul ca în seara aceea. Pentru o clipă, fusese convinsă că-l va ucide pe Sagesse chiar sub ochii ei. Şi-a apăsat tâmplele cu degetele, încercând să alunge acele imagini, dar ele continuau să revină, nemiloase, ca un ecou al cuvintelor lui Max: te *omor, pentru Dumnezeu!*

Lysette a gemut şi s-a întors pe o parte, îngropându-şi faţa în pernă. În casă domnea liniştea. Toată familia se

retrăsese la culcare, cu excepţia lui Bernard care alesese să-şi petreacă noaptea cine ştie unde. Se înţeleseseră cu toţii să nu-i pomenească nimic lui Irénée despre cele întâmplate.

Au părut să treacă ore până când Lysette a auzit pe cineva sosind. A sărit ca arsă din pat. Când să ajungă la uşă, Max deja intra. Nu a părut deloc surprins să o găsească trează.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea, luându-l în braţe. I-a simţit tensiunea din corp, violenţa abia ţinută în frâu. El a mângâiat-o pe spate, după care s-a dat un pas înapoi să o privească.

— *Ça va?*

— Da, sunt bine, acum că ai venit. Vă duelaţi mâine?

— Nu.

— Ce bine! A răsuflat uşurată. Haide în pat, să stăm de vorbă…

— Nu încă, *petite.* Trebuie să plec din nou.

— De ce?

— Am un drum de făcut.

— În noaptea asta? A clătinat din cap, în semn de protest. Nu, Max. Trebuie să rămâi aici. Nu-mi pasă ce drum ai de făcut. Am nevoie de tine. Rămâi…

— Mă întorc repede, i-a răspuns el. Nu am de ales, Lysette.

Ea nu-l putea lăsa să plece niciunde, în starea în care era. Toate instinctele o avertizau să-l ţină acolo, cu ea, în siguranţă.

— Nu pleca, i-a spus prinzându-l de reverul hainei.

Văzându-l că se pregătea să o refuze, a jucat o ultimă carte:

— Mi-ai spus cândva că îmi vei face pe plac atunci când îţi voi cere să nu faci un lucru. Îţi cer acum asta. Nu pleca.

Max a oftat.

— La naiba, Lysette, nu am încotro. Nu-mi face asta, acum.

— Mă refuzi? l-a întrebat Lysette uitându-se în ochii

lui. Şi-a lipit sânii de pieptul lui şi şi-a strecurat mâna în partea din faţă a pantalonilor lui.

— Ce faci, Lysette? a întrebat-o nesigur.

— Îţi distrag atenţia. Sexul lui se întărise sub atingerea ei, aşa că s-a apucat să-i desfacă nasturii din onix, să-l elibereze. Max a oftat şi s-a clătinat puţin, apoi a dat un pas înapoi. Lysette l-a urmat iar degetele i-au alunecat pe pielea mătăsoasă a testiculelor.

— Dacă crezi că mă faci să rămân... te înşeli.

— Nici măcar acum? Şi-a plecat capul şi i-a cuprins sexul cu gura. L-a cercetat delicat cu limba, până ce i-a găsit o venă pulsând.

El a scos un sunet înfundat şi a reuşit să spună:

— Ei, *asta* chiar mă face să rămân. S-a sprijinit de perete, respirând sacadat, în timp ce ea se folosea de gură şi de mâini ca să-l excite. Când nu a mai putut suporta, a luat-o în braţe şi a dus-o în pat, mistuind-o cu pasiunea lui vorace.

*

New Orleans-ul vuia de bârfe. Rivalitatea dintre Etienne Sagesse şi Maximilien Vallerand era binecunoscută, dar evenimentele de la balul familiei Leseur erau pur şi simplu scandaloase. Istoria avansurilor pe care i le făcuse Sagesse, beat fiind, roşcatei soţii a lui Vallerand, călătorea din casă-n casă, tot mai umflată.

Se spunea că tânăra madame Vallerand fusese găsită pe jumătate dezbrăcată, în galerie. Un martor auzise foarte clar cum Vallerand jurase să se răzbune pe întreaga familie Sagesse. Altul susţinea că Vallerand o ameninţase pe soţia lui de-a doua că va avea soarta primei soţii dacă o mai prinde uitându-se măcar la un bărbat.

Când s-a îndreptat spre biroul său din port, Max a stârnit imediat agitaţie, de parcă ar fi fost un animal periculos care trebuia evitat. Bărbaţii îl măsurau din priviri, ca nişte băieţi care dau cu ochii de bătăuşul clasei. Dezgustat, Max şi-a terminat cât mai repede treburile.

Lucru cert, viaţa lui avea să fie bântuită de scandaluri, fie că merita asta sau nu.

Când s-a întors la plantaţie a văzut un lung şir de trăsuri oprite în faţa casei. Nu era ziua obişnuită de primire a lui Irénée. A intrat, încruntat şi şi-a scos pălăria şi mănuşile. Din salon venea zgomot de voci.

Lysette i-a ieşit în cale:

— Sunt prietenele lui Irénée, i-a şoptit conspirativ şi l-a luat de braţ. Nu e cazul să te arăţi. Să nu leşine vreuna. L-a dus în bibliotecă. Max nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Era îmbrăcată într-o rochie albastră de zi, cu garnituri din dantelă albă.

— Mama ta a avut o dimineaţă minunată, i-a spus ea, închizând uşa în urma lor. Toată lumea a venit în vizită, să-i audă propria versiune. Nici n-a mai contat că ea nici măcar n-a fost acolo.

Max a zâmbit, gândindu-se că o alta în locul ei ar fi fost deranjată, supărată. S-a aplecat să o sărute, bucurându-se de dulceaţa buzelor ei.

— Nu e cazul să-ţi faci griji, i-a spus. Un scandal ca acesta este uitat în cel mult zece – doisprezece ani.

Lysette a zâmbit şi l-a tras spre ea să-l sărute iar.

*

Târziu, în noapte, Lysette s-a trezit pentru că a simţit că Max cobora din pat.

— Ce faci? a murmurat.

— Trebuie să plec puţin.

— Să pleci? Somnoroasă şi iritată, şi-a dat deoparte părul care îi alunecase pe faţă. N-am discutat despre asta cu o noapte înainte?

— Ba da. Şi-a tras pantalonii pe el şi şi-a căutat cămaşa pe care o aruncase cât-colo. Şi ar fi trebuit să-mi termin treburile chiar atunci… dar m-ai distras.

— Nu poţi aştepta să se lumineze de ziuă?

— Mă tem că nu.

— Ai de gând să faci ceva periculos? Ilegal?

— Nu pe de-a întregul.

— Max!

— Mă întorc în două ore.

— Nu sunt de acord, a murmurat ea. Nu-mi place să lipseşti noaptea.

— Culcă-te la loc, i-a şoptit el şi a sărutat-o pe frunte. A învelit-o bine. Când te vei trezi voi fi chiar aici, lângă tine.

*

A doua zi dimineaţă, Lysette s-a îmbrăcat mai gros ca de obicei, pentru că afară ploua. Rochia simplă din catifea era de un roşu ruginiu şi îi punea în evidenţă culoarea părului. Şi-a făcut o cărare pe mijloc şi l-a strâns lejer, la ceafă.

Dinspre pat a auzit un geamăt slab. S-a uitat peste umăr la cearşafurile răvăşite de sub care se iveau două picioare lungi, acoperite de păr. Aşa cum îi promisese, Max se întorsese destul de repede. Refuzase să-i dea vreo explicaţie, îşi aruncase hainele de pe el, făcuse dragoste cu ea, ca să nu-i mai pună întrebări, după care adormise imediat. Lysette era iritată pentru că nu ştia unde fusese, dar în acelaşi timp răsuflase uşurată când îl văzuse înapoi.

S-a apropiat de pat, cu mâinile în şolduri.

— Te-ai trezit, văd.

— Sunt obosit, i-a răspuns el.

— Sper să fii extenuat de-a dreptul. Poate că în noaptea asta vei dormi în patul tău, în loc să mai faci vreun drum misterios pe care să nu i-l poţi explica soţiei.

Max s-a ridicat.

— Bine, a mormăit. Îţi spun tot, pentru că văd că altfel n-o scot la capăt cu tine. Azi-noapte…

S-a oprit pentru că cineva urca în fugă pe scări.

Curioasă, Lysette a ieşit pe hol şi a dat cu ochii de Philippe. Era palid, panicat.

— Unde este Justin? a întrebat-o. E acasă?

— Nu ştiu, i-a răspuns ea închizând uşa, pentru ca Max să-şi poată pune un halat pe el. Cred că a ieşit în oraş,

cu prietenii. De ce? Ce s-a întâmplat?

Philippe se chinuia să-şi recapete răsuflarea.

— Am fost la lecţia de scrimă, a gâfâit el. A-am auzit… ce s-a în-întâmplat cu Etienne Sagesse.

Lysette a simţit un fior rece. L-a simţit pe Max în spatele ei. S-a sprijinit de el.

— Spune, l-a îmboldit Max. Ce este cu Sagesse, Philippe?

— Am auzit că a fost găsit azi-noapte în Vieux Carré, lângă strada Rampart… Etienne Sagesse a fost ucis.

Capitolul 15

Toate bănuielile s-au îndreptat, evident, spre Max. Acesta a primit vizita lui Jean-Claude Gervais, poliţistul cu rangul cel mai înalt din New Orleans. Acesta nu ar fi venit personal dacă situaţia nu ar fi fost extrem de gravă.

Gervais şi-ar fi dorit să se afle oriunde în altă parte. Nu uitase de favoarea pe care i-o făcuse de curând Maximilien Vallerand, când pusese o vorbă bună cui trebuia pentru *că les gens d'armes* să primească arme şi echipamente noi. Iar acum îl răsplătea invadându-i intimitatea şi chestionându-l în legătură cu o crimă. Încercând să-şi ascundă stânjeneala, Gervais a arborat o mină impasibilă şi a intrat în reşedinţa familiei Vallerand.

— Monsieur Vallerand, a început el. Max a închis uşa bibliotecii. Motivul pentru care sunt aici…

— Ştiu de ce eşti aici, căpitane. Vallerand s-a dus spre sticla de coniac şi l-a privit întrebător.

— *Non, merçi,* a spus Gervais, deşi şi-ar fi dorit să bea ceva.

Vallerand a ridicat din umeri şi şi-a turnat în pahar.

— Ia loc, dacă vrei. Bănuiesc că va dura ceva.

— Monsieur Vallerand, a spus Gervais, afundându-şi trupul masiv într-un fotoliu de piele, trebuie să încep prin a spune că nu este un interogatoriu oficial…

— Ştiu că ai multe întrebări de pus, căpitane. Haide să discutăm deschis, ca să economisim timpul. Vallerand i-a zâmbit slab. Vom sta mai mult de vorbă cu o altă ocazie, mai plăcută, bine?

Gervais a încuviinţat.

— Este adevărat, monsieur, că l-aţi ameninţat cu moartea pe Etienne Sagesse cu o seară în urmă, la reşedinţa familiei Leseur?

Vallerand a dat aprobator din cap.

— Sagesse mi-a insultat soţia. Bineînţeles că am vrut să-l bat, numai că am fost împiedicat de rudele mele şi de ale lui. Şi m-am lăsat convins să nu-l provoc la duel, din cauza stării în care se afla.

— Da, am aflat că băuse. Doar un creol ar fi putut înţelege semnificaţia cuvintelor lui Gervais, aşa cum fuseseră ele rostite. Erau un rechizitoriu al masculinităţii lui, o incriminare a onoarei şi caracterului. Pentru un creol, să bea mai mult decât trebuia era un gest impardonabil. Monsieur Sagesse şi soţia dumneavoastră au fost cândva logodiţi, nu-i aşa?

Vallerand i-a răspuns printre dinţi:

— Da, au fost.

— Familia Sagesse pretinde că i-aţi furat-o lui Etienne. Cum aţi făcut asta, mai exact?

Vallerand se pregătea să-i răspundă când s-a auzit o bătaie discretă în uşă. Aceasta s-a întredeschis.

— *Oui?* a spus Vallerand.

Gervais a auzit o şoaptă de femeie.

— Aş vrea să fiu şi eu prezentă, *mon mari,* dacă nu te deranjează. Promit să nu intervin.

Vallerand l-a privit întrebător pe Gervais:

— În cazul în care căpitanul Gervais nu are nimic împotrivă… Căpitane Gervais, ţi-o prezint pe soţia mea, Lysette Vallerand.

Gervais a făcut o plecăciune, politicos, descoperind că tânăra madame Vallerand era o femeie izbitoare, cu părul de un roşu exotic şi ochi albaştri, inteligenţi. Inspira moralitate, dar în acelaşi timp şi imagini ale trupului ei gol,

printre aşternuturi albe ca neaua… iar gura carnală şi dulce îl ducea cu gândul la lucruri necurate. Gervais a simţit că roşea, aşa că s-a grăbit să se aşeze la loc în fotoliu.

— Căpitane? a insistat Vallerand.

— Monsieur… întrebările pe care le voi pune ar putea-o tulbura pe madame Vallerand.

— Putem discuta deschis de faţă cu soţia mea, i-a spus Vallerand, aşezându-se lângă aceasta.

— Bine. Să revenim. Despre ce discutam? Ah, da, despre furtul logodnicei lui Etienne Sagesse.

— *Furt?* a repetat madame Vallerand. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Nu l-aş numi aşa. Am plecat din casa familiei Sagesse de bunăvoie, pentru că el nu s-a purtat ca un gentleman cu mine. Am venit să locuiesc aici, la invitaţia mamei lui Maximilien. Dânsa o cunoştea pe mama mea, înţelegeţi. După care m-am îmbolnăvit, aproape imediat. În timpul convalescenţei m-am îndrăgostit de Maximilien şi i-am acceptat cererea în căsătorie. Nu m-a furat nimeni. Totul este foarte simplu, *voyez-vous?*

— Înţeleg, a murmurat Gervais. Monsieur Vallerand, v-aţi duelat cu monsieur Sagesse din această cauză, nu-i aşa?

— Da.

— Puteţi spune că s-a adâncit astfel animozitatea deja existentă?

— Nu, i-a răspuns pe loc Vallerand. Ca să fiu cinstit, am încheiat duelul înainte de vreme.

— De ce?

— Pentru că îl compătimeam. Oricare dintre cei prezenţi vă poate spune că l-aş fi putut ucide acolo, pe loc, apărându-mi legitim onoarea. Dar am ajuns la vârsta la care îmi doresc să fie pace. Am îndrăznit chiar să sper că ura dintre familiile Sagesse şi Vallerand se va sfârşi. Văzând că până şi soţia lui îl privea sceptic, a adăugat: este adevărat.

— Chiar şi după ce aţi aflat de relaţia lui Sagesse cu prima dumneavoastră soţie? a întrebat căpitanul.

— Ura este o emoţie care secătuieşte, i-a răspuns Vallerand. Nu-ţi mai rămâne energie pentru altceva. Şi-a

privit soţia şi i-a zâmbit. Am ajuns să-mi dau seama cât de bogată poate fi viaţa mea dacă uit de ură. Şi-a îndreptat din nou atenţia spre căpitan: nu e ca şi cum l-aş fi iertat pe Sagesse, înţelegi? Trădarea lui m-a rănit adânc. Şi eu sunt orgolios, ca orice bărbat. Dar m-am săturat să hrănesc vechi amărăciuni şi am dorit să las trecutul în urmă.

— Iar Sagesse a făcut imposibil acest lucru?

— N-aş spune asta. Nu am mai comunicat deloc după duel.

Căpitanul Gervais i-a mai pus câteva întrebări legate de relaţia dintre Corinne şi Etienne, după care a schimbat subiectul:

— Monsieur Vallerand, doi martori v-au văzut azi-noapte în Vieux Carré. Ce făceaţi acolo?

Vallerand a ezitat puţin înainte să răspundă:

— Mi-am vizitat fosta *placée.*

*

Şi Lysette şi căpitanul au roşit. *Pe Marianne?* s-a întrebat Lysette. Ce căutase la Marianne, pentru numele lui Dumnezeu? A clipit des, când şi-a dat seama că Gervais i se adresa ei:

— Madame Vallerand, dacă doriţi să părăsiţi încăperea…

— Rămân, i-a răspuns ea.

Deşi descumpănit, Gervais şi-a reluat întrebările:

— Fosta amantă?

— Da, timp de câţiva ani.

Lysette abia dacă a mai auzit ceva, după aceea. Variante, una mai dezgustătoare decât alta, i se roteau prin minte. Fie Max o minţise şi nu renunţase la Marianne, fie îl minţea pe căpitanul Gervais ca să ascundă adevăratul motiv pentru care fusese în Vieux Carré.

Într-un final, căpitanul Gervais s-a ridicat, semn că discuţia lor luase sfârşit.

— Monsieur Vallerand, a spus solemn, mă simt obligat să vă aduc la cunoştinţă anumite lucruri – neoficial, desigur.

Max a înclinat capul şi l-a privit mai atent.

— Este important ca oamenii din New Orleans să vadă că legea este respectată şi acum, ca şi înainte de dominaţia americană. Publicul aproape că nu mai are încredere în instituţiile guvernamentale, inclusiv în noi, o spun cu regret. Etienne Sagesse făcea parte dintr-o familie veche, cunoscută, iar moartea lui este considerată o mare pierdere. Oamenii cer să se ia rapid măsuri. Mai mult decât atât, nu se poate garanta un proces corect. Sistemul judiciar este şi el tulbure. Nu puteţi fi într-atât de naiv încât să vă riscaţi soarta, sperând în dreptate şi imparţialitate.

Max a dat din cap.

— Mai ales când anumiţi membri proeminenţi ai comunităţii au ameninţat că vă vor denunţa, a adăugat Gervais. Unul dintre aceştia este judecător. Cu toţii au cerut să fiţi arestat.

— Aparţin cumva Asociaţiei Mexicane? a întrebat Max.

— Majoritatea, cred, i-a răspuns Gervais, uimit de întrebare.

Susţinătorii lui Burr, a realizat Lysette. Mai mult ca sigur că-i promiseseră lui Burr că se vor răzbuna pe Max, care nu le îmbrăţişase cauza. Ce ocazie mai bună decât aceasta puteau găsi?

— Vă las timp la dispoziţie să vă faceţi planuri, monsieur. Gervais l-a privit cu francheţe pe Max. Pentru că voi fi nevoit să vă arestez curând. A făcut o pauză. Aveţi vreo întrebare, monsieur?

— Doar una, i-a răspuns Max. Cum a fost ucis Sagesse?

— A fost strangulat. E nevoie de o putere considerabilă, monsieur, ca să strângi de gât un bărbat de talia lui Sagesse. S-a uitat sugestiv la braţele puternice ale lui Max, la umerii lui laţi. Nu sunt mulţi cei care ar fi putut face asta.

Lysette nu a scos un sunet când Max l-a însoţit pe căpitan până la uşă. Şi-a apăsat pumnii în stomac. Parcă era într-un coşmar din care nu se putea trezi.

După un minut care i s-a părut un an, Max s-a întors

lângă ea. A îngenuncheat lângă scaunul ei şi i-a luat pumnii reci în mâinile lui calde.

— Uită-te le mine, iubito.

Ea l-a privit în ochi.

— Am fost azi-noapte la Marianne, este adevărat. Trebuia să o ajut, ca fiul ei – pe care îl are cu alt bărbat – să poată fugi din ţară. A fost descoperit că ar avea o relaţie cu o femeie albă, iar el are sângele amestecat. Viaţa îi este în pericol. Probabil că ai auzit ce păţesc cei care… ei bine, nu are rost să intrăm în detalii. Cu câteva zile în urmă, Marianne mi-a trimis un mesaj prin care îmi cerea ajutorul. Ştiind cât de mult însemna băiatul pentru ea, n-am putut s-o refuz.

Lysette abia dacă i-a ascultat explicaţiile.

— La ce s-a referit căpitanul Gervais când ţi-a spus că-ţi lasă un răgaz? Să avem timp să fugim, nu-i aşa?

— Da, a oftat Max. La asta s-a referit.

— Trebuie să plecăm chiar din seara asta. Nu-mi ia mult să-mi fac bagajele. Mergem în Mexic? Nu, în Franţa…

— Nu plecăm nicăieri, i-a spus el cu blândeţe.

Lysette l-a prins de reverul hainei.

— Ba da! Nu-mi pasă unde trăiesc, atâta timp cât suntem împreună! Dacă rămâi, te vor… Vocea i s-a frânt. Îl cred pe căpitanul Gervais, Max.

— Nu l-am ucis eu pe Etienne Sagesse.

— Ştiu asta. Dar nu vom reuşi niciodată să o dovedim. Şi chiar dacă am face-o nu ne-ar asculta nimeni. Autorităţile americane vor să-şi arate supremaţia asupra creolilor, iar doborârea unui om cu poziţia ta socială ar fi ca şi cum au pus stăpânire pe oraş. *Trebuie* să plecăm. Te vor condamna *cu siguranţă.* Nu înţelegi? Dacă păţeşti ceva, eu…

— Nu fugim nicăieri. Asta n-o să mai fie viaţă, nici pentru mine şi nici pentru tine.

— Nu! a strigat ea, ferindu-se de mângâierea lui. Nu mai spune nimic! Şi-a recăpătat imediat autocontrolul. Mă duc sus să împachetez. Pentru noi doi şi pentru băieţi. Spune-i lui Noeline să scoată cuferele. Nu, lasă, îi spun eu. S-a dat un pas înapoi, văzându-l că întindea mâna spre ea.

Nu mă atinge!

— Nu plecăm, Lysette, i-a spus el calm.

Ea a tras aer în piept ca să-şi domolească tremurul şi s-a gândit cum să-l determine să plece:

— Eu plec în seara asta spre Franţa. Poţi să rămâi, tu şi principiile tale, sau poţi merge împreună cu familia ta undeva unde să fim fericiţi cu toţii. Nu ar trebui să-ţi ia prea mult timp să te decizi!

Lysette a dat să iasă din cameră, dar s-a întors din prag:

— Iar când îţi cântăreşti opţiunile te rog să iei în calcul şi faptul că sunt mai mult ca sigur însărcinată. Copilul nostru va avea nevoie de un tată! Şi dacă nici *asta* nu te face să te răzgândeşti… Atunci îţi jur pe toţi sfinţii că, dacă rămâi aici să fii spânzurat, eu plec în Franţa şi mă mărit cu altul! Nici *asta* nu te motivează să mergi cu mine?

A pornit-o în grabă spre dormitor iar Max s-a lăsat greoi în scaun. În ciuda îngrijorării, nu s-a putut abţine să nu zâmbească. Ar fi putut căuta în lumea întreagă şi n-ar fi găsit o altă femeie care să-l înţeleagă atât de bine. În câteva fraze, Lysette reuşise să-i atingă toate locurile vulnerabile.

În casă era o linişte de mormânt, tulburată când şi când doar de zgomotele făcute de Lysette, care împacheta grăbită. Îndurerată, Irénée o luase cu ea pe Noeline şi plecase la catedrală, unde îşi petrecuse câteva ore primind consiliere de la un preot bătrân pe care îl cunoştea bine şi rugându-se pentru iertarea păcatelor fiului ei. Când a plecat, a făcut-o fără să-i spună ceva lui Max sau măcar să-l privească. Nu fusese în stare.

Max şi-a dat seama cu tristeţe că lui Irénée nu-i trecuse nicio clipă prin cap că ar fi putut fi nevinovat. Ani întregi trăise cu convingerea că el o ucisese pe Corinne. S-a întrebat, cu durere, cum de Irénée îl mai putea iubi pe fiul despre care credea că era un ucigaş cu sânge rece.

S-a tot învârtit prin casă până la lăsarea serii, luând în calcul ideea fugii şi apoi respingând-o. Cu ceva timp în urmă cumpărase câteva proprietăţi în Franţa, pentru cazul

în care cele din Louisiana i-ar fi fost puse în pericol. Dacă era nevoit să fugă, putea trăi confortabil împreună cu Lysette pentru tot restul vieţii. Dar anii de exil, în care proasta reputaţie să nu înceteze să-l bântuie, faptul că ar fi trebuit să privească mereu peste umăr, de teama rudelor lui Sagesse... el şi Lysette nu ar mai fi putut fi fericiţi. Iar vendetta pornită de familia Sagesse s-ar fi extins şi asupra copiilor lui. Vieţile fiilor săi ar fi fost în pericol şi până la urmă cineva ar fi ajuns să plătească pentru această crimă de care era acuzat Max. Nu, trebuia să rămână şi să-şi dovedească nevinovăţia.

S-a oprit la piciorul scării şi a privit spre etajul al doilea. Philippe se încuiase în camera lui. După ce se întorsese acasă şi aflase de la o servitoare de iminenta arestare a lui Max, Justin plecase din nou, fără să spună unde. O servitoare tocmai cobora cu o valiză, urmărită de vocea Lysettei care o îndemna să se grăbească. Max a clătinat din cap. A pus piciorul pe prima treaptă. Trebuia să pună capăt situaţiei imediat. Nu avea niciun rost ca Lysette să facă cu frenezie bagaje.

S-a oprit când a auzit zarvă în spatele lui. Justin a dat uşa de perete şi a năvălit în casă, ca scos din minţi.

— Tată! a strigat el. Tat... S-a oprit în faţa lui Max, tremurând. Ploaia de afară îi pătrunsese în hainele care se scurgeau acum pe covor.

Max a întins mâna să-l sprijine.

— Justin, unde ai fost?

— L-am... urm-urmărit pe unchiul Bernard, s-a bâlbâit Justin, agăţându-se de braţul lui Max. E în oraş. Bea şi joacă cărţi la *La Sirène.*

Max nu s-a arătat deloc surprins.

— Fiecare reacţionează în felul lui, *mon fils*. Numai Dumnezeu ştie cât a suferit la rândul lui. Lasă-l în pace. Mai bine...

— Nu! Nu! Justin l-a scuturat cu putere de mânecă. Trebuie să stai de vorbă cu el.

— De ce?

— Trebuie să-l întrebi anumite lucruri.

— Cum ar fi?

— Să-l întrebi de ce o urăşte pe Lysette atât de tare. Şi de ce a vrut să o lase să cadă de pe scară. Şi de ce a stat în umbră, în galerie, a văzut-o cu Sagesse dar nu i-a sărit în ajutor! Să-l întrebi unde a fost azi-noapte!

— Înţeleg că te-ai certat cu Bernard pentru cine ştie ce motiv, i-a răspuns Max, pe punctul de a-şi pierde răbdarea. Dar acum am lucruri mai importante…

— Nu, nimic nu este la fel de important! Justin se agăţa de el cu încăpăţânare. Întreabă-l ce simţea pentru mama! Iar apoi mai întreabă-l ce ştia Etienne de devenise atât de periculos pentru Bernard!

Max l-a scuturat cu putere pe băiat, obligându-l să tacă.

— Gata! Opreşte-te!

Justin a închis gura.

— Înţeleg că vrei să mă ajuţi. Că nu vrei să fiu acuzat de crimă. Dar asta nu te îndreptăţeşte să-l acuzi pe altul, mai ales pe un membru al familiei. Poate că nu-l placi pe Bernard, dar…

— Vino cu mine, l-a rugat Justin. Stai de vorbă cu Bernard. Atunci vei înţelege ce încerc eu să-ţi spun. Doar atât îţi cer. Şi nu-mi spune că nu ai timp! Ce altceva ai de făcut în seara asta? Să aştepţi să vină să te aresteze?

Max l-a studiat, cu chipul implacabil iar Justin şi-a ţinut răsuflarea. După care Max a dat din cap şi a spus:

— Bine.

Justin şi-a îmbrăţişat tatăl, şi-a îngropat faţa la pieptul lui, după care s-a dat un pas înapoi.

— Trebuie să avem grijă să nu ne întâlnim cu vreunul din familia Sagesse. Trebuie să evităm drumul principal şi…

— Suntem nevoiţi să o luăm pe acolo, i-a spus Max. Pe celelalte nu se mai poate circula deja, din cauza ploii. S-a îndreptat spre uşă, cu Justin pe urmele lui.

*

Renée Sagesse Dubois stătea singură în salon, cu o

scrisoare sigilată în poală pe care o fixa cu ochi goi. Îi era adresată lui Maximilien Vallerand. Îşi amintea cum îl privise pe Etienne scriind-o, chiar înainte de duel. Etienne o sigilase personal, refuzând să-i spună ce conţinea. Îi spusese să-i dea scrisoarea lui Maximilien, dacă acesta avea să fie victorios.

Renée se întreba acum de ce Vallerand îi cruţase atunci viaţa lui Etienne, de ce evitase ca duelul să se termine cu vărsare de sânge. Etienne îi repetase adesea asta în lunile care urmaseră, iar dispreţul lui pentru Max păruse să se amplifice.

De la duel, Renée încercase de câteva ori să-i dea lui Etienne scrisoarea înapoi. El insistase de fiecare dată ca scrisoarea să rămână la ea, repetându-i instrucţiunile. Trebuia să ajungă în mâinile lui Maximilien, după moartea lui.

Dar nu-i putea respecta dorinţa. În ciuda promisiunii, Renée nu putea da ochii cu cel care îi ucisese fratele.

— Îmi pare rău, Etienne, a şoptit. Nu pot face asta. A început să plângă şi a aruncat scrisoarea pe covor.

Când s-a mai liniştit, ochii i-au căzut din nou pe scrisoare. Ce scrisese în ea Etienne, oare? Care erau adevăratele lui sentimente pentru cel care îi fusese cândva prieten, apoi duşman, pentru ca în final să-l ucidă? Renée s-a aplecat, a ridicat scrisoarea şi i-a rupt sigiliul din ceară roşie.

A început să citească, ştergându-şi când şi când lacrimile care îi curgeau pe obraji. Din prima pagină nu a înţeles mare lucru. Era prea criptică. S-a încruntat şi a trecut la cea de-a doua pagină.

— Oh, nu, a şoptit. Scrisoarea îi tremura în mână. Etienne… cum se poate una ca asta?

*

Max străbătea alături de fiul lui drumurile pline de noroaie, întrebându-se ce fusese în mintea lui de acceptase să meargă în oraş cu Justin. Nu avea nimic de câştigat în

urma discuţiei cu Bernard, care era probabil mult prea beat la ora aceea ca să mai lege două cuvinte.

De ce era Justin atât de hotărât să-l amestece şi pe Bernard în toată această harababură? A strâns din dinţi, ca să nu-i spună fiului său că se întorceau din drum. Justin îi spusese un adevăr: era prima oară când îi cerea ceva.

Au mânat caii, îndemnându-i să galopeze prin noroiul tot mai adânc. Când au încetinit, pentru că se apropiau de o curbă, au văzut patru călăreţi urmărindu-i la mică distanţă, încă puţin şi îi încercuiau.

Max i-a recunoscut. Erau Severin Dubois, cei doi fraţi ai lui Etienne şi un văr. Nu era greu de ghicit care le era scopul: doreau să-l linşeze ca să răzbune moartea unuia deal lor. Max a dus instinctiv mâna la centură. A tras o înjurătură printre dinţi când şi-a dat seama că-şi lăsase pistolul acasă.

Justin a smucit hăţurile spre dreapta, pregătit să fugă.

— Nu, Justin, i-a spus Max. Urmăritorii erau prea aproape, fuga era inutilă. Băiatul fie nu l-a auzit, fie l-a ignorat. Unul din urmăritori a întors puşca şi l-a lovit cu patul ei, de parcă ar fi mânuit o bâtă.

Max a scos un strigăt aspru, cuprins de panică.

— Naiba să vă ia! le-a strigat celor patru şi a sărit din şa. A alergat prin noroi şi a reuşit să ajungă la timp la fiul lui, care aluneca inert din şa.

Severin Dubois l-a privit calm cum îl aşeza pe fiul lui pe pământ...

— Nu poţi pune bază pe justiţie în vremurile astea, a spus. Ni s-a părut că ar fi mai bine să ne ocupăm personal.

Max i-a întors capul lui Justin, să-i vadă rana. S-a cutremurat de mânie când a văzut crestătura adâncă de la tâmplă. Băiatul a gemut slab şi a clipit des.

— Îmi pare rău, i-a şoptit Max, sărutându-i obrazul palid. *Je t'aime,* Justin. O să fie bine. Nu te mişca, *mon fils.* Şi-a dat jos pelerina şi l-a înfăşurat pe băiat în ea, protector.

— Nu va mai păţi nimic, i-a spus Severin. Asta în cazul în care nu încerci să complici lucrurile.

Max l-a privit cu ură pe Dubois şi l-a lăsat uşor pe

Justin pe pământ. S-a ridicat şi nu a opus rezistenţă atunci când unul din fraţii Sagesse i-a legat mâinile la spate.

*

Sora lui Etienne Sagesse era ultima persoană pe care Lysette se aştepta să o vadă în seara aceea. A primit-o totuşi cu o politeţe ireproşabilă. O compătimea pe Renée pentru pierderea suferită, chiar dacă nu o plăcea în mod deosebit.

— Unde este monsieur Vallerand? a întrebat direct Renée. Lysette a făcut ochii mari de uimire. Din câte îşi amintea din scurta ei şedere la reşedinţa familiei Sagesse, sora lui Etienne era ca de gheaţă, nu se pierdea niciodată cu firea. Dar acum părea o femeie complet diferită, roşie în obraji şi tremurând de emoţie. Trebuie să vorbesc cu soţul tău, i-a spus Renée, refuzând să intre în salon. *Immédiatement.*

— Mă tem că nu este acasă, i-a răspuns Lysette.

— Unde este? Când se întoarce?

Lysette a cântărit-o din priviri, întrebându-se dacă nu cumva rudele ei o foloseau pentru un scop ascuns.

— Nu ştiu, i-a răspuns cu sinceritate.

— Am ceva pentru el. Ceva din partea fratelui meu.

— Ce anume? Lysette nu şi-a ascuns neîncrederea.

— O scrisoare. Etienne a dorit să-i fie înmânată lui monsieur Vallerand după moartea lui.

Lysette a dat din cap cu răceală. Fără îndoială, scrisoarea conţinea alte insulte. Doar Etienne putea găsi o astfel de cale să-l chinuiască pe Max, dincolo de mormânt.

— Poţi să mi-o laşi mie. O să am eu grijă să o primească.

— Nu înţelegi. În ea spune totul, despre trecut… despre relaţie… totul.

Lysette a făcut ochii mari.

— Dă-mi-o s-o văd. I-a smuls-o femeii din mână, s-a întors cu spatele şi a început să citească cu înfrigurare:

Ce neghiob orb eşti, Max. Te cunosc suficient de bine să ştiu că ai prefera să fii acuzat de o crimă pe care nu ai comis-o decât să crezi că propriul frate este capabil de o asemenea trădare.

...Ţi-am dat ce-ai dorit... te-am lăsat să te amăgeşti singur, în timp ce eu...

Lysette a ridicat ochii de pe scrisoare şi s-a uitat la Renée.

— Bernard? a întrebat

Renée s-a uitat cu milă la ea.

— Aşa pretinde el în scrisoare. După ce relaţia dintre Etienne şi Corinne s-a sfârşit, ea a avut o legătură cu Bernard. I-a mărturisit asta lui Etienne şi mai mult decât atât, i-a spus că avea de gând să facă publică relaţia ei cu Bernard dacă acesta refuza să fugă cu ea.

Lysette a citit înfrigurată şi restul scrisorii:

Nu încape îndoială că Bernard a preferat să scape de Corinne în loc să-i suporte compania o viaţă întreagă, în exil. Dacă aş fi avut de ales între aceste două variante şi eu aş fi strâns-o de gât. Dar să facă să pară că soţul încornorat este autorul... asta este o lovitură de maestru de care doar un Vallerand este capabil.

— Etienne mai scrie că soţul tău nu a crezut niciodată că între Bernard şi Corinne ar putea fi ceva, a continuat Renée. Etienne era convins că Maximilien şi-ar fi dat imediat seama, dacă le-ar fi dat puţină atenţie.

— Dar Max era convins că Bernard era foarte îndrăgostit de altcineva.

— Da, de o americană.

— Bernard ar fi lăsat-o însărcinată şi ea a fugit... oh, cum se numea?

— Ryla Curran, a spus Renée. În scrisoare, Etienne susţine altceva. Bernard era interesat de fată, dar nu au avut niciodată o relaţie.

— De unde ştia Etienne?

— Pentru că el, şi nu Bernard, a fost cel care a sedus-o. Renée a zâmbit cu amărăciune. Din nefericire, nu a fost prima tânără pe care Etienne a dus-o la ruină. Şi nici ultima. Dar lui Bernard i-a convenit de minune să pretindă că el fusese iubitul Rylei, pentru că astfel oamenii nu ar fi bănuit că el ar fi avut o relaţie cu Corinne.

Lysette împietrise. Nici nu voia să se întrebe ce va însemna pentru Max să afle ce făcuse fratele său.

— Bernard l-a ucis şi pe Etienne, a spus ea.

— Acelaşi lucru îl cred şi eu. Nu există nicio dovadă, dar…

— El e făptaşul! a insistat Lysette. La balul Leseur, Bernard s-a convins probabil că Etienne nu-şi va mai ţine mult gura, mai ales că bea foarte mult şi… da, sigur Bernard l-a omorât! Iar Max va fi cel care va plăti pentru această crimă!

— Nu intra în panică, i-a spus Renée. Avem timp. Trebuie doar să le arătăm scrisoarea autorităţilor, atunci când vor veni după Maximilien. Asta dacă el nu a fugit deja din ţară. Aşa să fie oare?

Lysette i-a aruncat o privire tăioasă.

Renée a dat să o mai întrebe ceva dar atenţia le-a fost atrasă de intrarea cuiva.

— Max? a întrebat Lysette întorcându-se spre uşă. Unde… Cuvintele i s-au stins pe buze.

Justin se sprijinea de tocul uşii, respirând greu pentru că alergase câţiva kilometri fără oprire. Avea o rană la tâmplă, era plin de sânge şi de noroi şi ud până la piele.

— Am nevoie de ajutor. Unde este Alexandre?

— La familia Clemens, să o vadă pe Henriette. Justin, ce s-a…?

Băiatul a întrerupt-o, strigând ca un apucat:

— Philippe! Vino aici, Philippe!

Philippe s-a ivit în capul scării. Când l-a văzut pe fratele lui a luat-o la fugă în jos. Justin a privit-o pe Renée şi i-a spus plin de ură:

— Eşti o bună vecină, ce să zic. Îi ţii de urât mamei mele vitrege în timp ce soţul şi fraţii tăi îmi măcelăresc

tatăl… Slăbiciunea a pus stăpânire pe el şi s-a clătinat. A întins mâna spre Lysette, care a venit imediat lângă el să-l susţină. A ţinut-o strâns, fără să mai ţină cont de noroiul de pe haine şi de pe mâini. L-au luat cu ei, a reuşit el să mai spună, luptându-se să nu-şi piardă cunoştinţa. Nu ştiu unde îl duc. Îl vor omorî. Dumnezeule, să nu o fi făcut deja!

*

Micul grup a luat-o pe drumuri lăturalnice, pline de noroi. Rudele lui Sagesse erau hotărâte să-l pedepsească pe bărbatul despre care erau siguri că-l ucisese pe Etienne. În aceste teritorii, unde puterea se schimba de la o lună la alta, definiţiile a ce era bine şi ce nu deveniseră foarte volatile, în minţile multora, ca să-ţi faci dreptate trebuia să apelezi la rude şi nu la autorităţi.

Cu mâinile legate la spate, Max a aşteptat încordat ca ei să ia frâiele calului său şi să se îndrepte spre un colţ mai retras al plantaţiei Sagesse. Când s-au oprit lângă un luminiş şi au descălecat, Max a acţionat rapid: şi-a îmboldit cu putere calul, sperând ca Severin Dubois să scape din mână frâiele.

Dar Dubois nu a putut fi luat prin surprindere. L-a trântit jos pe Max iar acesta a aterizat cu un geamăt înfundat. Deşi ştia prea bine că nu avea nicio şansă, Max să zbătut atunci când răpitorii au încercat să-l facă să se ridice. Prima lovitură a fost puternică, i-a dat capul pe spate provocându-i o durere surdă. Înainte să apuce să-şi tragă răsuflarea a devenit ţinta unui torent de lovituri care i-au frânt coastele şi i-au îngreunat respiraţia, apăsându-i pe plămâni. A mai primit o lovitură în cap şi totul s-a întunecat.

*

Renée părea surprinsă.
— Spui că soţul meu l-a răpit? Severin şi…?
— Da! a strigat Justin. Toată familia!
— Cu cât timp în urmă?

— Nu ştiu. Să fie vreo jumătate de oră, poate.

Renée a făcut un pas înainte şi a atins-o uşor pe umăr pe Lysette.

— N-am ştiut nimic despre asta.

— Pe naiba n-ai ştiut! a mormăit în barbă Justin.

Ea şi-a întors privirea spre el.

— Insolenţa ta nu serveşte la nimic, micuţule. I s-a adresat apoi Lysettei: cred că ştiu unde l-au dus, dar nu sunt sigură. Trăsura mea este afară.

— De ce-ai vrea să mă ajuţi să-l găsesc? a întrebat Lysette, fără să observe că Philippe li se alăturase.

— Etienne a greşit pentru că a păstrat tăcerea toţi aceşti ani deşi ştia că Maximilien era nevinovat. Nu mai pot repara ce a făcut Etienne, dar…

— Poate că ar trebui să lăsăm discursurile emoţionante pentru altă dată, a întrerupt-o cu duritate Justin. Să încercăm să-l găsim pe tata înainte ca familia ta să-i sucească gâtul. Gemând de durere, a deschis uşa de la intrare şi a făcut un gest spre trăsură.

Philippe a însoţit-o pe Lysette afară în timp ce Justin a luat-o pe Renée de braţ, ţinând-o strâns. Ea l-a privit cu răceală:

— Ia-ţi mâna murdară de pe mine, băiete! Îmi distrugi rochia!

Justin nu şi-a retras mâna pentru că avea nevoie de sprijin.

— Spune-mi unde mergem şi de ce crezi că tata ar putea fi acolo, i-a spus el după ce au coborât primele trepte. Probabil că ne duci cine ştie unde, ca să fii sigură că nu-l vom găsi.

— V-am dat deja toate explicaţiile, i-a spus demn Renée. Vom merge în nord-vestul plantaţiei, într-un loc retras. Unde sunt destui copaci pentru spânzurătoare. Severin a ucis acolo un om, cândva. Ştiu asta, pentru că l-am urmărit.

— Ce făcuse?

S-au oprit la uşa trăsurii. Renée şi-a tras cu putere mâna. Stăteau faţă în faţă, femeia fiind decisă să-l pună la

punct pe băiatul arogant.

— Severin îl bănuia că ar fi fost amantul meu, i-a spus. A aşteptat zadarnic însă ca băiatul să roşească, aşa cum se aşteptase.

— Şi era adevărat? Ochii lui Justin păreau ai unui adult, nu ai unui băiat de vârsta lui.

— Da, i-a răspuns ea, sperând să-l şocheze.

A măsurat-o din cap până în picioare.

— Cred că eşti bună, altfel nu văd de ce şi-ar risca un bărbat viaţa pentru asta.

Spre surpriza ei, Renée a fost cea care a roşit până la urmă. A urcat grăbită în trăsură.

*

Răpitorii se strânseseră sub un stejar înalt şi înfăşurau o frânghie în jurul unei ramuri groase.

— Să aşteptăm să-şi revină, a spus Severin Dubois iar ceilalţi au mormăit nemulţumiţi în timp ce ridicau trupul inert al lui Max în şaua armăsarului negru. Sensibil şi plin de nerv, calul nu suporta apropierea nimănui cu excepţia stăpânului său. Max era singurul care îl putea călări.

Tomas Sagesse, fratele mai mic al lui Etienne, a trecut laţul în jurul gâtului bărbatului inconştient, l-a strâns şi a preluat hăţul armăsarului.

— N-o să-l mai pot ţine mult.

— Trebuie. Vreau ca Maximilien să fie conştient, i-a răspuns Severin. Vreau să ştie ce se întâmplă.

Când calul va fi lăsat liber, trupul lui Vallerand va atârna în aer. Nu va avea gâtul rupt, dar se va sufoca. Severin s-a apropiat de calul agitat şi l-a privit pe Vallerand, a cărui faţă era plină de sânge.

— Deschide ochii! Să terminăm odată!

Calul s-a tras înapoi la auzul glasului care nu-i era familiar. Laţul s-a mai strâns iar Vallerand a deschis ochii pe jumătate. A ridicat puţin capul, reducând din presiunea frânghiei. Severin se aştepta să citească furie sau resemnare în ochii lui, dar privirea lui Max era lipsită de

orice expresie.

A reuşit cu greu să rostească ceva:

— Lysette…

Severin s-a încruntat.

— Nu e cazul să-ţi faci griji pentru ea, Vallerand. Bănuiesc că se va bucura să scape de un ticălos ca tine. I-a făcut semn lui Tomas să dea drumul la hăţuri: acum, cât mai este conştient.

Din depărtare s-a auzit strigătul disperat al unei femei.

— Nuuu!

A zărit una dintre trăsurile familiei, cu roţile pline de noroi şi pe o femeie care străbătea câmpul spre ei, împiedicându-se aproape la fiecare pas. Tomas a ridicat mâna să îmboldească armăsarul, dar Severin l-a oprit cu un gest scurt. Tocmai ce o văzuse pe Renée coborând din trăsură, urmată de fiii lui Vallerand.

Lysette cădea şi se ridica, grăbindu-se cât putea de tare, deşi se afunda tot mai mult în pământ. Îngrozită, a văzut că nimeni nu ţinea frâiele calului. În jurul gâtului lui Max era un laţ, el fusese bătut cu sălbăticie şi ţinea ochii închişi. Şi-a ferit privirea şi i s-a adresat lui Dubois, cu voce tremurândă:

— Faceţi o greşeală. I-a întins scrisoarea. Uitaţi-vă aici, vă rog. Staţi pe loc şi citiţi-o.

Tomas a dat să apuce frâiele calului, dar acesta a tresărit, gata să pornească în orice moment. Lysette i-a dat scrisoarea lui Severin şi a fixat calul cu privirea, ca vrăjită, conştientă că viaţa soţului său atârna de un fir de aţă. Mii de rugăciuni îi treceau prin minte. Hârtia a foşnit în mâinile bărbatului iar armăsarul a ridicat capul, nerăbdător. Max părea să-şi fi pierdut cunoştinţa, iar Lysette se aştepta ca el să alunece din şa în orice moment.

A auzit vocea lui Justin venind din spatele ei:

— Tai eu frânghia. Nu te mişca.

S-a apropiat de cal, pe după copac şi a început să se caţere, ţinând un cuţit între dinţi.

— Opreşte-te, băiete! a spus Severin Dubois scoţând

pistolul de la centură. Justin a continuat să urce, de parcă nu-l auzise. Băiete… a repetat Dubois, dar Lysette l-a întrerupt.

— Lasă jos pistolul, monsieur Dubois. Ştii bine că soţul meu nu este vinovat.

— Scrisoarea nu dovedeşte nimic.

— Trebuie să crezi ce-ai citit acolo, i-a răspuns Lysette, care nu-l scăpa din ochi pe Max. E scrisă de mâna fratelui tău. Nu crezuse niciodată că va putea trăi o asemenea agonie. Tot ce-i era drag, singura ei şansă la fericire era acum pusă în pericol, în faţa ochilor ei.

— O mână destul de nesigură, din câte văd, a venit răspunsul lui Severin. Etienne era beat când a scris asta. De ce să cred un cuvânt măcar?

Renée i-a sărit în apărare:

— Nu o mai chinui, Severin! Fii bărbat şi recunoaşte că te-ai înşelat!

O pală de vânt a învolburat pelerina Lysettei. Armăsarul a tresărit şi a luat-o la trap. Lysette a auzit un strigăt disperat – al ei – şi a văzut trupul soţului ei căzând din şa, cu o încetineală agonizantă.

Laţul nu mai era legat de copac. Justin tăiase frânghia.

Max a căzut la pământ şi nu s-a mai mişcat. O adiere rece i-a răvăşit părul. Lysette a ajuns imediat la el şi a îngenuncheat, plângând.

Capitolul 16

După ce s-a uitat la forma inertă de pe jos, Severin s-a întors spre Renée.

— Şi ce dacă ce scrie aici este adevărat? a întrebat-o. Dacă Bernard este într-adevăr cel care a ucis-o pe Corinne? Asta nu schimbă cu nimic faptul că Maximilien ţi-a omorât fratele pentru că nu o lăsa în pace pe drăgălaşa lui soţie.

— De ce să fi recurs la crimă, dacă îi dorea cu

adevărat moartea lui Etienne? l-a întrebat Renée. Etienne i-a dat numeroase ocazii să o facă onorabil! Maximilien l-ar fi putut ucide în duel, dar nu a făcut-o. I-ar fi putut cere satisfacţie la balul Leseur şi ar fi obţinut-o pe loc şi nimeni nu l-ar fi putut învinovăţi de nimic! Dar nu a făcut-o. Severin, fii rezonabil, măcar de data aceasta!

Lysette îi scosese lui Max laţul din jurul gâtului şi-i adăpostise capul şi umerii în poala ei. Cămaşa îi era sfâşiată, haina îi era udă şi plină de noroi, i-a dus mâna la gât şi i-a simţit pulsul, destul de slab.

— Eşti în siguranţă, i-a şoptit ştergându-l pe faţă cu poalele rochiei. Lacrimi fierbinţi îi alunecau pe obraji. Max a gemut slab iar ea l-a liniştit, murmurând: sunt aici, *bien-aimé.*

A prins-o cu degetele tremurând de catifeaua fustei şi a căutat instinctiv să se lipească de trupul ei cald.

— Lysette… a dat să se întoarcă pe o parte dar s-a oprit, gemând de durere.

— Nu te mişca, i-a spus Lysette.

— Te iubesc, i-a şoptit el.

— Ştiu, dragul meu. Şi eu te iubesc. S-a uitat la Justin care rămăsese la câţiva paşi distanţă şi îi privea ca vrăjit. Cu o expresie hotărâtă, a spus: Justin, spune-i domnului Dubois că îl vom duce acum acasă pe tatăl tău.

Justin a dat scurt din cap şi s-a dus spre Dubois, care se mai certa încă cu soţia lui:

— Ce motiv ai să-l aperi? o întreba el, roşu la faţă.

Renée nu s-a lăsat intimidată de atitudinea lui agresivă.

— Nu-l apăr, i-a răspuns, îmblânzindu-şi tonul. Vreau doar ca adevăratul ucigaş al fratelui meu să fie pedepsit. De ce nu încerci să-l găseşti pe Bernard? Atunci se va face cu adevărat dreptate.

— Poate, i-a răspuns el cu asprime şi a ridicat vocea, să-l audă şi ceilalţi: unde este Bernard?

Nu a primit niciun răspuns. Lysette nu ştia ce era mai bine să se întâmple, din punctul lui Max de vedere. Dacă ar fi fost după ea, i-ar fi ajutat să-l găsească pe Bernard şi să

facă orice doreau cu el, atâta vreme cât nu mai era obligată să dea ochii cu el. Numai că Bernard era fratele lui Max şi doar Max avea dreptul să decidă ce se alegea de el.

— Bernard este acasă, le-a spus.

Justin şi Philippe s-au uitat la ea, conştienţi că minţea.

— Aşa este, a întărit Justin. Ar fi bine să mergeţi chiar acum, dacă vreţi să-l prindeţi.

Lysette continua să se uite la Severin Dubois.

— Voi păstra eu scrisoarea, monsieur. Este singurul lucru care îl va putea împiedica pe căpitanul Gervais să-mi aresteze soţul.

— Vreau să ştiu mai întâi ce ai de gând să-i spui lui Gervais despre cele întâmplate azi, i-a răspuns Severin.

Cu alte cuvinte, putea avea scrisoarea doar dacă îşi dădea cuvântul că Gervais nu va afla că ei îl bătuseră cu sălbăticie pe Max. Lysette a lăsat furia deoparte, ştiind bine că autorităţile nu aveau să ia nicio măsură, nici într-un caz, nici în altul. Dar ura ei pentru familia Sagesse va dura toată viaţa ei. Şi-a promis că îi va face să plătească cu vârf şi îndesat. Nu a fost nevoie să se uite spre Justin ca să ştie că şi el gândea la fel.

— Nu vom spune nimic în schimbul scrisorii, a spus ea. Acum trebuie să-l duc cât mai repede acasă pe soţul meu, altfel s-ar putea să fiţi cu adevărat acuzaţi de crimă.

— Bineînţeles, a spus Severin. Nu era un om cu inimă mare, nu era capabil de regrete, dar felul în care îl privise tânăra soţie a lui Vallerand îl făcuse să se ruşineze puţin.

— E cam tânără pentru o limbă atât de ascuţită, i-a şoptit Dubois lui Renée, după care s-a întors şi le-a făcut semn fraţilor Sagesse să se ducă la trăsură. Înţeleg acum de ce i se spune *la mariée du diable.*

— Este o fată puternică, i-a răspuns Renée şi o umbră de melancolie i-a străbătut chipul. Aş fi vrut să se fi măritat cu Etienne – poate că ar fi reuşit să-l schimbe.

Au pornit cu toţii spre plantaţia Vallerand. Philippe a venit să o ajute pe Lysette să se ridice.

— Nu înţeleg, i-a spus el. Ştiai foarte bine că Bernard este la *La Sirène*. De ce le-ai spus că este acasă?

— Ca să câştigăm timp, i-a răspuns Lysette, protejându-i faţa lui Max cu pelerina ei.

— Timp pentru ce? a întrebat Philippe.

— Să-l avertizăm pe Bernard.

— Nu! a spus Philippe, oripilat. De ce să fie prevenit? De ce să nu-i lăsăm să pună mâna pe el?

— Pentru că tatăl vostru nu şi-ar dori asta. Acum ajută-mă să-l ducem la trăsură.

Deşi era subţiri, băieţii erau puternici, aşa că au reuşit să-l ducă pe tatăl lor, încă inconştient, la trăsură. El nu a scos niciun sunet iar Lysette nu a putut să nu se întrebe, îngrozită, cât de grav era rănit.

Când a văzut că Max era în siguranţă, înăuntru, Justin a tras-o pe Lysette deoparte. Părea hotărât şi foarte serios.

— Mă duc eu după Bernard. Ce trebuie să-i spun?

— Spune-i… Lysette s-a gândit un pic. Spune-i că fraţii Sagesse îl caută. În noaptea asta cred că poate fi în siguranţă în depozitul cel nou pe care Max l-a construit pe malul râului. S-a încruntat. Dar cum vei ajunge în oraş?

Justin a făcut semn spre armăsarul negru care se oprise ceva mai încolo.

— O să iau calul tatii.

— Nu vei reuşi! a protestat Lysette, ştiind cât era de nesupus.

— Ba da, i-a răspuns scurt Justin.

Lysette ştia că el nu ar fi spus asta dacă nu ar fi fost sigur. Trebuia însă să-i explice ceva, foarte clar:

— Îmi pun toată nădejdea în tine, i-a spus. Că vei face exact ce trebuie şi nu te vei înfierbânta. Du-i mesajul lui Bernard şi pleacă. Fără acuzaţii, fără certuri. Am încredere că nu vei ridica mâna la el. Poţi face asta, Justin?

El a privit-o în ochi.

— Da. I-a luat mâna într-a lui şi i-a sărutat-o, după care şi-a lipit-o de obraz.

— Ai grijă de el, i-a spus şi a condus-o la trăsură.

*

La Sirène răsuna de râsete şi de muzică, la fel ca în orice cârciumă de pe malul râului. Cu orice altă ocazie, Justin s-ar fi bucurat că avea ocazia să intre într-un asemenea loc. Era genul de tavernă pe placul lui, fără pretenţii şi sofisticăreli, fără să fie însă vulgara.

A intrat şi şi-a făcut loc printre clienţi ca să ajungă la sălile de joc din spate. L-a reperat imediat pe unchiul său. Bernard stătea la o masă cu un grup de prieteni şi-şi aranja cu gesturi leneşe cărţile din mână.

— Am un mesaj pentru tine, Bernard, l-a întrerupt Justin.

Bernard l-a privit surprins.

— Justin? Bon Dieu… în ce hal arăţi! Iar te-ai bătut. Ochii i-au strălucit a dezgust. Nu mă mai deranja, băiete.

— Mesajul este din partea Lysettei. Justin a zâmbit cu răceală când i-a văzut pe ceilalţi oprindu-se şi trăgând cu urechea la discuţia lor.

— Cât poţi fi de insolent! Bernard şi-a aruncat cărţile pe masă şi s-a ridicat. L-a tras pe Justin într-un colţ:

— Haide, spune ce ai de spus şi pleacă.

Justin i-a dat mâna deoparte şi l-a privit cu ochi arzători.

— Ar fi putut să fie trei crime, a spus în şoaptă. Din cauza ta era erau cât pe ce să-l omoare pe tata în seara asta.

Bernard a pălit.

— Ce prostie mai e şi asta?

— Mesajul Lysettei este următorul: familia Sagesse ştie că tu l-ai ucis pe Etienne. Te caută. Dacă ţii la viaţa ta, ar fi mai bine să dispari. Lysette te sfătuieşte să te ascunzi în depozitul cel nou de pe chei.

Bernard nu a avut nicio reacţie, doar colţul gurii i-a zvâcnit.

— E o minciună, a spus încet. Un bluf, să mă faceţi să recunosc ceva ce…

— Poate că este aşa, i-a răspuns Justin. Atunci rămâi. Da, chiar cred că ar fi mai bine să rămâi, să nu te ascunzi.

Bernard abia îşi stăpânea furia. A ridicat mâinile spre

Justin, de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât.

Justin nu s-a clintit.

— Să nu încerci! i-a spus printre dinţi. Nu sunt niciun beţiv, nicio femeie neajutorată, aşa cum au fost victimele tale.

— Nu regret nimic, a spus Bernard cu asprime. Lumea e mai bună acum, că a scăpat de unul ca Sagesse… şi de o târfă ca maică-ta.

Justin s-a dat un pas înapoi, de parcă ar fi primit o lovitură. L-a urmărit în tăcere pe Bernard cum a ieşit clătinându-se din cameră.

*

După plecarea doctorului, Noeline nu s-a lăsat până nu l-a mai bandajat şi ea şi până nu l-a uns cu alifiile preparate de ea. După care a agăţat un mănunchi de talismane deasupra uşii. Lysette nu a îndrăznit să le ia de acolo, pentru că Noeline o asigurase că erau foarte puternice.

Spre uşurarea ei, Max şi-a recăpătat într-un final cunoştinţa şi a deschis ochii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, după care a înjurat de durere.

Lysette s-a apropiat de pat cu un pahar cu apă în mână. L-a ajutat să ridice capul şi să bea, după care i-a povestit că era cât pe ce să fie spânzurat şi i-a arătat scrisoarea care îi salvase viaţa.

— Renée Dubois a adus-o, ceva mai devreme. Etienne i-a spus să ţi-o dea după moartea lui.

— Citeşte-mi-o, a spus el.

Lysette a citit-o fără inflexiuni. După ce a terminat prima pagină şi i-a pomenit pentru prima oară numele lui Bernard l-a simţit pe Max înfuriindu-se deşi nu s-a uitat spre el.

— Nu… a şoptit el.

Lysette a continuat să citească. Înainte să ajungă la sfârşitul scrisorii, Max i-a smuls-o din mână şi a mototolit-o.

— Sagesse era un beţiv mincinos.

— Ştiu că nu vrei să-l crezi, Max, dar…

— Dar tu îl crezi, a spus Max. Şi aşa totul devine mai uşor, nu? Îl învinovăţim pe Bernard – pe care nu l-ai plăcut de la început – şi misterul celor întâmplate acum zece ani este dezlegat. Nu mai contează că Sagesse nu avea pic de onoare. Explicaţia unui ticălos beţiv te mulţumeşte pe deplin. Numai că lucrurile nu au stat aşa, la naiba!

— Cum poţi fi atât de sigur? Doar pentru că Bernard este fratele tău?

— Naiba să te ia! a spus Max cu asprime. Unde este acum Bernard?

Înţelegându-i mânia şi îngrijorarea, Lysette i-a răspuns fără patimă.

— Este posibil ca Bernard să se ascundă în depozitul cel nou de pe chei. Ştie că rudele lui Sagesse îl caută. Poate că încearcă deja să fugă din ţară.

Max a dat cearşaful deoparte şi a încercat să se ridice la marginea patului.

— Max, ce faci? a exclamat Lysette. Nu poţi pleca nicăieri, bivol încăpăţânat ce eşti! *Nom de Dieu,* ai încasat azi o bătaie soră cu moartea!

În ciuda durerii agonizante, el a spus:

— Ajută-mă să mă îmbrac.

— În niciun caz!

— Trebuie să-l văd.

— De ce? Ştii de pe acum că va nega totul!

— O să-mi dau seama când îl văd dacă e adevărat sau nu.

— Nu te las să te sinucizi, Max! Hotărâtă, Lysette l-a împins înapoi în pat cu toată forţa de care era capabilă. Deşi era firavă, pe Max rănile îl slăbiseră mult. Cu un geamăt, el s-a prăbuşit pe pernă şi şi-a pierdut cunoştinţa.

Alertată de zgomot, Noeline a venit într-un suflet.

— Madame?

— Sedează-l, Noeline, înainte să încerce din nou să se ridice din pat. Dă-i o doză mare, cât pentru un elefant, altfel nu va sta locului.

— *Oui,* madame.

— Eu plec puţin, a spus Lysette şi s-a apropiat de scaunul pe care îşi lăsase pelerina plină de noroi. Da, ştiu că este târziu. Îl iau pe Justin cu mine.

*

Cutiile şi baloţii de bumbac s-au luminat slab, doar de luna de pe cer, atunci când uşile depozitului s-au deschis. O voce de femeie a tăiat aerul înăbuşitor:

— Bernard? Eşti aici?

— Lysette? Lui Bernard i se citea surpriza în glas. A aprins un chibrit.

Cu Justin alături, Lysette l-a văzut pe cumnatul ei aprinzând o lampă cu ulei.

— Ai grijă, i-a spus ea. După câte ni s-au întâmplat azi, tot ce ne-ar lipsi ar fi un incendiu.

— *Vouă* vi s-au întâmplat? i-a răspuns tulburat Bernard. Dumnezeule, *eu* stau ascuns aici de ore întregi, temându-mă pentru viaţa mea!

— Chiar e cazul să te temi, i-a spus Lysette.

Bernard s-a uitat la cei doi.

— Ce căutaţi aici? Ce a păţit Max?

— Este grav rănit, i-a răspuns Lysette, dar doctorul spune că-şi va reveni.

— Şi nu mulţumită ţie, nu s-a putut abţine Justin. Lysette l-a împuns cu cotul.

Nu s-a lăsat deloc impresionată de privirea plină de ură pe care i-o arunca Bernard. Nici măcar nu a clipit:

— Viaţa îţi este în pericol, Bernard. Fraţii Sagesse vor să te omoare, iar dacă ei nu reuşesc vei fi arestat de căpitanul Gervais şi de oamenii lui. Etienne Sagesse a lăsat în urma sa o scrisoare în care spune tot ce ştia despre uciderea lui Corinne. Sunt convinsă că nu este o surpriză pentru tine să afli că te-a implicat.

— Ticăloaso… a început Bernard, făcând câţiva paşi spre ea.

Justin a trecut imediat în faţa ei şi şi-a dezvelit

pistolul, însetat de sânge. La vederea armei, Bernard a dat înapoi şi a întrebat-o:

— Ce vrei de la mine?

— Numai adevărul, i-a răspuns Lysette. Max nu-şi va găsi liniştea până ce tu nu vei confirma cele afirmate în scrisoare. Răspunde-mi la întrebări şi te ajut să scapi cu viaţă.

— Ce vrei să spun? a întrebat-o el, tremurând de furie, palid din cauza vinovăţiei.

— De ce te-ai încurcat cu Corinne?

Bernard a evitat să se uite în direcţia lui Justin.

— S-a întâmplat, pur şi simplu. Nu am vrut să fac niciun rău nimănui, şi în plus Corinne îi pusese deja coarne lui Max cu Sagesse. Abia apoi am înţeles că era pe jumătate nebună. Voia să fugim, să lăsăm totul în urmă… i-am spus că nu pot face asta, dar nici nu a vrut să audă. Într-una din zile m-a enervat îngrozitor. M-am trezit fără să-mi dau seama cu mâinile încleştate pe gâtul ei. Lui Max îi era oricum mai bine fără ea. Îi făcea viaţa un iad…

— Te rog, l-a întrerupt Lysette, nu încerca să ne convingi că i-ai făcut un serviciu lui Max. A fost categorisit drept un criminal, pe nedrept, şi a suferit ani întregi. L-ai lăsat să poarte stigmatul faptei tale.

Fruntea lui Bernard era plină de broboane de sudoare.

— Trebuie să mă ajuţi. Indiferent ce aş fi făcut, Max nu ar vrea să fiu ucis.

— În port se află un vapor care pleacă în zori spre Liverpool. *Nighthawk.* Am vorbit cu căpitanul Tierney. Te va primi la bord, fără întrebări. A scos un săculeţ şi i l-a aruncat. Ai aici suficienţi bani să poţi începe o viaţă nouă în altă parte. Să nu te mai întorci niciodată, Bernard. S-a întors spre Justin, care mai ţinea încă mâna pe pistol. Avea ochii în lacrimi şi tremura vizibil. Să mergem, Justin. Du-mă acasă.

Au ieşit amândoi din depozit fără să privească înapoi.

*

În ciuda protestelor susţinătorilor lui Burr, Max nu a fost arestat. Scrisoarea lui Etienne, împreună cu ajutorul discret venit din partea guvernatorului Claiborne şi neaşteptata tăcere a editorilor ziarului Orleans Gazette au convins Consiliul Municipal că Bernard Vallerand era într-adevăr vinovat de crimă.

Poate că toţi acei oameni influenţi care conspirau cu Aaron Burr ar mai fi insistat, dar au fost ocupaţi cu alte chestiuni mai presante. În vara lui 1806, Burr îşi adunase oamenii pe o mică insulă de pe râul Ohio ca să pregătească de acolo cucerirea Mexicului şi a Vestului. Iar zvonurile care nu i-au dat pace lui Burr după călătoria sa la New Orleans i-au adus până la urmă dezastrul. Abandonând corabia care se scufunda în mod evident, generalul Wilkinson a schimbat taberele şi l-a avertizat pe preşedintele Jefferson. Acesta a dat imediat o proclamaţie, chemând la arestarea lui Burr. În acelaşi timp, una din scrisorile codificate trimisă de Burr lui Wilkinson a fost publicată într-un ziar important.

Când Irénée a aflat despre faptele lui Bernard a suferit de parcă l-ar fi ştiut mort. Ca mamă, îi era greu să accepte că unul dintre copiii ei fusese capabil de aşa ceva. Şocul a îmbătrânit-o peste măsură. Şi totuşi, puterea interioară a susţinut-o. I-a anunţat cu demnitate pe toţi că numele lui Bernard nu avea să mai fie rostit în acea casă.

Max şi-a revenit remarcabil de repede şi şi-a recăpătat vigoarea de dinainte. Deşi adevărul despre Bernard fusese şi pentru el o grea lovitură, era totuşi mulţumit pentru că aflase ce se întâmplase cu Corinne. Cu numele acum curat şi reputaţia nepătată, Max s-a împăcat în sfârşit cu el însuşi şi cu lumea întreagă. Iar Lysette l-a ţinut mereu ocupat, nelăsându-l să se gândească la trecutul întunecat şi înconjurându-l cu căldură şi iubire până ce în inima lui nu a mai fost nimic altceva decât fericire.

*

În primăvară Alexandre s-a căsătorit cu Henriette Clement iar nunta a fost un prilej de bucurie pentru toţi. La

început, părea că scandalul legat de moartea lui Etienne Sagesse îl va determina pe Diron Clement să-i interzică fiicei lui să se mărite cu un Vallerand. Dar bătrânul s-a lăsat convins într-un final că era o partidă potrivită şi şi-a dat consimţământul, nu înainte de a face o demonstraţie de autoritate.

Lysette s-a bucurat nespus când a primit o scrisoare de la sora ei Jacqueline în care îi cerea iertare pentru lunga tăcere. Scrisoarea a determinat-o pe Lysette să spere că Jeanne şi Gaspard aveau să recunoască în curând căsătoria ei cu Max. La insistenţele ei, Jacqueline şi soţul ei au venit în vizită la plantaţie şi au rămas aproape o lună întreagă. Lui Max nu-i făcea plăcere acea tulburare a intimităţii dar nu a spus nimic, pentru că o vedea pe Lysette fericită.

Curând după nunta lui Alexandre, Philippe a plecat în Franţa ca să-şi continue studiile şi să viziteze locurile despre care citise şi la care visase. Deşi familia l-a implorat pe Justin să meargă şi el, băiatul a ales să rămână acasă, declarând că nu-l interesau câtuşi de puţin muzeele mucegăite şi vechile ruine.

Justin se schimbase mult după evenimentele din toamna care trecuse, devenind un tânăr mai matur şi mai chibzuit. Îşi petrecea mult timp în compania tatălui său.

Relaţia dintre ei era acum mai profundă şi erau mai apropiaţi ca niciodată.

Nu a mai trecut mult şi Lysette a descoperit că era însărcinată. Atitudinea lui Max a amuzat-o teribil. Se comporta ca şi cum ar fi făcut ceva cu totul remarcabil.

— *Vraiment,* nu s-a întâmplat chiar aşa, pe neaşteptate, l-a ironizat ea. Singurul lucru remarcabil, după spusele mamei tale, este că a durat atât!

— Dăruieşte-mi o fată, i-a spus el luând-o în braţe, şi îţi aştern lumea la picioare.

— S-ar putea să mă hotărăsc să-ţi dăruiesc un fiu, i-a răspuns ea. N-ai vrea să mai ai un băiat?

El a clătinat din cap, zâmbind.

— Nu, *petite.* Avem nevoie de mai multe femei în familie.

Aşa cum era obiceiul, Max fusese complet exclus din viaţa lui Corinne atunci când fusese însărcinată. Cu Lysette, însă, lucrurile au stat complet diferit.

Îşi răsfăţa până la disperare soţia. Ori de câte ori o durea capul sau se simţea ameţită era chemat de urgenţă medicul familiei şi certat cu foc dacă nu îşi făcea imediat apariţia. Irénée îi mărturisise unei prietene că Maximilien insistase să rămână în cameră când Lysette era examinată, fără să ia deloc în seamă protestele ei. Iar doamnele în vârstă nu au mai contenit să exclame o după-amiază întreagă, prefăcându-se oripilate.

După obiceiul creol, Lysette a fost nevoită ca în ultimele luni de sarcină să nu mai iasă în public şi să ia parte doar la petreceri private, cu rude sau prieteni foarte apropiaţi. Ca să nu se plictisească, Max şi-a rărit drumurile în oraş şi şi-a petrecut mare parte din timp pe plantaţie. Îi cumpăra cărţi şi jocuri iar într-o sâmbătă seară i-a adus pe actorii de la St. Pierre să joace o piesă în salonul lor.

În aceeaşi seară, după acest eveniment memorabil, Lysette s-a ghemuit la pieptul soţului ei, mulţumită şi încă mirată că soţul ei făcea asemenea eforturi ca să o ştie fericită.

— Cât sunt de norocoasă că sunt soţia ta, i-a spus ea.

— Nu cu multă vreme în urmă nu ai fi găsit prea mulţi oameni care să fie de acord cu tine, i-a zâmbit Max ironic.

— Ei bine, acum vede toată lumea cât de greşit ai fost judecat şi ce bărbat minunat eşti, *bien-aimé.*

— Nu dau doi bani pe ce cred alţii despre mine, i-a spus el privind-o cu căldură. Vreau doar să te ştiu fericită.

— Aş putea fi şi mai fericită.

— Da? A ridicat o sprânceană. Spune-mi ce vrei, iubito, şi al tău va fi.

Lysette se juca cu nodul cravatei lui.

— O să-ţi arăt când ajungem în pat.

Max a râs:

— Eşti remarcabil de pasională pentru o femeie *enceinte, petite.*

— Şi este o problemă?

Ochii i-au strălucit a păcat:

— O problemă de care mă voi ocupa cu mare plăcere, i-a promis el. Lysette a râs şi şi-a aruncat papucii din picioare, lăsându-se ridicată în braţe şi purtată spre dormitor.

SFÂRŞIT